

GROOVE

Nummer 4 • 2007 Sveriges största musiktidning

The White Stripes

Marilyn Manson
Sophie Ellis-Bextor
Ayesha
Wilco

Elektrons Million Stylez
Cosmic Shenggy/White
Hearts of Black Science
Mascara Golden Kanine
Örnsberg Liechtenstein
Le Muhr Kristofer Åström

The Dora Steins • Oi Va Voi • Golden Kanine • Elsa • Talking to Teapots • Golden Hills
Prenumeranter får
Unik CD

LUGER PRESENTERAR

ACCELERATOR

2007

29-30 JUNI STOCKHOLM UNIVERSITETET/FRESCATI

BRIGHT EYES • CANSEL DE SER SEXY
MODEST MOUSE • JAMIE T • INTERPOL
ELECTRELANE • JUNIOR BOYS • ISIS
TOKYO POLICE CLUB • GRUFF RHYS
JOSÉ GONZÁLEZ • THE HOLD STEADY
TAKEN BY TREES • JENS LEKMAN • MAPS
DIGITALISM • THE PRESETS • O'DEATH
DANIELSON • PETER BJORN AND JOHN
TV ON THE RADIO • FRIDA HYVÖNEN
THE GOSSIP • STUDIO • THE MACCABEES
RUFUS WAINWRIGHT • MENOMENA
THE LONG BLONDES • THE SEA AND CAKE
BRIGHTBLACK MORNING LIGHT

28 JUNI GÖTEBORG TRÄDGÅR'N

BRIGHT EYES • MODEST MOUSE
JAMIE T • JOSÉ GONZÁLEZ
JUNIOR BOYS • DANIELSON
O'DEATH

FLER ARTISTER TILLKOMMER.

Se www.luger.se/accelerator för mer info.

FÖRKÖP STOCKHOLM: TICNET 077-1707070 WWW.TICNET.SE (TICNET SÄLJS VIA ALLA TICNET OCH ATG-OMBUD I HELA LANDET)
BILJETTER FINNS ÄVEN PÅ PET SOUNDS, SOUND POLLUTION OCH RECORD HUNTER. 18 ÅRS ÅLDERSGRÄNS.

FÖRKÖP GÖTEBORG: PUSTERVIK 031-13 06 80. TICNET 077-1707070 WWW.TICNET.SE
(TICNET SÄLJS VIA ALLA TICNET OCH ATG-OMBUD I HELA LANDET)

18 ÅRS ÅLDERSGRÄNS.

VICE

plan B
plan b magazine

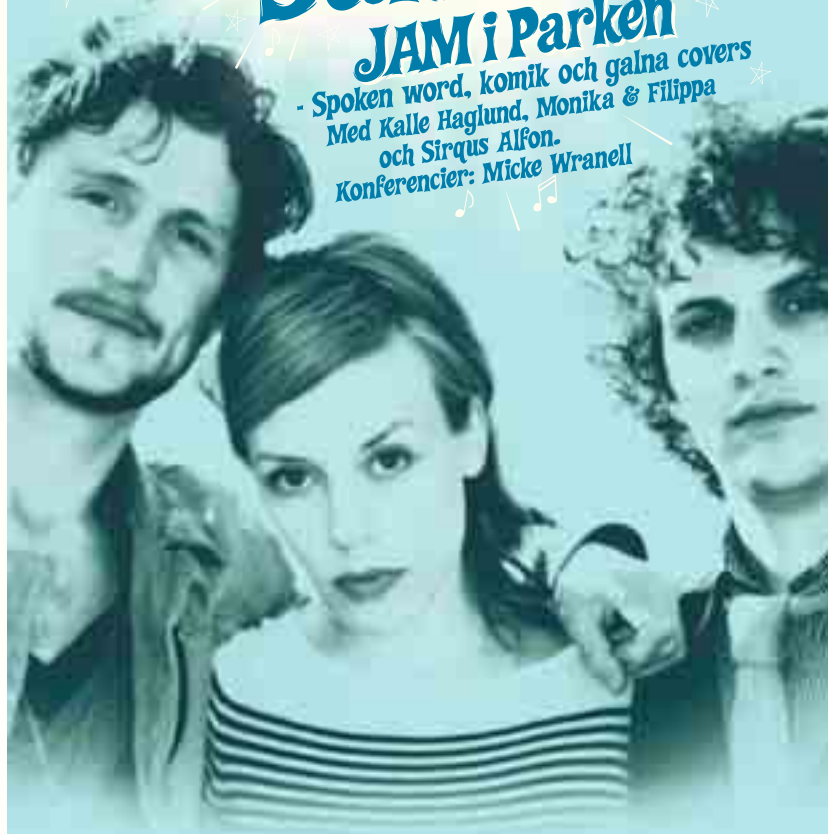
LUGER

LUGER, BLIXTEN & CO, RIKSTEATERN OCH FOLKETS HUS OCH PARKER PRESENTERAR

Moneybrother Salem Al Fakir Säkert!

JAM i Parken

- Spoken word, komik och galna covers
Med Kalle Haglund, Monika & Filippa
och Sirqus Alfon.
Konferencier: Micke Wranell

Just Another Summer
PARKSOMMAR

www.parksommar.se - www.justanothersummer.se

6 JULI HÖGANÄS FOLKETS PARK
7 JULI NYKÖPING FOLKETS PARK
13 JULI SÄTER SÄTERDALENS FOLKPARK
14 JULI HUSKVARNA FOLKETS PARK
19 JULI LYSEKIL HAVSBADSPARKEN
20 JULI TROLLHÄTTAN FOLKETS PARK
21 JULI KARLSTAD MARIEBERGSSKOGEN
26 JULI ÖSTERSUND STORSJÖYRAN
27 JULI HALLSTAHAMMAR KOLBÄCKSPARKEN
28 JULI GAMLEBY FOLKPARK
4 AUG KRISTIANSTAD SOMMARLUST
8 AUG STOCKHOLM SKANSEN

BILJETTER: TICNET 077-170 70 70 / SÄLJS VIA ALLA TICNET & ATG OMBUD I HELA LANDET.

UTVALD PARTNER

LOKA

MEDIA PARTNERS

AFRONBLADET

LUNARSTORM

PRODUCERAT AV

LUGER

Blixten&Co

RIKSTEATERN

FOLKETS HUS

UTVALD PARTNER

SAMSUNG

The Detroit Cobras

Världens fräckaste band!
Rockar som inget annat band!
Lika bra som alla hoppas att den är!
Förstärka med Reigning Sound-gitarren
Greg Cartwright.

Detroit Cobras är rockens svar på
dina drömmar!

The Fine Arts Showcase

Gustaf Kjellvander har gjort en cover-
skiva, helt baserat på låtar skrivna
av den svenska lo-fi gruppen
"Rough Bunnies". Man hör att respekten
finns där och man känner den kärleksfulla
hyllningen till originalen och personerna
bakom låtarna.

ISH

Sophie Rimheden och CK.
Tillsammans bildar de ISH.
Detta är partyelectro av världsklass!
Smart, trendigt och så jävla bra!
Det blir ingen fest utan ISH.

Ween

Klassisk amerikansk indierock - bröderna
Dean och Gene Ween är som inga andra!
Nu finns deras rosade och länge saknade
klassiska 1994a-album åter i handeln!

Mr Jones Machine

Tänk unga moderna!
Ratata, Adolphson & Falk och Lustans
Lakejer. Detta är det finaste
Sverige har att erbjuda i modernistisk
popmusik. 10 svenska klassiker
som träffar rak i hjärtat.
Det ultimata soundtracket till sommaren.

Basia Bulat

Det är omöjligt att inte gilla Basia Bulat!
Producerad av Howard Bilerman.
Hennes musik är en semiorkstrerad
modern singer/songwriter-pop med en
dos folk i mixen - soundet påminner en
hel del om Sufjan Stevens! Det bästa!

The Domus

En rak och härlig popskiva som låter
som den perfekta blandningen av
The Postal Service och Phoenix. Ett
av Sveriges mest intressanta album
debutanter på väldigt länge.

Svenska Akademien

Reggaestridsmaskinen Svenska
Akademien är tillbaka med besked.
På deras fjärde album väver dom in
delar av den råa hiphopvibb som
präglade gruppens tidiga material i
deras nutida patenterade reggaesväng.
I butik 23 Maj.

www.border.se // www.myspace.com/borderdistribution

BORDER
MUSIC

...Sveriges leverantör av kvalitetsmusik

PEACE LOVE

BORLÄNGE 26-30 JUNI

Iggy & the Stooges (US)
Alice Cooper (US)
Mando Diao • The Ark
The Waterboys (UK) • Babyshambles (UK)
Thomas Di Leva • Damien Rice (IRL)
Timbuktu & Damn! • The Sounds • Weeping Willows
Maril Bergman • Hammerfall • Sahara Hotnights
Hanoi Rocks (FIN) • Jerry Williams • Vader (PL)
Bo Kaspers Orkester • Sophie Zelmani • Snook
Anna Ternheim • The Horrors (UK) • Backyard Babies
Meshuggah • Behemoth (PL) • Melody Club • Kalle Baah
Peps Persson och Blodsbandet • Nationalteatern • Dia Psalms
Svenska Akademien • Maria McKee (US) • Tomas Andersson Wij
Promoe • Plura och Carla från Eldkvarn • Timo Räisänen
Crashdiet • Lasse Lindh • Mustasch • Sabaton • The Plan • Veronica Maggio
Elin Sigvardsson • Bob Log III (US) • Salem Al Fakir • Tingsek • Shout Out Louds
Kjell Höglund • Johan Johansson • Asta Kask • Charta 77 • Blindside • Miss Li
Slagsmålsklubben • Neverstore • Detektivbyrå • Dozer • Skitsystem • Laakso
Northern State (US) • Deportees • Lars Demian • Morgana Lefay • Maia Hirasawa
The Concretes • Pernilla Andersson • Helena Josefsson • The Doits • Enter the Hunt
Billie the Vision and the Dancers • Jonna Lee • Hellsongs
The Scaramanga Six (UK) • Those Dancing Days • Pen Experts
StoneWall Noise Orchestra • Cryonic Temple • Prop Dylan
Stiko Per Larsson • Follow Him To the End Of the Desert
Lucky Lucky Pigeons • Med flera

100 ARTISTER

3 temadagar

3 festival dagar

BILJETTER UTE NU!

FESTIVALLPASS: 995 :- +FÖRKÖP, (camping ingår)
BILJETTER SÄLJS VIA:

WWW.TICNET.SE, ATG-OMBUD, TURISTBYRÅER I DALARNA SAMT:

 Dalarnas Tidningar

 Borlänge Energi

 LUNARSTORM™

 naz★
PROMOTIONS

 OKEJ.SE

KÄRLEKEN I DALARNA
 Borlänge

 FESTIVAL
Bussen.COM

TEMADAGARNA 2007: "REVOLUTION"

WORKSHOPS, FÖRELÄSNINGAR, DEBATTER

MEDVERKANDE BL A:

MALCOLM MCLAREN (UK), GUDRUN SCHYMAN

PETER JENNER (UK), MIAN LODALEN, GÖRAN GREIDER,

CLAES SCHMIDT/SARA LUND, MARCUS BIRRO, LEIF PAGROTSKY

PIERRE SCHORI, LEIF PAGROTSKY, CLAES MALMBERG, PAOLO ROBERTO

MICHAEL MONROE (FIN), ZEID ANDERSSON, SAUD MOHAMED, ANNIKA BORG

MARIA SVELAND, STEFAN SAUK, SUSANNA POPOVA, JONAS HASSEN KHEMIRI, M FL

WWW.PEACEANDLOVE.NU

THE TOUGH ALLIANCE "A NEW CHANCE"

Nytt album ute nu!

www.sincerelyyours.se www.playgroundmusic.com

playground
● ● ● ● ● ● ● ●

DIZZEE RASCAL

Dizzee Rascal är tillbaka!

Nya albumet "Maths & English" ute 4/6.
Innehåller "Sirens", "Pussyole" och
"Wanna Be" med Lily Allen.

16/6 Hultsfredsfestivalen
6/7 Roskildefestivalen

x **l** **playground**
● ● ● ● ● ● ● ●

www.dizzeerascal.co.uk www.xlrecordings.com www.playgroundmusic.com

ELLIOTT SMITH NEW MOON

"New Moon" är ett dubbelalbum
med 24 tidigare utgivna låtar.
Allt material spelades in 1994-1997, samma
period som genombrottsplattan "Either/Or".
"New Moon" speglar Smiths unika förmåga att
kombinera melodier med poetiska texter.

I butik nu på 2CD och 2LP.

Domino

www.dominorecordco.com

JUNIOR BOYS so this is goodbye SPECIAL EDITION

"So This Is Goodbye" har blivit med bonus-CD.
Nya remixar av bl a Carl Craig, Morgan Geist
och Hot Chip samt en iTunes session.
I butik 11 juni.

Missa inte Junior Boys sommarturné:
27/6 Kulturbolaget Malmö
28/6 Accelerator Göteborg
30/6 Accelerator Stockholm

Domino

www.juniorboys.net www.dominorecordco.com

- 9 Million Stylez**
- 9 Fyra frågor till Kristofer Åström**
- 9 Brist på Air & Rob**
- 10 Mascara**
- 10 Var det nån som sa Axl?**
- 12 Elektrons**
- 12 Ayesha**
- 14 Blågult guld**
Golden Kanine
Le Muhr
Liechtenstein
Örnsberg
- 18 Cosmic Shenggy/White**
- 21 Hearts of Black Science**
- 21 Wilco**
- 24 The White Stripes**
- 29 Sophie Ellis-Bextor**
- 30 Marilyn Manson**
- 33 Recensioner**
Skivor
Egenproducerat
Vinyl
- 31 Groove CD 4 • 2007**

topp 10

Topp 10 låtar just nu, enligt Thomas Rödin.

- Maria McKee** *A Good Heart*
Maria tar tillbaka sin egen låt och visar med besked att hon är tillbaka. Missa inte nya albumet *Late December*.
- World Party** *Put the Message in the Box*
Mannen som gjort underverk i det tysta utan någonsin få cred för det får i alla fall en plats på min lista. Beatles goes Jeff Lynne goes World Party!
- Men Without Hats** *Pop Goes the World*
Är du inte tidigare bekant med Men Without Hats så bör du kolla in denna låt på youtube. Glittrande retropop med underbart kitschig musikvideo.
- Crowded House** *Better Be Home Soon*
Neil Finn, enligt mig en av världens bästa låtskrivare, kan verkligen det här med hjärta och smärta. Det här är låten jag återvänder till när jag känner mig nere och ensam.
- Boy George** *Crying Game*
Numera mest kanske känd som en föredetting som sopar gator medan pressen tittar på. Men gud vilken röst!
- Tori Amos** *Big Wheel*
På senaste skivan gestaltar Tori Amos fem olika personligheter. Men gör det henne fem gånger bättre? Knappast. Sanningen är att en Tori är gott nog. Musik för hängmattan.
- Sahara Hotnights** *Visit to Vienna*
Det här kan vara årets bästa öppningsspår alla kategorier. Gummrock i dess allra finaste form med doft av Joan Jett och Blondie som får mig att vilja breaka loss på dansgolvet.
- Manic Street Preachers + Nina Persson** *Your Love Alone Is Not Enough*
För er som gillar briter, svart mascara och grymma refränger kan det här vara sommarens behållning.
- Vanessa May** *White Bird*
En Singaporefödd brittiska som spelar violin och sjunger som marionettdocka? Just precis så.
- Atomic Swing** – *Call Boy*
Tänkt som en singel enbart för den japanska marknaden, gosse om vi är glada för att man tänkte om.

Den snö som föll ifjol

Letar efter någon spännande att skriva om som är musikrelaterat. Kanske bör jag nämna att vi på kontoret lyssnat på nya Queens Of The Stone Age-plattan *Era Vulgaris*. Den börjar kanonbra men försvinner tyvärr bort i ett ointressant töcken, låter rätt gubbigt till slut faktiskt.

Eller kanske är det lika bra att säga att jag älskar TTA:s singelbaksida *Hung Up On a Dream* (inklusive drömsk sampling/ripp och allt).

Eller att Prodigys nya platta (ja, han från Mobb Deep!) är riktigt astung.

Vill också utnämna Elvis Perkins (*Psychoskådisen* Anthony's son) till bästa artistnamnet just nu! Han släpper på XL Records.

Och The Brian Jonestown Massacres nya platta är en orgie i Stones- och Beatles-harmonier vilket känns skönt men lite bisarrt.

Ser annars mest fram emot att höra vad Pharoahe Monch har fått ihop på sin extremt

efterlängade platta *Desire*, den borde vara här nu! Har alltid älskat *Simon Says* och Pharoahe regerade hårt när jag såg honom live i vintras.

Och självklart är jag redo att hoppa ombord på The White Stripes nya som ligger färdig (Jack White gör redan ny Raconteurs-platta...). Världens bästa rockduo nånsin (?) verkar ha överträffat sig själva igen.

Annars ser jag fram emot festivalsommar, speciellt Peace & Love i Borlänge i slutet av juni där Groove har en egen scen en kväll. Redaktionen har utsett två band att spela och våra läsare får utse ett. Kolla mer info om detta inne i tidningen eller på www.groove.se. Där kan du även få en prova-på-prenumeration eller vinna biljetter till festivaler. Missa inte dessa chanser! Vi ses någon sommar-varm kväll...

Gary Landström, gary@groove.se

Omslag
Søren Solkær Starbird

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Jesper Bohm
Mathilda Dahlgren
Jonas Elgemark
Fredrik Eriksson
Torbjörn Hallgren
Camilla M Hansson
Linda Hansson
Erik Hjortek
Andreas Häggström
Sara Jansson
Robert Lagerström
Jonas Lennermo
Isac Nordgren
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Christian Thunarf

Praktikanter
Lisa Andersson
Therese Högman

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck Elanders
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

www.MEGASTORE.SE
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

CMM GROUP

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Digitalism "Idealism" 159:- Släpps 13/6
Första singeln "Pogo" är het som ett strykjärn på dansgolven runt om i Europa!
Duon har också remixat storheter som Depeche Mode, Daft Punk, Hot Chip osv.

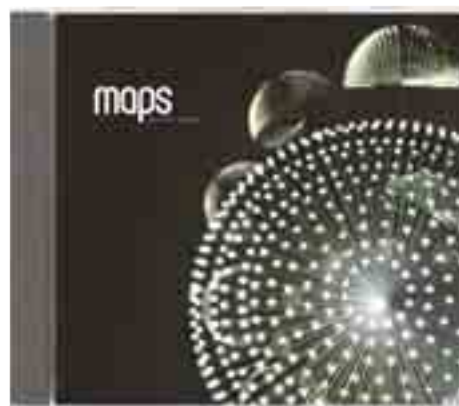
Chemical Brothers
"We Are The Night" 185:-
Släpps 20/6

Erasure
"Light At The End Of The World" 185:-
Släpps 23/5

Maps
"We Can Create" 159:-
Släpps 23/5

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

W.A.S.P.

we are sound pollution

SONATA ARCTICA - UNIA

ETT AV DE STARKASTE NAMNEN I INOM POWER METAL LEVERERAR TILL 100%. INGEN LÄR BLI BESVIKEN AV ATT HÖRA BÅNDETS MER MOGNA OCH VÄLSPELADE METAL. SONATA ARCTICA KOMMER TILL SVERIGE FÖR ATT SPELA TRE DATUM I HÖST - MISSA INTE!

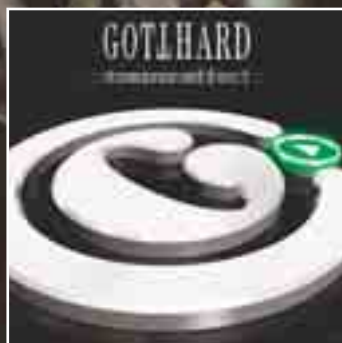
NUCLEAR BLAST

DIMMU BORGIR - IN SORTE DIABOLI

NORGES ONDASTE ÄR TILLBAKA MED ETT RIKTIGT AMBITTÖST ALBUM. DIMMU BORGIR KOMMER BLA TILL SOMMARENS SWEDEN ROCK FESTIVAL. ALBUMET KOMMER I TVÅ OLIKA VERSIONER, EN MED BONUS DVD!

NUCLEAR BLAST

GOTTHARD - DOMINO EFFECT

STORSÄLJANDE GOTTHARD ERÖVRAR SVERIGE 2005 MED PLATTAN "LIPSERVICE" OCH FÖLJDE UPP SUCCÉN MED FJOL-ÅRETS LIVE-DVD OCH EN ENASTÅENDE SPELNING PÅ SWEDEN ROCK FESTIVALEN. ALBUMET KOMMER I TVÅ OLIKA VERSIONER, CD OCH LIMITERAD DIGIPACK.

NUCLEAR BLAST

SONIC SYNDICATE - ONLY INHUMAN

NU KOMMER ALBUMET FRÅN VINNARNÄ AV NUCLEAR BLAST STORA BANDTÄVLING DÄR ÖVER 1.500 ARTISTER/BAND TÄVLADE OM ETT SKIVKONTRAKT PÅ BOLÄGET NUCLEAR BLAST. SJÄLVKLART VAR VINNARNÄ FRÅN SVERIGE - FRAMTIDENS METAL ÄR HÄR!

NUCLEAR BLAST

THE DOGMA - A GOOD DAY TO DIE

ABSOLUT EN AV ÅRETS PLATTOR. MELODIÖS METAL FRÅN ITALIEN MED PERFEKTION, UNIKT OCH INNOVATIVT. THE DOGMA FÖLJER UPP SUCCÉN AV DEBUT ALBUMET "BLACK ROSES".

BANDET GÄSTAS AV LISA MIDDLEHAUVE FRÅN XANDRIA.

DRACKAR

MUSTASCH

LATEST VERSION OF THE TRUTH

SVERIGES STOLTHETER ÄR TILLBAKA MED RIKTIGT STARKT, TUNGT OCH HÄRT MATERIAL. FÖRSTA SINGELN FRÅN PLATTAN, "DOUBLE NATURE" HAR FÅTT ETT LYSANDE MOTTAGANDE. STOR SVERIGE TURNÉ HELA VÄREN OCH SOMMAREN.

REGAIN

THE EXPLODING BOY

MÖRK, MELANKOLISK, KÄRG OCH STORSLAGEN POSTROCK MED REFERENSER FRÅN BAND SOM JOY DIVISION, THE CURE, ECHO & THE BUNNYMEN OCH INTERPOL. NYSKAPANDE SVENSK MUSIK MED GRIMMA RETRO-TONER SOM HAR FÅTT ETT STORT GENOMSLAG PÅ ROCK- OCH POP-KLUBBAR RUNT OM I LANDET.

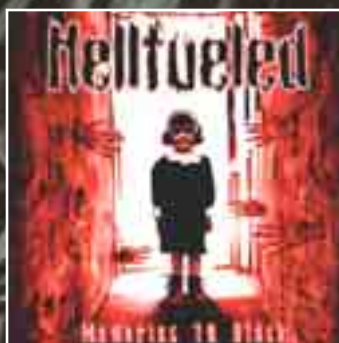
AD INEXPLORATA

MARDUK - ROOM 5:12

KANSKE VÄRLDENS MEST MYTOMSPUNNA BAND ÄR TILLBAKA MED ETT NYTT SVART ALSTER. MARDUK TAR TILLBAKA SIN PLATS PÅ TRONEN. BRUTAL OCH MYCKET SNABB BLACK METAL.

REGAIN

HELLFUELED - MEMORIES IN BLACK

TREDJE DIESELDOFTANDE PLATTAN FRÅN METALMÄSTARNÄ HELLFUELED. INSPELAD I STUDIO FREDMAN AV FREDRIK NORDSTRÖM. SWEDEN ROCK

SPELNING BOKAD!

BLACK LODGE

DIMEBAG DARRELL - DIMEVISION

DIMEBAG DARRELL (PANTERA, DAMAGEPLAN, REBEL MEETS REBEL) HAR UNDER SITT LIV PÅ VÄGARNÄ DOKUMENTERAT SIN VERKLIGHET MED VIDEOKAMERA. GARANTERAT SKÖN STÄMMNING!

LOCOMOTIVE

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till din mobil.

Mannen med många stilar

Den svenska reggaescenen må vara vitalare än på länge men är ändå mest en nationell angelägenhet. Den internationella uppmärksamheten har lyst med sin frånvaro, främst för att majoriteten av landets artister spelar uppdaterad roots på svenska.

Mannen som kan förändra situationen drastiskt är Million Stylez från Sol-lentuna. Sitt stora genombrott fick 26-åringen med sin överraskande framgång i Jamaicas största talangtävling, Red Stripes och Irie FM:s Big Break.

– Min polare Famous som bor där hade skickat in en av mina låtar till juryn. Sen ringde han plötsligt och berättade att jag gått till final, att jag skulle vara med i radio och tv och göra tre spelningar där. Det var verkligen en chock, helt överkligt. Han ringde en måndag och jag skulle vara där på fredagen samma vecka. Det var bara att tigga ihop pengar och sticka. Jag var skitnervös inför första spelningen. Man har ju hört att publiken på Jamaica kastar flaskor på artister som dom inte gillar. Men det gick bra.

Million Stylez kom till slut på en fin fjärdeplats i tävlingen. En tävling som haft långt fler än tusen sökande. Anbudet från Jamaica har inte saknats men än så länge trivs Million Stylez bäst med att arbeta från hemmaplan.

– Nu när nån tänker på dancehall från Sverige så tänker dom på mig. Om vi var hundra stycken från Sverige så hade det varit hårdare och då hade man kanske fått köra mer på en gimmick som dom gör på Jamaica. Konkurrenten där är så

sjukt hård att dom måste göra allt för att sticka ut. Och där är det mycket cash som gäller. För mig är pengar bara ett plus. Jag har sett så många talanger här hemma lägga ner bara för att dom inte klarar sig. Jag har tagit den långa och hårda vägen dit jag är. Och det har visat sig vara den enda vägen för mig.

Efter genombrottet har framgångarna fortsatt med den storsäljande singeln *Miss Fatty* och snart kommer debutalbumet *From a Far*, en extremt varierad skiva med dancehall, en hel del lovers,

lite rootsmaterial och till och med en hiphoplåt.

– Jag ville ha kvar den för att visa var jag kommer från. Jag började rappa som nioåring. Det var först när jag var 18 som jag började köra på reggaegrejen. Det gemensamma för allt jag gör är det positiva budskapet. Jag vill göra alla stilar, inte läsa mig vid en speciell. Jag är sådan som person också, att jag trötnar lätt. Men jag måste ju göra skäl för mitt namn, säger Million Stylez och skrattar.

Isac Nordgren

frågor till

KRISTOFER ÅSTRÖM

Nyligen släppte Kristofer Åström sin sjunde skiva. I bilen på väg upp till Uppsala ringer Groove upp.

– Fast egentligen så är det åtta. Jag har ett till som bara ligger. Det spelade jag in för två år sedan hemma. Det låter mycket annorlunda från det jag gjort tidigare. Får se om det kommer att släppas någon gång.

Hur tycker du att du utvecklats som låtskrivare?

– Slöare! Jag har blivit enklare. Försöker inte att komplicera till det så mycket som jag gjorde förr. Jag skriver låtarna så enkelt som möjligt. Bara skolackord på gitarr egentligen. Sen får dom som kan färga dom.

– Folk som lyssnat tycker att den nya är en gladare platta. Men lyssnar man mer noggrant så är det kanske inte så. Jag är inte lika introvert längre. Jag tar inte lika allvarligt på livet längre. Då var det fosterställning i ett hörn. Nu står jag upp och vill ha en kram.

Textmässigt så verkar alkohol vara ett genomgående tema?

– Ja, eller hur man ska förhålla sig till alkoholen. Den är en del av folks liv. Både de positiva och negativa sidorna. Sen är ju regn ett genomgående tema. När vi först skulle spela in så svämmade studion över. Senare under inspelningen så regnade det typ hela tiden. Den här gången ville jag göra en altcountryplatta. Folk har tyckt att jag varit mycket country som inte jag hållit med om. Nu tänkte jag att "okej jag gör en countryplatta då".

Finns Fireside?

– Japp! Men vi ligger på is.

Per Lundberg GB

BRIST PÅ AIR & ROB

Jag har slutat handla musik! Anledningen är väl först och främst den konstant rådande bristen på skitmycket pengar i egenskap av fattig student. Större i sammanhanget är att det saknas schyssta musikaffärer att hänga i, schyssta musikpersonligheter att snacka musik med och få tips av och framförallt den rådande bristen på utbud i musikaffärerna.

Var inne på Åhléns för att handla Airs senaste skiva och det gick så där bra. Väl inne i butiken kom jag genast ihåg varför jag aldrig köper skivor i butik längre, varför jag hellre stödjer små bolag och även i viss mån bränner ner musik (lagligt så klart!).

Okej att jag gick till Åhléns. Men det verkar inte finnas musikkunnig personal kvar någonstans i världen. Och definitivt

inga som har lust att få mig att upptäcka ny musik eller tipsa om den där nya artisten eller skivan. Det var ju halva nöjet med att köpa en skiva förut – att man fick tips om en till.

Dialogen mellan mig och det dammiga butiksbiträdet då jag inte hittade Air bakom bokstaven A på Åhléns gick i stil med: "Vem sa du? Nej dom har jag inte hört talas om". Och detta kanske inte borde kallas musikavdelning morrade jag surt och lät kunden bakom, som inte hade någon klurig fråga om en okänd (Air okänd?) utländsk artist gå före.

Jag minns med delad glädje och sorg hur det var på den gamla goda tiden då jag flanerade på Folk & Rock i Malmö för att spendera hela lönen på fem väl utvalda ski-

vor (var lågavlönad redan då). Det var som att komma till Robs skivaffär i *High Fidelity*. Promenaden hem från musikaffären var en lycka i sig för att det var så spännande och förväntansfullt att veta att en massa ny musik väntade. Nu har Folk & Rock blivit ett café av den skabbigare klassen och det breda musikutbudet ersatts med smalare kommersiellt tjafs.

Min Air-upplevelse, eller rättare sagt brist på Air, har fått mig att sluta köpa skivor helt. Det är skittråkigt, men jag gör inte det för jag blir så urbota besviken var gång. Nöjer mig för tillfället med min månadsleverans från Groove med nya artister och spännande att lyssna på och recensera.

Jag har förresten fått ett jobb som webbredaktör. Det är mitt första riktiga jobb

inom min utbildning och jag har givetvis varit konstant glad för detta jobb i alla de tre dagar jag jobbat. Tills i dag – fredag och solen utanför skiner sitt allra starkaste. Jag är på väg in i arbetslivet på riktigt och det enda jag vill är att gå på konsert och lyssna på Governor Andy. Skyller på sommaren.

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Revolution i Egypten

Med strålkastarna i ryggen: fem siluetter glittrande i det röda ljuset. Nilen rinner långsamt förbi. Scenen är byggd under en bro i centrala Kairo. Ljudet av bilar, tutor och människor strax innan konserten ska börja.

Sara Elkasrawy står vänd mot basförstärkaren, det långa håret döljer ansiktet. Sherine Ame bredbent med gitarren över axeln; Nancy Mounir, fiol, och Mai Waleed, keyboard. Ola Ayman räknar in med trumpinnarna höjda över huvudet.

Tillsammans är de Mascara, en förkortning av bandets fulla namn Massive Scar Era. De är det enda bandet i Egypten med enbart tjejer, och dessutom ett av få band som spelar vad de själva kallar metal.

1996 gjorde myndigheterna ett hårt nedslag mot en då gryende metalscen och fängslade ett stort antal hobbymusiker med anklagelser om att de smådade islam genom sin aggressiva utstrålning och hårda musik. Långsamt har genren börjat återhämta sig och en yngre generation har börjat bygga upp scenen på nytt. Utan tvekel är Mascara en viktig del i den rörelsen.

– Vi bildade Mascara för ungefär ett år sedan, berättar Sara när vi träffas i deras replokal i Alexandria två dagar tidigare.

Rummet saknar fönster och är helt blått; golv, väggar och tak är täckta av en klarblå heltäckningsmatta.

Hennes engelska är perfekt, hon drar vant sitt långa hår bakom ena örat.

– Det innebar verkligen en stor förändring i mitt liv, inte bara på grund av att vi fick möjligheten att börja spela musik och visa det för andra, utan också för att vi är ett tjejband. Det känns som om vi verkligen gör någonting annorlunda, något nästan revolutionerande här i Egypten.

Sara Elkasrawy tystnar för en sekund.

– Dessutom är vår musik annorlunda från så mycket annat som spelas här, vi blandar en rad olika genrer till något eget, vi gör något eget.

– Mascara är bandet jag vill spela i hela livet, säger Sherine med svävande röst.

Hon sitter lojt lutad mot den blå väggen. Hon har slitna jeans, utsvängda över röda Converse.

– Det känns verkligen som om det är en del av mig... jag lägger alla mina känslor i den här musiken... och det känns så bra när människor verkligen lyssnar och tar det till sig, när jag känner att de verkligen förstår vad vi vill få fram.

Hon sneplar mot sin gröna gitarr i hörnet av replokalen.

– Många var faktiskt väldigt..., hon stannar av, söker efter ord, undrande över vår musik, säger hon och ler. Och vår attityd. Min familj höll inte alls med i början, dom tyckte inte att en tjej skulle ställa sig på en scen och sjunga framför främlingar...

– Men samtidigt är det här bara vårt val av musik, det här är vad vi lyssnar på och

den musik vi gillar att spela, fortsätter Sara. Många har kritiserat Sherine för hennes skrikiga sång. Det passar inte riktigt in i kulturen här att tjejer gör vår typ av musik, eller ens musik överhuvudtaget egentligen. Men mina föräldrar är väldigt toleranta och jag har växt upp i en mer tysk kultur med tysk skola och sånt... det finns inte lika många tabun där.

Det är mot den bakgrunden Mascara antrar scenen i Kairo två dagar senare, Ola Ayman räknar in med trumpinnarna höjda över huvudet. Med strålkastarna i ryggen ger de siluetterna anletsdrag och färg, ger dem innebörd och mening – de skapar själva bilden av Mascara. Det är hårt, distat och otajt – det är självsäkert och jävligt kaxigt.

Jonas Lennermo och Peter Hansson

VAR DET NÅN SOM SA AXI?

Tänk dig att du pungat ut med 90 spänn för att gå och se nya *Spiderman 3*. Du har köpt dina popcorn, din jätteläsk, reklamen och alla trailers har börjat. Du börjar bli riktigt spänd för filmen, du har redan börjat äta av dina popcorn. Den sista trailern är slut och sen... ingenting. Du väntar 10 minuter, 20 minuter. Du väntar en timme och sen börjar filmen, ingen förklaring, ingenting. Du skulle vara förbannad, du skulle be om pengarna tillbaka. Likadant om du betalat 200 spänn för en hockey- eller fotbollsmatch.

Tänk dig nu att du står på Debaser, du har betalat 350 kronor för ett indiegång från Boston, de går på scen en timme förse- nat och det enda du gör är att du köper en öl till, kanske två. Varför?

När jag intervjuade, som exempel, The Brian Jonestown Massacre i Stockholm berättade de för mig att de kom till Stock-

holm klockan fem den morgonen. De berättade också att de inte haft något att göra hela dagen, vilket betydde att soundcheck och allt varit klart tidigt på eftermiddagen. Hur kan det då fortfarande komma sig att de kliver på scenen över en timme efter utsatt tid och det är helt okej. Ingen blinkar ens. Det är ett fullständigt accepterat beteende.

Och vi kan till och med öka på storleken lite, vi kan snacka om en 600 eller till och med 850 kronors konsert i Globen. Vi snackar om ett band som gör detta varje kväll i sex månaders tid, som har en stab med över 50 personer med sig, men som ändå inte lyckas få de fyra-sex medlemmarna upp på scenen i tid. Varför får musiker vara hur sena de vill, och varför accepterar vi det?

Jag kan berätta att jag en gång såg ett band på en klubb i New York där klubben hade en så kallad "curfew", vilket betyder

att vid en viss tid, i det här fallet klockan 23.30, var all musik tvungen att vara slut annars fick bandet böta. Detta är ganska vanligt i USA. Men bandet jag skulle se kunde inte ta sig upp på scenen i tid och fick därför bara spela i 35 minuter. Är inte detta ett slags publikförakt?

Vad som skrämmer mig är att detta är så fruktansvärt vanligt och accepterat att man inte ens reagerar längre. Skulle jag gå på en spelning och bandet var en halvtimme sena (vilket är standard), vet jag inte om jag ens skulle märka det. Och enda skillnaden egentligen jämfört med en bio är att jag står och troligtvis håller i en öl istället för en popcorn.

De enda som numera håller tiderna är landets festivaler, och det är också de enda som enligt mig har nån verklig och accepterad anledning att vara sena. Ska man byta

ut allt på en scen samt hinna med någon slags soundcheck mellan band så kommer det att ta sin lilla tid. Och ändå så går nästan alla band numera på i tid där (Pete Doherty givetvis inte inräknad).

Men det finns ju alltid undantag. Och en av mina absoluta favoriter är från ett år i Roskilde där Bob Dylan tyckte det var så tråkigt att sitta backstage och bara vänta att han gick på en kvart innan utsatt tid. Det vore riktigt rebelliskt av Axl Rose att testa.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

**SE VIDEOKLIPP OCH INTERVJUER FRÅN TAKEOFF
PÅ WWW.MYSPACE.COM/TAKEOFFNORDIC**

Golden Kaníne

Coke

**Ladda upp ditt bands musik
på coke.com/music. Nästa
gång är det kanske ditt
band som står på scenen!**

ELEKTRONS

Justin Crawford och Luke Cowdrey är mer kända under DJ-kollektivnamnet The Unabombers. Ett namn de lånat från den ökände terroristen Theodore Kaczynski. Under 70-, 80- och 90-talet bombade han universitet och flygbolag i USA i protest mot "den moderna teknologins alla faror".

– Unabombers är ett svårt namn i en värld som blir mer och mer vapen-, terror- och hotfixerad. Dessutom hade det inte gått att få en enda låt spelad på amerikansk radio om vi behållit det namnet. Det är en av anledningarna till att vi tog ett annat namn för denna skivan, berättar Luke Cowdrey.

Som The Unabombers har Justin och Luke metaforiskt sprängt klubbarna i luften med en musikalisk anrättning baserad på house, hiphop, grime, soul, disco, pop och techno. Framförallt har de ägnat sig åt subversiv klubbverksamhet på sin egen inrättning The Electric Chair i Manchester. Men nu har det blivit dags att låta hela världen förenas i en enda lång utdragen explosion.

Som Elektrons har de satt ihop albumet *Red Light, Don't Stop* som är lika tätt som sprängdeg och lika explosivt som nitroglycerin. Musikstilarna blandas lika vilt som när The Unabombers sköter skivspelarna. – Vi ville spegla våra klubbkvällar. Där har vi alltid blandat alla möjliga stilar. Det har alltid handlat om det som musik och klubbviva ska handla om, nämligen att fira att man lever, ha roligt och dansa!

The Electric Chair startade de för tolv år sedan. Otaliga DJ-spelningar, radiosändningar och remixer senare har det alltså blivit dags för ett eget album. Lika mycket som de ville spegla sina tidigare klubbpartyn, lika mycket ville de att Elektrons skulle vara något nytt, det var en annan anledning till namnbytet.

– Engelsk mat och engelska möbler är horribla. Men det finns bra saker i England och det bästa är musikkollektiv. Ta Wild Bunch, Massive Attack eller Soul II Soul. De var så oerhört bra. Vår tanke var att skapa en kollektiv känsla så att det inte blir musik för skivsamlande killar, gjord av två killar. Vi ville vara inkluderande.

Det har de lyckats med. Musiken har de gjort själva, men med på partykvivan är en rad gästartister som trycker stämningen ännu högre, närmare kok-, eller explosionspunkten.

Briljanta Eska lägger vokalerna på *Dirty Basement*, Mphoo Skeefer ger en lektion i soulindränkt house på *Classic Cliché* och lika soulige Pete Simpson fluffar till *Maximal* till en riktig sommarhit.

Elektrons är redo att brisa partybomben i hela världen, även om deras namn inte längre har något med subversiv verksamhet att göra.

Mats Almegård

AYESHA

Vill fortfarande förändra världen

Ayesha Quarishi är artisten och entreprenören som vill förändra världen. Hennes andra album *The Lobby* släpps i maj. Men hon är inte ett dugg nervös.

Ayesha kom till Sverige som sjuåring, startade eget skivbolag när branschens ramar kändes för snäva och debuterade med albumet *Jade Fever* 2004. Inför släppet av andra albumet är hon lugn. – Jag har levt med låtarna i två intensiva månader så dom har hunnit bli en del av mig. Eftersom jag trivs med mig själv trivs jag med låtarna och är inte nervös än, förklarar Ayesha, kanske kommer jag bli lite nervös längre fram inför reaktioner och recensenter.

Det sköna med Ayeshas musik är att den har ett budskap. Hon ska förändra världen och ett av hennes sätt är att sprida sina budskap via musiken. *The Lobby* är en metafor för en hotelloobby eller en lobby på politisk nivå där kontakter knyts.

– Jag har precis insett att världen är en lobby och att det gäller att ta för sig. Det är just det jag gör och det är nog därför det går så bra för mig. På låten *Who's the Boss?* berättar jag till exempel om att man alltid ska vara sin egen boss.

All Over är albumets första singel och en annan låt som inspirerar, den handlar om att bejaka sin personlighet och att ta fram sensualiteten hos den som lyssnar. – Jag har sett hur dom som lyssnat på låten känner sig sexiga när dom dansar till den. Dom uppför sig annorlunda och känner sig mer sensuella. Här har vi lekt med ett mer elektroniskt sound som sätter sig på huvudet direkt.

När albumet var klart och Ayesha skulle bli avritad till albumets omslag ringde hennes telefon. Det var hennes producent E "Ichi" Moughal som berättade att han hittat Dave Steward och att de var tvungna att göra en låt till. Det är inte så många som känner till namnet men har man bott i Stockholm så känner man igen honom som irländaren som brukar sitta med sin gitarr på Drottninggatan och sjunga hejdlöst vackert. Resultatet blev låten *Papa Rules*.

Det är inspirerande att prata med Ayesha, hennes entusiasm smittar av sig och det är svårt att inte imponeras av henne. Vid 25 års ålder har hon eget

företag, en framgångsrik musikkarriär och ett oerhört lugn inom sig. Ayesha släpper *The Lobby* som är influerat av Asien, Latinamerika och Afrika på det egna bolaget Aqueen Enterprises. Hon tycker om friheten med att driva ett eget bolag.

– Det är en hyllning till independencevärlden och ett bevis på att jag inte gett upp, säger hon.

Samtidigt erkänner Ayesha att hon gärna arbetat med ett större bolag för att få tillgång till deras distributionskanaler. Hon har som så många andra inom branschen ställts inför problematiken att vara egen och att vilja nå ut globalt. Nästa steg är att dra ut och spela musiken.

– Sedan ska jag globalisera mig. Eftersom det finns mycket influenser från andra delar av världen på skivan vill jag även nå dessa delar av världen. Nu måste jag bara komma på hur jag ska lyckas med detta.

Therese Ahlberg

RING 031-10 81 00 OCH PROVLYSNA

Nu släpper vi abonnemangen för nästa säsong. Ring eller gå in på opera.se

GÖTEBORGSOPERAN

Fran Carlsson

ÖRNSBERG

Örnberg är inte bara en Stockholmsförort, utan också ett nytt spännande namn på Sveriges elektroniska musikscen. Men att göra en intervju med mannen bakom namnet, Johan Ragnarsson, är lättare sagt än gjort. Han visar sig vara någonstans i Buenos Aires myller för att besöka en vän, och intervjun utfördes därför, okonventionellt nog, över MySpace, musiksiten som har gett Johan ökat självförtroende.

– MySpace gör ju att man får höra vad folk tycker som i annat fall aldrig skulle ha hört musiken, och när man får höra av nån att dom älskar det jag gjort kan jag leva på det hur länge som helst. Jag är en riktig komplimangjunkie.

På Örnbergs sida finns fyra låtar upplagda, de enda fyra som är färdiga i dagsläget. Två nya är utlovade innan midsommar, men för Johan är musikskapandet mycket kvalfyllt. – Jag har skrivit massor senaste tiden, men sen att ta det till datorn och spela in verkar omöjligt, det tar emot. Jag vet exakt hur jag vill ha det, men jag är rädd att göra mig själv besviken. Jag är ingen mästare på trumma-

skiner och syntar, så jag får prova mig fram och kompromissa tills det låter grymt.

Förutom att vara Örnberg är Johan medlem i poprockbandet Streetfightingband, där han bland annat skriver låtarna, och det var så soloutflykten tog sin början. Låtar som inte riktigt passade bandet spelades in hemma framför datorn, en process som var bra mycket lättare än att få fem bandmedlemmar att komma överens och dra åt samma håll.

Att spela i band är något Johan förhåller sig till med en intensiv hatkärlek, och han verkar inte ha några direkta planer på att sluta helt med det.

– Nu är jag sugen igen, vi har inte spelat på typ ett halvår, och om man har spelat i hela sitt liv är det klart att man saknar det. Vi får se hur det blir, just nu älskar jag Örnberg. Är Örnberg ett studioprojekt eller kommer du att göra livespelningar också?

– Från början var det ett studioprojekt, men ska det bli nåt så måste man väl spela live. Jag har inga spelningar bokade än, men det skulle vara intressant att prova. Jag tror det skulle bli grymt.

Emma Rastbäck

Oskar Zander

LE MUHR

Le Muhr har precis släppt ifrån sig sitt debutalbum *Generation Destruktiv*. Ett album som andas kajal, syntar och allvarsamma texter på svenska. En kombination som fått vissa kritiker att kalla bandet pretentiöst och pubertalt. Men Le Muhr tar den beskrivningen med ro.

– Det är säkert för pubertalt och pretentiöst för vissa, men det är sådana vi är. Vi försöker inte föreställa oss någonting. Jag kommer nog vara evig tonåring. Det är ingenting jag eftersträvar, så är det bara. Och om man inte har några pretentioner, kan man lika gärna lägga av, säger basisten Maja Thorén som skriver de flesta av bandets texter.

Varifrån har ni fått albumtiteln?

– Vi skriver om det som finns i vår närhet. Det är hur många som helst av våra vänner som mår så himla dåligt, som äter mediciner och läggs in på psyket. Det känns jätteviktigt att skriva om det, säger sångaren Maria Loohufvud.

– Det är en sådan tid, där folk mår jävligt dåligt. Och skivan handlar om det, fyller Maja i.

Det är omöjligt att prata om Le Muhr utan att nämna ett par klassiska svenska

popband från förr. Maja Thorén är dotter till Liten Falkeholm, basist i Tant Strul, och Tony Thorén, basist i Eldkvarn.

– Det är inget vi vill rida på. Men däremot vill jag personligen förvalta ett slags arv med svenska texter och en speciell stil, säger Maja.

Är det därför du skriver på svenska?

– Absolut. Jag har blivit hjärntvättad. Pappa kom hem med skivor han hade gjort och spelade dom för mig. Jag fick alltid lyssna på dom, det har jag gjort sedan jag var tre år. Jag har hört musik på svenska så mycket att det inte är någonting konstigt för mig.

Albumet är inspelat på flera olika ställen, bland annat i Silence studio och hemma i trummisen Johan Nordlinds sovrums. En segdragen process som tagit lång tid. Men det har inte avskräckt Le Muhr. De har redan planer på att spela in album nummer två.

– Vi tänker redan på nästa platta. Vi har fått mersmak och en del av dom här låtarna är ju väldigt gamla. Nu vill man göra nytt, säger Maria.

Jesper Bohm

Mikael Stenberg

GOLDEN KANINE

När Malmöbandet Golden Kanine själva får en chans att beskriva hemstadens musikliv är det inte en odelat positiv bild som målas upp. Sångaren och gitarristen Andreas Olrog sammanfattar läget på ett kärnfullt vis.

– Det finns en massa bra band, och en massa skit. Det finns många posörer här, men det är väldigt tydliga trender. Och så finns det en del guldklimpar, Moonbabies till exempel.

Hur passar ni själva in i Malmöns musik-klimat?

– Jag vet inte, vi ligger nog inte direkt i tiden så, men samtidigt är vi ganska tidlösa.

Sina influenser har medlemmarna i Golden Kanine hämtat från olika håll, allt från hårdrock till amerikansk lo-fi figurerar i samtalet, så även en i rocksammanhang ofta nämnd husgud.

– Min stora hjälte har förstås alltid varit Springsteen. Men vi blandar lite av varje, tillägger Andreas.

Golden Kanine växte fram ur en tidigare konstellation där tre av bandets nuvarande medlemmar ingick, men som

efter avhopp stod utan basist. Två nya medlemmar tillkom, en på bas och en på blås, och ett nytt band var fött. De har nyligen spelat in en fullängdare som har skickats ut till spelställen och skivbolag.

– Det är först nu vi har skickat ut den, vi är väldigt lata men samtidigt otåliga. Det slutar nog med att vi ger ut den själva. Sen ska vi börja spela in en ny skiva efter sommaren, vi har gjort en del akustiska gig på sistone, så vi vill få med den biten också.

Otåligheten till trots var det inte bolagen som stod högst upp på prioriteringslistan när Golden Kanine skulle börja skicka ut sitt nya alster härom sistens.

– Vi vill ut och spela live så mycket som möjligt framöver, så vi skickade mest till spelställen faktiskt.

Och så var det det där med namnet, hur kommer man på ett bandnamn som Golden Kanine?

– Vi spånade lite, jag tror det var Linus [Lindvall, sång] som kom på det, det lät kul och vi var trötta på att spåna. Det betyder lite lagom ingenting.

Emma Rastbäck

LIECHTENSTEIN

Det är nästan omöjligt att skriva, tänka eller tala om Göteborgs senaste pophopp Liechtenstein utan att drälla med en massa referenser. Dolly Mixture, Talulah Gosh, Girls At Our Best, Television Personalities, Mo-Dettes, The Slits, Shop Assistants. Speciellt Dolly Mixture och Talulah Gosh.

För vissa, som minns den legendariska indieklubben Starke Adolf, skulle det kunna vara en kvart med Jörgen bakom skivspelarna, för andra bara en omgång med löjligt överskattad nörderimusik som går för onödigt stora summor på Ebay. Hur som, det går inte att komma runt dem.

– Jag ser ingen anledning att inte säga att vi vill låta som dom banden, säger gitarristen och sångerskan Renée Gustafsson. Jag tycker inte om den där hetsen att allt ska vara så nytt och originellt hela tiden. Jag gillar ju dom här banden väldigt mycket och vill att vi ska låta så. Bra, helt enkelt.

Efter att ha suttit i ett par år hemma och skissat med syntar och en trummaskin, tröttnade hon på det enfarmiga formatet och bestämde sig för att starta ett band. Ett band med klara idéer om hur det skulle låta och framstå. En singel finns, utgiven på hennes och just Jörgens skivbolag, Fraction Discs.

Men hon är tydlig med att poängtera att det rör sig om helt olika roller. Liechtenstein skulle lika väl fungera utan Fraction Discs, och tvärtom.

– Jag ville att det skulle vara helt nytt. Inte förknippat med någonting, inget om att "det är ju hon som var och är med i det eller det". Och att det bara skulle vara tjejer. Det höll på att inte hända eftersom det knappt finns några som spelar trummor. Men vi lyckades tjata på Elin tills hon sa ja. Och att det skulle låta som det gör, så som det lät i huvudet när jag gjorde dom första låtarna hemma.

Även texterna har en djupare idé bakom med sina milda politiska undertoner.

– Det ska kunna framföras politiska åsikter på ett sätt som inte är tråkigt eller bli agitation. Det passar bra till vissa av dom aviga låtarna, som har lite Slits och Mo-Dettes i sig. Anledningen till att det inte blir så mycket kärleksgrejer är väl att det mesta och finaste redan finns. Det är svårt att konkurrera med dom. Sedan har vi ju vanliga poplåtar också, då det passar bättre.

Och visst funkar det bra. Eller perfekt. Ingen nostalgitripp, utan ett välkommet omfamnade den perfekta popmusik.

Fredrik Eriksson

Rösta & vinn!

Bestäm en artist till Peace & Love och vinn billetter!

Groove lottar ut 10 biljetter till Peace & Love-festivalen (26–30 juni). Vi har en scen där du kan bestämma en av artisterna, urvalet hittar du på www.groove.se.

SMS:a bara ordet Groove och "mellanslag" samt artistnamnet på den du vill ska spela på vår scen till **72790** (SMS kostar 5 kr plus reguljär SMS-taxa). Den artist som fått flest röster den 31 maj får spelningen och sedan drar vi 10 vinnare av festivalbiljetter (värde 995 kr) bland de som röstat på "rätt" artist. Vinnarna meddelas via sms och står för eventuell vinstskatt.

Enkelt. Demokratiskt. Och jävligt bra musik. Grooveredaktionen har redan utsett Golden Kanine och Äkta Kärlek att spela – grattis!

Vinn en iPod Nano!

Musik är lika viktig som luften vi andas och ska därför lyssnas på överallt. Sålunda kommer vi att dra en lycklig vinnare som får en iPod Nano av Groove (i samarbete med Macforum). Den är vit och rymmer 4 GB.

SMS:a ordet Groove1 och "mellanslag" samt namnet på artisten på Grooves framsida #4 till **72790** (SMS kostar 5 kr plus reguljär SMS-taxa). Du har fram till den 30 juni på dig att svara. Vinnaren meddelas via sms och står för eventuell vinstskatt.

**Miss inte våra pågående tävlingar! Du kan vinna biljetter till
Pier Pressure/Metaltown (inkl. hotellnatt!) och Roskildefestivalen!**

Kolla in **www.groove.se** för mer info!

BEASTIE BOYS (US)
BJÖRK (ISL)
MUSE (UK)
QUEENS OF THE STONE AGE (US)
RED HOT CHILI PEPPERS (US)
TIËSTO (NL)
THE WHO (UK)

ROSKILDE
FESTIVAL '07
5 - 8 JULI

- OCH MÅNGA FLERA...

ARCADE FIRE (CAN)
ARCTIC MONKEYS (UK)
BASEMENT JAXX (UK)
THE BRIAN JONESTOWN MASSACRE (US)
CLIPSE (US)
DATAROCK (N)
ROKY ERICKSON (US)
IN FLAMES (S)
JOHN LEGEND (US)
KATATONIA (S)

THE KILLERS (US)
KLAXONS (UK)
LCD SOUNDSYSTEM (US)
MACHINE HEAD (US)
MASTODON (US)
MIKA (UK)
MY CHEMICAL ROMANCE (US)
STRIKE ANYWHERE (US)
VOLBEAT (DK)
WILCO (US)

NYHETER VARJE ONSDAG PÅ
WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

Sveriges bästa utbud av alternativmode

Kläder, skor, smycken, accessoarer, presenter, band merch mm

WWW.SHOCK.SE

SHOCK Göteborg
S.Hamngatan 49
Vid Brunnsparken

SHOCK Malmö
S.Förstadsgatan 38A
Vid Triangeln

Osignade band & artister sökes!

Vill du ge ut din musik på CD? Låt oss hjälpa dig!

Serpentine Music är ett skivbolag för osignade. Vi hjälper band och artister som vill ge ut sin musik på egen hand. Nybörjare, såväl som mindre nystartade skivbolag. Vi ser till att din skiva blir en professionell produkt, färdig att säljas i skivbutiker. Mycket ska stämma vid en skivutgivning, så därför hjälper vi till med mastring, ser till att du har de nödvändiga loggorna, streckkod, ISRC-koder, informerar om ncb-licens och distribution samt mycket, mycket mer. Tanken är att du ska kunna fokusera på det kreativa, så tar vi hand om resten. Besök vår hemsida för mer information.

Skivbolaget för osignade
www.serpentinemusic.se | mail@serpentinemusic.se

Serpentine Music

300 kr
RABATT

Spara kupongen så får du 300 kr i rabatt vid beställning av skivpressning!

Erbjudandet gäller vid bokning innan 31:a Augusti 2007. Uppge kod GROOVE vid beställning.

www.serpentinemusic.se

Experimentellt från Mittens Rike

White tar kinesisk musik ut
i världen – i samarbete med
idolen Blixa Bargeld.

Kina är överallt. Landet är världens snabbast växande ekonomi. Det är där nästa OS arrangeras. Kina är också en konstexportör av rang. För närvarande pågår stora utställningar med kinesisk konst både på Kiasma i Helsingfors och på Louisiana utanför Köpenhamn.

Nu börjar det också hända saker på den kinesiska musikscenen. I alla fall på den experimentella elektronikscenen. En av de mest intressanta artisterna är Cosmic Shenggy, på egen hand eller tillsammans med Shou Wang i duon White.

– Avantgardescenen har växt rejält under dom senaste två åren. Förut fanns inga klubbar att spela på i Peking, men nu finns det åtminstone två barer där experimentella konserter hålls i princip varje kväll. Med ShanShui har vi också fått vårt första skivbolag som satsar på experimentell musik.

Tidigare spelade Shenggy i bandet Hang On The Box, men kände att hon fick nog. Förra året lärde hon känna Shou Wang som är gitarrist i noisebandet Carsick Cars och en av de tongivande figurerna i No Beijing-rörelsen som brutit med föreställningen om hur rock ska låta.

– Vi testade att jamma tillsammans och det blev så bra att vi bestämde oss för att fortsätta tillsammans som White. Shou Wang är fortfarande med i Carsick Cars, men det passar mig bra för jag vill ha tid till mitt eget Cosmic Shenggy-projekt också.

Tillsammans gör duon en experimentell musik som bär spår av industriband som Einstürzende Neubauten och Throbbing Gristle, avantgardepionjärer som John Cage, Steve Reich och Sun Ra.

– Neubauten är mina första hjältar. Dom tog mig verkligen från en mörk värld till ett stort musikaliskt kosmos. Sun Ra fick mig att inse musikens syfte, att göra individen fri och lycklig!

White låter också rätt kinesiska i sin musik. Österländska toner blandas upp

med det europeiskt avantgardistiska arvet. Men Shenggy håller inte riktig med om det.

– Nej, det är nog snarare att vi använder vårt favoritinstrument GuQin och för dig som europé låter det kanske traditionellt kinesiskt. Men vi ser det inte så.

Att Einstürzende Neubauten är första hjältna är i sammanhanget ironiskt, eftersom White under våren kommer att spela in sitt debutalbum i Berlin. Bakom mixerbordet kommer ingen mindre än Blixa Bargeld att sitta.

– När jag började lyssna på EN hade jag aldrig trott att jag någonsin skulle träffa Blixa. Men vi träffades genom en gemensam vän när han flyttade till Peking. Han blev förvånad när jag visade honom min Neubauten-tatuering och nu kommer han hjälpa oss med albumet!

Ni har redan spelat in lite tillsammans med honom, hur var det?

– Trots att namnet på hans band antyder att han är bra på att radera saker är det faktiskt tvärtom. Han är oerhört bra på att bygga musik! Jag lärde mig mer på en dag tillsammans med honom än vad jag gjort på flera år.

Redan i sommar spelar White på Sonarfestivalen i Barcelona. Äntligen kommer det finnas ett soundtrack till den pågående Kinahysterin.

Mats Almegård

EMA TELSTAR KULTURBOLAGET & PK MUSIK PROUDLY PRESENT

METALTOWN

FRIHAMNEN GÖTEBORG 30 JUNI 2007

LAYER

MACHINE HEAD

MASTODON | STONESOUR

MESHUGGAH | ILL NINO | MARDUK

RAISED FIST | HARDCORE SUPERSTAR

CULT OF LUNA | SONIC SYNDICATE | NINE | STURM UND DRANG

Mer info hittar du på: www.metaltown.se

FRIHAMNEN GÖTEBORG 30/6

BILJETTER: Tinet 077-1707070 www.tinet.se samt alla ATG-ombud. INSLÄPP 12.00 • 3 SCENER
www.ema.se | www.pkmusik.com | www.kulturbolaget.se

MEDIA PARTNERS

CLOSE-UP

BANDIT
BANDITRE

STUDIO
STUDIORE

STUDIO
STUDIORE

AFTONBLADET

KULTURBOLAGET, PK MUSIK & EMA PRESENTERAR

PIER PRESSURE GBG 2007

MY CHEMICAL ROMANCE

AVRIL LAVIGNE

GOGOL BORDELLO | MANDO DIAO

BILLY TALENT | LESS THAN JAKE | CKY

ENTER SHIKARI | SUNRISE AVE. | NEVERSTORE

SUGARPLUM FAIRY | SOUNDS LIKE VIOLENCE

KID DOWN | BLINDSIDE | APRIL DIVINE | CHEMICAL VOCATION

Mer info hittar du på: www.pierpressure.se

FRIHAMNEN GÖTEBORG 1/7

BILJETTER: Tinet 077-1707070 www.tinet.se samt alla ATG-ombud.
INSLÄPP 12.00 • 3 SCENER www.ema.se | www.pkmusik.com | www.kulturbolaget.se

MEDIA PARTNERS

LIVN STORM

CLOSE-UP

STUDIO
STUDIORE

STUDIO
STUDIORE

AFTONBLADET

OKEJ

SIESTA!

MARKAN HÄSLEHOLM 25-26 MAJ 2007

ED HARCOURT [UK]

JESSE MALIN [US]

FIBES, OH FIBES

PEPS BLODSBAND

SAHARA HOTNIGHTS

TEDDYBEARS STHLM

SALEM AL FAKIR / TINGSEK

THE CONCRETES / THE PLAN

MELODY CLUB / MUSTASCH

KRISTOFER ÅSTRÖM / LAAKSO

SLAGSMÅLSKLUBBEN

PROMOE / SHOUT OUT LOUDS

SVENSKA AKADEMIEN

FAMILJEN / BLACK BELT / MISS LI

JUVELEN / NIKOLA SARCEVIC / ASHA ALI

NEVERSTORE / ANIMAL FIVE

MOLOTOV JIVE / CONSEQUENCES

THE PAPER FACES / PEN EXPERS

LAMONT / NAVID MODIRI & GUDARNA

MOONBABIES / THE ROCKETS

PORN & GRAFIK / THUNDER EXPRESS

MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

ETT ARRANGEMANG AV KULTURFÖRENINGEN MARKAN

CAMPING / MAT & ÖL / EVENTS / FÖRSÄLJARE

EVIL WOMAN BODYPIERCING / ANNAT SMÅTT & GOTT

2 DAGAR FÖRKÖP: 445:- PÅ PLATS: 495:-

1 DAG FÖRKÖP: 345:- PÅ PLATS: 395:-

(VID FÖRKÖP TILLKOMMER FÖRKÖPSAVGIFT)

INFO + FÖRKÖP: INFO@MARKAN.SE / WWW.MARKAN.SE

JC

Spendrups
RAMIRENT

MOBS

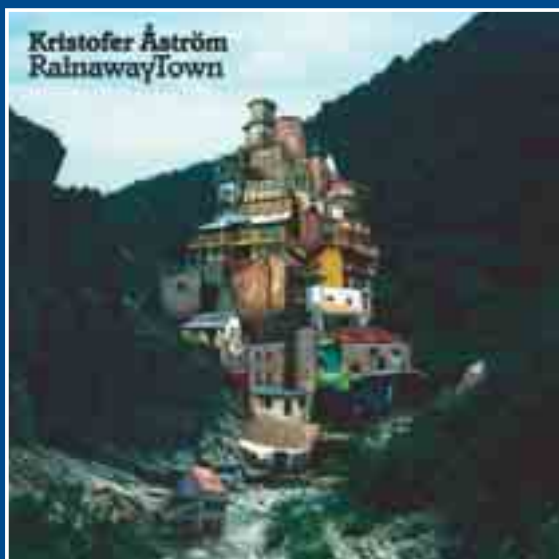
STATOIL
Grönängsplan Hälsöholm

GYRO

NORRA SKÅNE OFFICIAL

NORRA SKÅNE

HETA CD-NYHETER PÅ ginza.se

Kristofer Åström: Rainaway town

Kristofer har tillsammans med sitt band hittat den perfekta symbiosen mellan rock, country och norrländskt vemod. Vackert, svängigt och ödsligt.
Nr 33876.....129 kr

**Ayesha:
The lobby**
Nr 34417.....149 kr

**Wilco:
Sky blue sky**
Nr 39032.....149 kr
CD+DVD 34337...199 kr

**Sahara Hotnights:
What if leaving...**
Nr 39685.....149 kr

**Arctic Monkeys: Favou-
rite worst nightmare**
Nr 38353.....149 kr

**Mustasch: Latest
version of the truth**
Nr 38002.....149 kr

**Laakso: Mother am I
good looking?**
Nr 33875.....129 kr

**Dinosaur Jr:
Beyond (Digi)**
Nr 10002.....149 kr

**Shout Out Louds:
Our ill wills**
Nr 24562.....139 kr

**Takida:
Bury the lies**
Nr 12731.....149 kr

**Björk:
Volta (Digi)**
Nr 34280.....149 kr

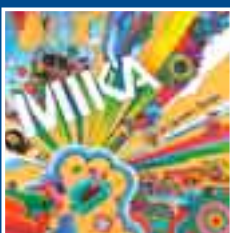
**Manic Street Preachers:
Send away the tigers**
Nr 39621.....149 kr

**Tori Amos:
American doll posse**
Nr 39304.....149 kr

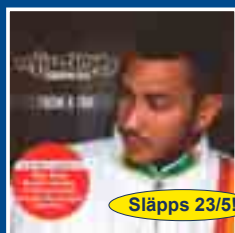
**The Ark: Prayer for
the weekend (Digi)**
Nr 39549.....149 kr

**Mika: Life in cartoon
motion**
Nr 33547.....149 kr

**Concretes:
Hey trouble (Digi)**
Nr 33942.....149 kr

**Million Stylez:
From a far**
Nr 34044.....149 kr

Melankoliskt kraftverk

I en studio i ett gammalt nedlagt kraftverk i Stenungsund gör Tomas Almgren och Daniel Ånghede i Hearts Of Black Science sin musik. Oljekraftverket, som tidigare hade stor verksamhet, är sedan många år nedlagt. Nu står det i princip öde med flera våningar av ekande korridorer och gamla skrivbord.

Påverkar miljön musikskapandet?

– Det tror jag att den gör ganska mycket, mest för att man inte kan se ut. Det finns ju inga fönster, plus att inga mobiltelefoner fungerar där inne. Man är helt avskärmad från yttrevärlden. När vi gjorde skivan så hade man ingen koll på om det var dag eller natt ute om man inte hela tiden tittade på klockan. Det är ödsligt, det ekar och ibland brummar det, för det finns fortfarande några maskiner som är igång. Så jag tror det har ett ganska stort inflytande, för vi gör ju bitvis lite spöklik musik, menar Tomas.

Bandet startades för ett och ett halvt år och de släpper nu debutskivan *The Ghost You Left Behind* på Londonbase-rade skivbolaget Club AC30.

Influenser kommer från många gener men tyngdpunkten ligger i det mörka och melankoliska. Tomas kallar det helt enkelt för elektronisk indierock, etiketten är inte speciellt viktig.

Flera gånger har de fått höra att de påminner om Depeche Mode. En referens som Tomas, som är gammal syntare, ändå tycker är rätt okej.

– Men samtidigt tycker jag själv, i och med att jag kan Depeche utan och innan, inte att vi är så lika om man tittar på hur de skriver sina låtar. Hade jag velat hade jag nog kunnat göra depecheigare låtar – men bevisligen finns likheterna där eftersom alla jämför oss.

Vad inspirerar er?

– Film och filmmusik, mycket av det visuella. Vi pratar alltid om det i samma termer. "Det här låten borde påminna om den här och den här filmen."

Både Tomas och Daniel är stora filmälskare, särskilt delar de kärleken till skräckfilmer. Gärna David Lynch och David Cronenberg. Tomas har dessutom studerat till filmregissör i London och tillsammans gör de bandets musikvideor.

Videon till *Empty City Lights* spelade de in i musikstudion. För vilken plats skulle fungera bättre till skräckfilmsälskande musiker än ett övergivet kraftverk?

Lisa Andersson

Wilco

Wilco anno 2007 är en välmående maskin. Den är rökfri och rehabiliterad. Fri från skivbolagsgroll, förödande meningskilljaktigheter och besättningskillfiter. Situationen i dag verkar bäst stämma överens med den välbekanta textraden "inte ett moln så långt ögat kan nå". John Stirratt berättar om sjätte studioverket *Sky Blue Sky*.

Danny Clinch

– Nu är en fantastisk tid att vara medlem i Wilco, säger basisten, som förutom sångaren och låtmakaren Jeff Tweedy är den ende originalmedlemmen kvar i bandet.

Att lyssna på *Sky Blue Sky* är att höra skaparglädje i sin renaste form. Det låter verkligen som att bandet haft inspirerade stunder och att omständigheterna varit avslappnade – till skillnad från 2002 då bandet nästan fick total slagsida i samband med albumet *Yankee Hotel Foxtrot*. Jay Bennett lämnade gruppen.

– Ibland måste man gå skilda vägar för bandets överlevnad, men det är en svår process, eftersom man kommer så nära varandra.

John påpekar att sättningarna egentligen inte bör jämföras. Fast han erkänner att den nuvarande är bättre än den förra.

– Det är så många faktorer som spelar in. Men det är den klart bästa live-sättning vi haft. Vi har en fantastisk kemi både musikaliskt och på det personliga planet.

Skivan flyter på lite som en "lazy sunday afternoon". Den är luftig, mjuk, vass, ibland osande av 70-tal och experimentell på Jeff Tweedys säregna vis.

Vid en första anblick kan musiken verka melankolisk, men lyfter man på lagren finner man betydligt ljusare dimensioner. Som vanligt briljerar Wilco med en perfektionistisk detaljrikedom som smyger sig på lyssnaren.

På många vis går det att känna igen Wilco. Inslagen av alternativ country som främst präglade första plattan är mer återkommande än vad de varit på de senaste två skivorna. Samtidigt har de återigen förnyat sig själva. Mycket av denna förändring bör tillskrivas nya gitarristen Nels Cline.

– Nels är en underbar, fantastisk gitarrist. Inte bara hans solon, utan hela arbetet han gör. Han är en väldigt "counterpointy" gitarrist, den enda i sitt slag.

– Det som gör att vi rör oss framåt är att vi hela tiden blir förvånade över hur musiken låter. Den innehåller alltid något element som överraskar bandet.

Och för första gången är hela bandet rökfritt.

– Det ändrar dynamiken i musiken och bandet. Jeff har pratat om det där, hur processen blivit mer effektiv när man inte behöver rusa ut och röka hela tiden.

– Jag trivs oerhört bra. Med Wilco har jag möjlighet att göra musik som påverkar människors liv. It's a noble profession.

Christian Thunarf

MANIC STREET PREACHERS SEND AWAY THE TIGERS

Manic Street Preachers är nu tillbaka med sitt bästa album sedan
"This Is My Truth Tell Me Yours".

Innehåller singeln "Your Love Is Not Enough" med Nina Persson

[CDON.COM](https://www.cdon.com)

COWBOY RAW DENIM 500:-

STRL. 25/32-38/36

BÄSTA UTBUDET PÅ NÄTET!

**CHEAP
MONDAY**

BUY ONLINE @

Caliroots.com

BRUNNSGATAN 9 111 38 STOCKHOLM 08-568 499 08 WWW.CALIROOTS.COM

THE WHITE STRIPES

– Den ger dig nåt att göra medan du sitter och väntar på *Chinease Democracy*.

Jack och Meg White sitter på ett hotellrum i Nashville och pratar om The White Stripes nya skiva *Lcky Thump*. Det har gått två år sedan senaste skivan och under tiden har Jack turnerat och spelat in med kompisen Brendan Benson i The Raconteurs.

**Siffran tre
är viktigast**

JAG HAR FLUGIT TILL Nashville i Tennessee för att träffat duon på ett hotell valt av Jack som heter The Hermitage, och är ett gammalt hus i kolonialstil, med enormt högt i tak, djupa stora fätöljer och pelare överallt. På väg upp till rummet delar jag hiss med Jon Bon Jovi och Richie Sambora, verkar som att de är i stan för ett låtskrivarseminarium. Som väntat är Jack klädd i vita jeans och en röd tajt t-shirt medan Meg har en kort svart klänning.

Vad kommer albumtiteln ifrån?

– Den betyder flera saker och jag hoppas folk tolkar den på flera sätt. Men roten är en fras från norra England: "Ecky thump". Min fru är därifrån och hon säger det hela tiden. Vi tänkte att det kunde vara ett sexuellt ljud eller dålig musik eller ett uttryck som "Vad i helvete", eller "Va faan".

Jack är pratglad och det märks inte att han och Meg gjort detta i tre dagar när jag träffar dem. Meg däremot är mest tyst och sitter och röker med en kopp kaffe i knät, ibland skrattar hon till eller tittar förvånat på Jack.

Hur förberedda är ni när ni spelar in?

– Den här gången var inte mycket klart innan vi gick in i studion, vi hade väldigt lösa idéer till låtar, lösa strukturer och kanske två-tre texter klara. Vi har aldrig haft så här lite förberett förut, kanske var det därför det tog oss så lång tid i studion, tre veckor istället för fem dagar, ha ha.

ANLEDNINGEN TILL ATT jag sitter med The White Stripes i just Nashville är att Jack har lämnat smogen och vintern i Detroit och flyttat söderut. Hur har det påverkat dem?

– Nashville hade en stor inverkan på plattan, för det är så positivt här nere, jag var i så negativ miljö förut, och jag är jätteglad att jag flyttade hit, det är det bästa jag gjort.

Varför Nashville?

– Jag åkte till en massa städer i södern för jag visste inte var jag ville bo, visste bara att det skulle vara i södern. För jag älskar folket här nere, dom är så snälla, trevliga och artiga, lyckliga och positiva. Och Nashville kändes rätt.

Är du kvar i Detroit, Meg?

– Nej, jag har flyttat till Los Angeles. Varje gång jag var där så trivdes jag och det kändes väldigt rätt. Det var ett väldigt oplanerat beslut, jag bara drog och trivs jättebra.

Icky Thump är ytterligare ett steg i en ny riktning för duon. Till skillnad mot *Get Behind Me Satan* som nästan var helt och hållet pianobaserad så finns det inget piano alls här. Däremot synt, blås och

säckpipor. Plattan är det bästa de gjort och mycket mer fokuserad än på länge.

Förra plattan hade massor med piano och den här inget alls.

– Jag vet, det bara blev så. Jag försöker att inte stå i vägen för låtarna, dom får gå vart dom vill, bli vad dom vill. Jag kan inte göra en låt som *My Doorbell* och säga "The White Stripes är kända för gitarrer" och sen ändra den. Man måste låta sången bestämma.

Plattan har också mest antal gitarrsolon av någon White Stripes-skiva nånsin och Jack säger att det kommer sig av Raconteurs-turnén där han spelade sologitarr varje kväll. Vi börjar prata om skillnaden mellan de två banden och jag undrar om det inte är svårt att skriva till två olika band.

– Låtarna bestämmer själva vart dom vill gå, och en del vill inte gå till varken Stripes eller Raconteurs. Men annars så märker man ganska snabbt vart dom passar, en låt som *Catch Hell Blues* finns det ingen Raconteurs-känsla i alls. Så det hade varit omöjligt.

Jack berättar också att han ska spela in en ny platta med Raconteurs nästa vecka här i Nashville som han också ska producera.

I ÅR FIRAR THE WHITE Stripes tio år som band och för att fira detta ska de spela in en ny platta med Raconteurs nästa vecka här i Nashville som han också ska producera.

– Vi går ut på scenen och vet ingenting, inte ens vilken vi ska börja med. Vi har inga säkerhetsnät. Vi har gjort sex plattor nu, en massa 45:or och vi har spelat lite över 150 coverlåtar, så det finns mycket låtar i våra huvuden. Så blir bäst så här, det låter allting vara fräscht och intressant.

Kommer ni att fortsätta släppa vinylsinglar?
– Vi kommer alltid att släppa vinylsinglar, det är jätteviktigt för oss. Jag tror att CD:n är på väg att dö ut, det kommer bara att vara digitalt och vinyl som gäller. Och våra vinylsinglar är en av de viktigaste sakerna med vårt band, menar Jack.

– Jag har inget emot att folk laddar ner, självklart är det bättre om dom betalar, men jag spelade in massor av kassettband när jag var ung och det är samma sak egentligen, lägger Meg till.

Det är två låtar som sticker ut lite mer på nya skivan och en av dem är *Conquest*, kanske det mest udda som White Stripes gjort. Jack skrattar.

Sören Solkeas Starbird

– Patti Page sjöng den på 50-talet. Jag vet inte vem som skrev den eller var den kommer ifrån, men jag har den på en Patti Page-platta och jag älskar den. Vi attackerade den med en heavy metal möter mariachi-känsla. Blåset är en man. Vi såg honom på en mexikansk restaurang här i Nashville. Han pratade ingen engelska och kom till studion med en tolk. Han var lysande.

När jag berättar att min andra favorit är *Rag and Bone* lyser Jack upp.

– I England finns det såna här skräppussamlare och de kallas för rag and bone-män. De går runt med en vagn och skriker "Rag and bone" och man går ut med sitt skräp till dem. Och det är ungefär vad vi är som artister, vi samlar på andra människors saker och gör låtar och album av det.

Sen har ni som vanligt en låt vars titel börjar med ordet Little.

– Det började som en slump och sen på fjärde plattan så insåg vi att alla skivor hade en. Vet inte hur vi inte såg det tidigare. Sen blev det skrock av det hela, säger Meg.

– Precis, om vi inte har en nu så kommer plattan att explodera eller nåt, säger Jack skrattande.

Och som vanligt så går all credit på plattan till III. Varför är siffran tre så viktig för er?

– Jag skull kunna prata om det hur länge som helst, säger Jack. Allting snurrar runt siffran tre i det här bandet. Att skriva låtar för mig är berättelse, melodi och rytm, det här bandet är trummor, gitarr och sång, eller trummor, orgel och sång, vi presenter bandet i rött, vitt och svart,

allting har med den här siffran att göra. Det finns hur många exempel som helst.

Dagen innan jag träffar Jack och Meg så skriver NME att Jack ska spela Elvis i en film.

– Jag filmade i förra veckan i LA. John C Reilly ringde mig och frågade om jag ville vara med och jag tyckte manuset var roligt. Det är en parodi på filmer som *Walk the Line*. Det är av männen bakom *Anchorman*, *40 Year Old Virgin* och *Talladega Nights*. Jag är med i en scen, huvudpersonen träffar Elvis backstage.

INNAN INTERVJUN ÄR över frågor Meg om jag är från Malmö. När jag säger nej säger hon att de gillar Malmö jättemycket och Jack börjar prata om en stor fyrkant de hade på scenen där. Men min tid är slut och Nashville-natten väntar, vi skakar hand och båda två önskar mig lycka till på resan hem.

Jag kan inte låta bli att undra hur Jack finner tid till allt, en ny platta med White Stripes direkt efter Raconteurs-turnén och en ny platta med dem på gång, producentjobb, en dotter och berättar han, ett barn till på gång om ett par månader. Med det känns som att de verkligen hittat sina roller, Jack arbetsnarkomanen/praktvarnen och Meg som tar det lugnt, njuter av livet och samlar obskyra Bob Dylan-plattor.

Jag hoppas verkligen att turnén tar dem till Sverige för inte nog med att de spottar ur sig briljanta skivor, de är också ett av de mest intressanta, dock inte alltid det bästa, livebandet som finns. Och det är väl allt man kan kräva.

Mathias Skeppstedt

"A MONSTER OF AN ALBUM!"

ANDERS FRIDEN – IN FLAMES

SONIC SYNDICATE

only inhuman

OUT: 17.05.

FIRST EDITION
CD IN SLIPCASE INCL. BONUS TRACK
+ MEDIA PLAYER AVAILABLE!

POWERED BY
METAL HAMMER (D)
& NORDIC (NORDIC)

SONATA ARCTICA

UNIA

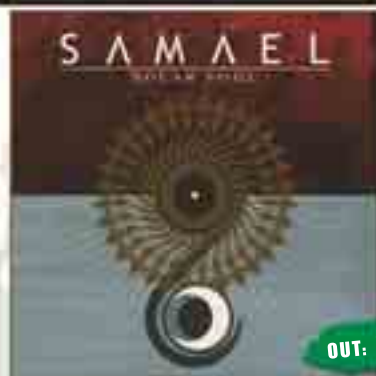
OUT: 24.05.

"SONATA ARCTICA ARE ONE OF METAL'S BEST HOPES FOR THE FUTURE INDEED!"

SERGI RAMOS – METAL HAMMER SPAIN

LIMITED EDITION DIGIPAK INCL. BONUS TRACK AND STANDARD CD AVAILABLE!

ALSO AVAILABLE: **LIMITED EDITION 2LP** AT WWW.NUCLEARBLAST.DE/

SAMAE L

SOLAR SOUL

OUT: 31.05.

"'SOLAR SOUL' IS THE SOUNDTRACK TO THE END OF HUMANITY!" - METAL HAMMER (D)

"THE GUITARS ARE DEFINITELY BACK! VERY CATCHY AND POWERFUL!" - HARD N HEAVY (F)

LIMITED EDITION DIGIPAK AND STANDARD CD AVAILABLE!

Nightwish "Eva"

THE NEW AMAZING DOWNLOAD SINGLE WITH THE
NEW VOICE OF NIGHTWISH!

AVAILABLE AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE/ OUT: 30.05.2007

WATCH
OUT:

NUCLEAR BLAST
ALLSTARS
Into The Light
LTD. 2CD IN SLIPCASE
IN STORES
31.05.2007

CANDLEMASS
King Of The Grey Islands
LTD. DIGIPAK
INCL. 2 BONUS TRACK
IN STORES
21.06.2007

VARIOUS ARTISTS
Metallic Emotions
CD + DVD
& DVD + CD
IN STORES
28.06.2007

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE/ +++

20 YEARS
NUCLEAR BLAST

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

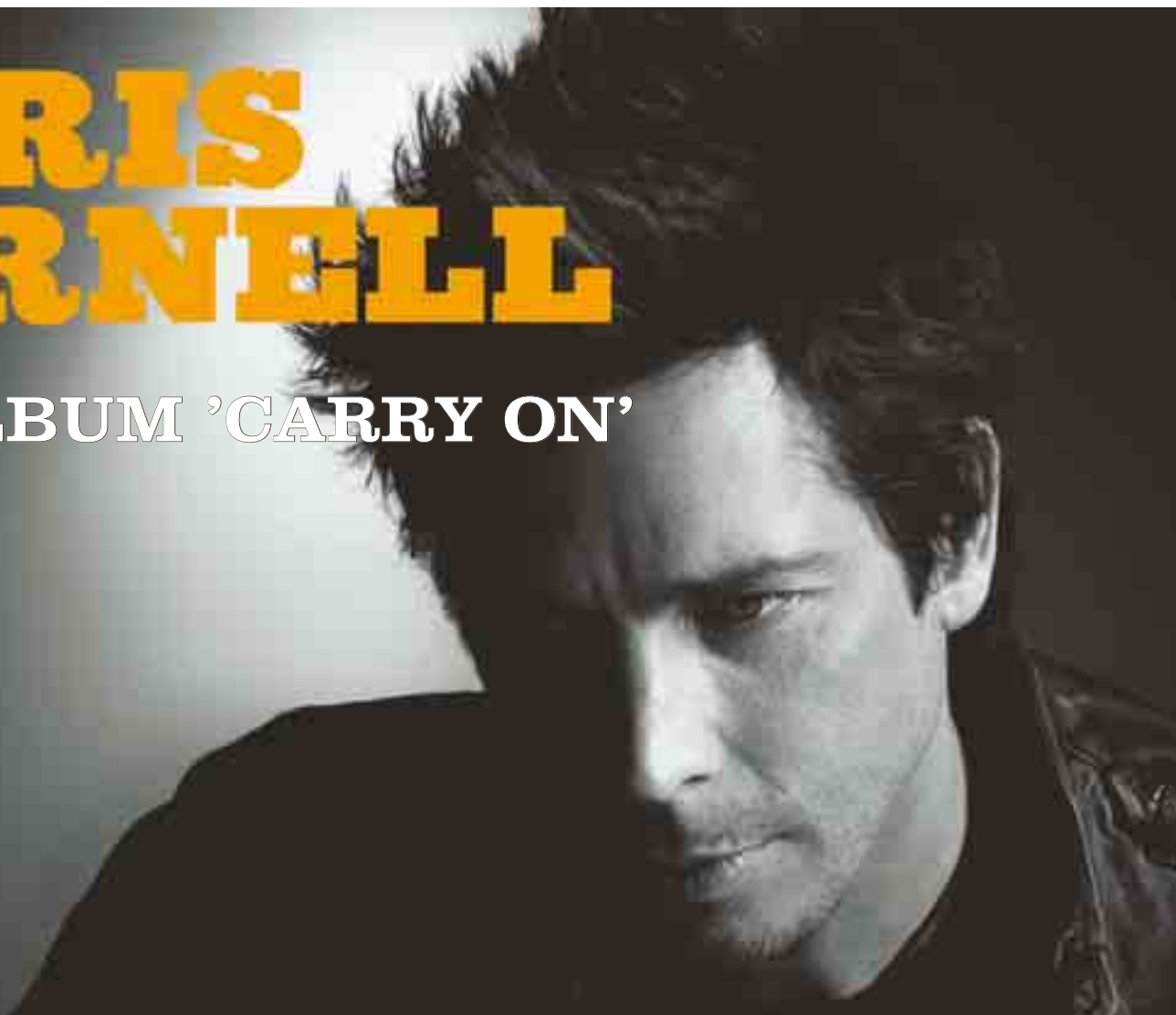
CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 10000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Logos, Posters, DVDs... Or order here at:
Nuclear Blast - Deschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

CHRIS CORNELL

NYTT ALBUM 'CARRY ON'

Ofrivillig Roxettefan

Hennes svalt vackra stämma mötte mig första gången på DJ Spillers *Groovejet* (*If This Ain't Love*). När hon sedan släppte brottarhitten *Murder on the Dancefloor* fick det mig och många andra att dödsföraktande kasta oss rakt ut på det livsfarliga dansgolvet. Men det var egentligen inte där det började.

Sophie Ellis Bextor var innan hon erövrade dansgolven sångerska i indiebandet Theaudience. Det märktes rätt tydligt på andra soloalbumet som hon producerade tillsammans med Bernard Butler. Enligt legenden lär de ha satt upp en lapp i studion där det stod "ingen disco".

– Nja, det gjorde vi väl inte, men jag ville inte följa upp första skivan med en likadan. Indiepoppen ligger mig varmt om hjärtat. Mina musikaliska referenser går tillbaka till indiepop och dans. Jag gillar både gyttjiga festivaler och glittrande klubbar, säger Sophie med ett kort skratt.

Var första skivan *Read My Lips* dansorienterad, uppföljaren *Shoot From the Hip* indiepoppig så är väl nya albumet *Trip the Light Fantastic* en slags syntes mellan tes och antites. Med tuggande gitarrmattor och pumpande beats i bakgrunden svischar syntarna i förgrunden – tillsammans med hitvänliga refränger och Sophies oklanderliga sång. Hon försöker helt enkelt ta Readingfestivalen till Ibiza eller tvärtom.

– Mitt problem är att jag är jättedålig på att kasta bort saker. Då menar jag allt från personliga ägodelar till mina musikaliska

influenser. Jag växte upp som indiepoppare och föll sedan för danskulturen. Men jag kunde ändå inte ge upp popen.

När vi pratar är Sophie upprymd och glad. Efter avslutad intervju ska hon ge sig iväg till USA på välförtjänt semester och träffa sin make som hon varit borta från under några hektiska intervjuveckor. Hon är på lysande fredagshumör och skrattar mycket. Sophie ser inte bara fram emot att träffa maken och ha ledigt. Hon längtar också tillbaka till USA som hon lärt sig älska, så brittisk hon är. På nya albumet märks det bland annat i kärleksförklaringen *New York City Lights*.

– Den handlar inte nödvändigtvis om New York utan om känslan man får av en riktigt stor stad och den puls som finns där. I och för sig är New York sinnebild för en storstad så det fick bli namnet på låten.

Den påminner en del om Madonnas *I Love New York*.

– Usch, jag visste att folk skulle säga det. Vi hade precis spelat in *New York City Lights* när Madonnas skiva släpptes. Då började jag förbereda mig på den kommentaren. Men Madonnas låt är en sån

självklar kärleksförklaring till bara New York, i min är New York mer symbolen för alla storstäder. Sen är det inte så konstigt att New York dyker upp lite här och var. Vi lever fortfarande i skuggan av 11 september och det är naturligt att det dyker upp i popmusiken också.

För den tredje soloskivan skrev Sophie (tillsammans med andra låtskrivare) massor av låtar. När hon var färdig satt hon på 70–80 låtskisser som skulle förvandlas till ett enda album. Till sist valdes främst de låtar som tillkommit sist.

– Skriva låtar är som att styrketräna. När man tränat upp låtskrivarmuskeln blir det bättre. Man blir uthålligare och starkare och då blir det bättre.

Bland alla låtskrivarpartners märks bland annat Hannah Robinson och Fred Schneider från B52's.

– Den konstigaste jobbarkompisen var en amerikan som kom över till England och ville att jag skulle sjunga in en låt i min trädgård. Han hade någon hippieidé om att det skulle låta luftigt och fritt. Det kändes mest konstigt att stå och sjunga och hoppas att inte grannarna hörde nåt samtidigt som han klinkade på ett litet

elpiano, säger Sophie och avfyrar ett nytt skratt.

Målet med alla låtskrivarsamarbeten har varit att få till poppig, listvänlig musik som också funkar att dansa till. Gitarrdrivna singeln *Catch You* tycker Sophie är ett bra exempel på en riktigt lyckad variant av den ambitionen. När jag lyssnar igenom den innan intervjun kommer min fru in i rummet och frågar om jag börjat lyssna på Roxette. En kommentar som absolut inte var menad som en komplimang.

– VA? Roxette? Nej, alltså jag vet inte. Jag har aldrig lyssnat på dom. Men det är klart, det är poppig, gitarrer blandat med syntar och jo, ja, fan, kanske låter det ändå lite Roxette. Hm, det var inte medvetet.

Glöm det, min favorit är *Today the Sun's On Us*.

– Vad kul! Det är min systers favoritlåt också. Men tyckte din fru verkligen att det lät som Roxette?

Ja.

– Oj, ja då får jag väl repa in några Roxette-covers till turnén också, haha!

Mats Almegård

MARILYN MANSON

Helvetet inte så illa

Groove har träffat Marilyn Manson i London. En Marilyn som slagits mot sina Mansons – media, politiker, brustet hjärta – och nästan tagit sitt liv på kuppen. – Om inte det här albumet existerade hade inte heller jag existerat idag.

Någon har kladdat bokstäverna "MM" på boken. Den ligger på bordet som jag sitter vid för att kaka en typisk engelsk pubmiddag. Öl, pommestek och fisk. Nedanför bokstäverna har samma person ritat ett hjärta med ett hål i. Eller möjligen en knorr. Nä, det är nog ett hål.

En timme tidigare har jag precis skakat hand med Marilyn Manson i rum 329 på ett hotell i London. Jag har blivit förvarnad om att det är kallt i hans rum. Kallt och mörkt. Men särskilt kallt är det inte, och mörkret från de neddragna persiennerna är bara behagligt. Marilyn säger med ett leende:

– Jag lägger mig i den psykoanalytiska soffposen.

Han halvlägger sig i en tvåsitsig soffa med ryggen mot armstödet och slänger upp sina dyra, svarta kängor mot det andra ryggstödet.

Han har en urtvättad svart t-shirt och svarta läderbrallor. Ögonen syns svagt genom hans bruntonade solglasögon.

På bordet har han ett glas vatten och ett glas med grön sprit. Samma gröna färg som i den nästan tomma flaskan Marilyn Mansons livvakt tidigare viftade med medan han viskade till personalen på skivbolaget att det var dags att ta fram en ny.

För att vara journalistiskt säker frågar jag lite fåraktigt om det är absint. Han skrattar och berömmar mig för att inte ha frågat om det var kiwijuice.

I pressreleasen står det att basisten Tim Skold skapade grunden till musiken, och att du la din sång ovanpå. Innebär det att Tim Skold stod för musiken helt och hållet?

– Tim har skapat musik som jag själv som musiker inte kan skapa, och som jag aldrig trodde att jag kunde förklara för någon hur det skulle låta.

– Med den här plattan har jag hittat ett samarbete som faktiskt fungerar, och vad jag gjorde för första gången var att låta det samarbetet ske fullt ut. Mitt bidrag var att se till att den här skivan handlade om mig när jag är mig själv, som sångare och låtskrivare. Varken mer eller mindre. Så det var Tim som guidade musiken och jag som styrde text och sång.

– Faktum är att jag insåg att jag inte hade levt upp till min förmåga som artist. Genom filmen *Bowling for Columbine* hade jag lyckats få folk att dramatiskt ändra sina åsikter om mig. Det jag sa i den filmen fick dom att se helt annorlunda på mig. Det var då jag insåg att jag fram till dess hade varit totalt missförstådd. Folk gillade mig inte för den jag egentligen var. Dom gillade mig snarare utifrån en idé om hur dom tänkte att jag var. Det

krävdes att jag träffade en ny människa, min flickvän Evan Rachel Wood, och att vi blev ömsesidigt kära för att jag skulle inse detta.

– Innan det kände jag att jag förmodligen skulle leva resten av mitt liv i ensamhet. Jag skulle inte ha någon anledning till att leva, jag brydde mig inte om nåt, jag fruktade inte nåt.

Det slår mig att han är pratglad. Extremt pratglad. Han är öppen och verkar utgå från att jag vet allt om hans privatliv och karriär. Och han har mycket att säga.

Det betyder att jag får stryka 85 procent av mina frågor. Han är inte full, under tjugo minuter rör han inte spritglaset, men inte heller spiknykter. Han är pratglad.

– Den första låten jag sjöng in var *Just a Car Crash Away*, och det du hör på albumet är första tagningen. Det kändes inte som om jag kunde förbättra det. Det bara lät helt rätt, så varför ändra på det? Jag ville inte medvetet gå in och göra något som skulle verka rätt eller personligt. Och det var den produktionsstilen vi körde på.

– På den här plattan skrev jag låtar till någon. Förut har jag skrivit låtar för att ha någon sorts mur, från vilken jag berättade för världen vad jag tyckte om den. Men jag talade aldrig om för världen vad jag tycker om mig själv. Jag trodde bara självupptagna gjorde det.

Du pratade tidigare om Michael Moore – ställde du upp i filmen för att folk skulle få se dig från ett annat ljus?

– Det var inte min avsikt. Jag sa saker som jag alltid sagt, och jag sa det för att jag blev ombedd att ställa upp. Just då var filmen inte så långt kommen. Det hade gått två år sedan massakern och jag skulle spela min första show i Denver den dagen. Många av mina vänner avrådde mig från att ställa upp eftersom jag hade fått så många dödshot. Dödshot jag tog på allvar. Men jag ville visa folk att jag inte var rädd för att dö för det jag levde för. Och allt detta insåg jag först under perioden fram till att jag gjorde det här albumet.

– Då insåg jag också att det är mycket mer skrämmande att stå på livets rand och inte bry mig om jag föll eller ej. Men den här skivan, som kom från ingenstans, ändrade på det. Det är liksom bortom grejer som "min bästa platta" eller "utlopp för mina problem". Detta är ett rätt dokument om hur jag mårde.

Varför vill du göra musik igen? Du jobbar med film och målar skitsnygga vattenfärgsmålningar. Varför inte bara göra det?

– Det var så jag tänkte först. Men det var något jag mer *ville* tro på än vad jag verkligen *kände* för. Att vända musiken ryggen var något som jag trodde jag kunde göra eftersom jag hade möjlighet att uttrycka mig på andra sätt, men då gick jag emot allt jag stod för utan att jag fattade det. Jag har alltid varit inställd på att världen inte ska kunna ändra på mig, börjar Marilyn Manson förklara.

Samtidigt tassar skivbolagspersonalen och livvakten in i rummet. Intervjun är så gott som slut.

– Jag insåg inte att min svaghet var mitt hjärta, precis som i vampyrmytologin som jag identifierar mig med. Och det var genom mitt hjärta jag kunde förstöras, fortsätter han och pratar sedan vidare om hur hans och andras privatliv dissekerats i media, hur hopplös han kände sig i sitt förhållande till resten av världen, och att han inte ville vara en quitter. Med tillägget:

– Och om inte det här albumet existerade hade inte heller jag existerat idag.

I min hand har jag Mansons biografi *The Long Hard Road Out of Hell* skriven av Neil Strauss. Jag hade tänkt fråga något som refererade till boken.

– Jag vet att jag snackar mycket, säger han och skrattar lite generat.

Han sätter sig till rätta i soffan.

Trots att jag vet att det är ett stort nöje i samband med många större artisters intervjuer så kan jag inte låta bli att ställa en helt annan fråga. Jag har nämligen plåtat hela min dag som en visuell dagbok, och ville inte fega ur trots att jag vet svaret i förväg.

Får jag ta en bild av dig?

Marilyn Manson blir osäker och blicken flackar genom de bruntonade solglasögonen bort mot Universalpersonalen.

– Euhhhh...

Personalen kommer genast till undsättning och inflikar "no photos".

Okej. Du vill inte. Det är okej.

– Men jag kan signera boken åt dig, säger Marilyn Manson som kompensation.

Och trots att jag avskyr autografer och autografsamlare, plus att jag inte vill kladda ner boken, kan jag inte med att svara "nej tack". Så han tar boken, och min bläckpenna, och frågar mig nåt jag inte först uppfattar. Jag frågar honom samtidigt:

Är du ute ur helvetet ännu?

– Hur stavar du det? Är det... Elliott?

Nej, jag syftar på bokens titel. Are you out of hell yet?

– Jaså! Well, jag kom underfund med att helvetet inte var så illa trots allt.

Torbjörn Hallgren

SVENSKA AKADEMIEN

GÖR DET ÄNDÅ

NY SKIVA I BUTIK 23/5

På turné:

- 25/5 Göteborg, Pustervik, releasefest
- 26/5 Malmö, Folk & Rock - instore gig
- 26/5 Hässleholm, Siesta
- 31/5 NOR Oslo, Blå
- 1/6 Helsingborg, Folk & Rock instore gig 17.00
- 1/6 Landskrona, Tages
- 14/6 Hultsfred, Hultsfredsfestivalen
- 28/6 Borlänge, Peace And Love Festivalen
- 29/6 NOR Voss, Extremsportsveko
- 13/7 Stora Frö, Öland Roots
- 14/7 Arvika, Arvikafestivalen
- 19/7 Göteborg, Trädgård
- 20/7 Skellefteå, Trästocksfestivalen
- 3/8 Näsåker, Urkult
- 4/8 Lindesberg, Augustibuller Festival
- 11/8 NOR Tromsø, Karlöysfestival

Ny singel "Vakna"
ute nu!

WWW.BADTASTERRECORDS.SE

DAVID VS GOLIATH PRESENTS

PROMOE

STANDARD BEARER

I BUTIK 7 JUNI!

DVD innehållandes en timmes dokumentär om Promoe samt en timmes livekonsert från Rust i Köpenhamn + 7 Promoe videos från 2001 - 2007.

Som om inte det vore nog får man en bonus CD med hela 13 B-sidor och "rare" inspelningar samt osläppta "Heartbreaks".

På Turné:
25/5 Hässleholm, Klubb Siesta!
26/5 Kalmar, Spring Break

28/6 Kiruna, Kirunafestivalen
29/6 Borlänge, Peace & Love
20/7 Tönsberg, Slottsfjellsfestivalen

www.promoe.nu | www.looptroop.nu | www.myspace.com/promoe | www.badtasterrecords.se

skivor

ARCTIC MONKEYS

Favourite Worst Nightmare
DOMINO/PLAYGROUND

Arctic Monkeys platta *Whatever People Say I Am, That's What I'm Not* som bara har strax över ett år på nacken är Storbritanniens bäst säljande debutplatta. Någonsin. Och visst var *When the Sun Goes Down* en riktigt gatusmutsig indiehit som med hjälp av NME:s massiva hajp blåste upp plattan till det monster den blev, men *Favourite Worst Nightmare* är faktiskt en mycket bättre platta.

Här trängs fartfylld och kantig arbetarrock (mycket tuffare och hårdare än Oasis) med klatschiga popdängor för att avslutas med suggestiva mästerverket *505*. Men favoriterna är många där de flyger förbi innan de 37 minuterna är över, framförallt plattans fem första spår (*Brainstorm*, *Teddy Picker*, *D Is for Dangerous*, *Balaclava*, *Flourescent Adolescent*) är sinnessjukt fräna och fyllda av berättarglädje, hormoner, öl och sprattlande Sheffield-liv även om denna platta spelades in i London. Hurra för att hajpen håller fortfarande!

Gary Landström

A SWARM OF THE SUN

The King of Everything
VERSION STUDIO

ASOTS är svenska duon Jakob Berglund och Erik Nilsson, som efter lång tid i studion och med hjälp av ett par musiker debuterar med täta och sammanhållna *The King of Everything*. Här blandas kontraster, i första hand sorgen sång i kombination med repetitiva och kompakta ljudmattor. Det är meditativt men ändå aggressivt, och musiken påminner om både industrigenren och industriområden: ödsligt och kyligt men ändå vackert. Extra pluspoäng ges för inspelningen med dess grymma panoreringar och ibland oväntade pålägg – lyssna i lurar! – gitarljudet på främst *Refuge*, samt för ASOTS:s konstanta användning av dynamik. Kanske inte det allra bästa jag hört i genren, men klart intressant och jag ser fram emot att höra och se hur ASOTS gör sig live.

Sara Jansson

ATARAXIA

Paris Spleen
COLD MEAT INDUSTRY

En rejäl freak show på franska och italienska, med allt det innehåll man förväntar sig. Om musik kan vara vacker och obehaglig på samma gång känns det som att den ska låta så här. För här finns hela tiden en underliggande obehaglighet. På samma gång ondska och cirkusnummer, understött inledningsvis av konferencieren, senare av hela det musikaliska.

Ofta känns hela konceptet som det skulle kunna vara hämtat från något från de sorgligt bortglömda Legendary Pink Dots eller Diamanda Galas. Långa, svepande, teatraliska, operamässande, nästan högstämda liksom skruvade sånger, alltid med en underton av större allvar än man anar, avbrutna ibland av märkliga vändningar. Storartat, levande, men hela tiden med en vit, förhoppningsvis, mask för att dölja svärten, för att dölja sorgen, för att dölja det egentligen uppenbara.

Teater för de förtappade. Finns det något bättre?

Magnus Sjöberg

BASICALLY THE SAME

The Long Way Out of Silence
PULLOVER

Falubandet Pullover spelar finstämd melankolisk pop. Lite grann som Pineforest Crunch en gång låt, om någon minns dem. Skillnaden är att Pineforest Crunch även blixtrade till med sprakande glädjepiller till låtar ibland. Det här låter mer jämntjockt.

Sångerskorna Saga och Linnea har bra kraft i sina röster och jag hinner associera både till Dolores O'Riordan och Sara Isaksson under resans gång. Men hur välspelat och välljudande det än låter så lyckas jag inte riktigt bli engagerad. Fast jag lyssnat igenom *The Long Way Out of Silence* ett flertal gånger så vill låtarna inte riktigt fastna.

Jag tror problemet ligger i att man dels varit rädda för att låta för kommersiella, men inte heller vågat ta steget fullt på grund av risken att inte få några radiospelningar. Själv så tror jag att man i bandet borde sluta snegla på lokalradions spellista och istället bara göra den musik man känner för utan begränsningar. För här finns potential och *The Long Way Out of Silence* gör sig dessutom säkert mycket bättre på en livescen än på skiva.

Thomas Rödin

NATASHA BEDINGFIELD

Natasha Bedingfield
SONYBMG

Pressutskicket berättar att Natascha är Storbritanniens största kvinnliga popstjärna och deras hemodlade svar på amerikanska överdivor som Christina Aguilera och Pink.

Och det är där jag tror att det blev fel. Om vi tvunget ska ha en överdiva till behövs det originalitet. Något som Natasha tyvärr saknar. Och när jag säger tyvärr, så menar jag verkligen tyvärr. När hon slog igenom med *Singel* och *These Words* verkade hon ha något nytt men låtar som *When You Know You Know* låter bara som försök att efterapa gamla succéer.

Om du föreställer dig att man mixar några av de tråkigaste låtarna från Mariah Carey, Pink, Christina Aguilera och Jessica Simpsons så får du en ungefärlig bild av hur det låter. Höjdpunkterna blir upptempolåtarna *How Do You Do* och *I Wanna Have Your Babies* som i rättvisans namn är ganska bra. Synd bara att resten är så otroligt tråkigt.

Lisa Andersson

BEYONCÉ

B'day Deluxe Edition
COLUMBIA/SONYBMG

Med ett gäng extraspår (där kärleksballaden *Flaws and All* funkade grymt bra) och en DVD med dussinnet videor ska förra årets *B'day* inte stanna på fyra miljoner sålda ex. Det gäller att hela tiden utveckla sig och leda marknadens utveckling, vilket Beyoncé och hennes crew fattat. Alltså släpps en ny singel tillsammans med Shakira och ett spanskspråkigt spår samt lite remixar och annat nu bredvid den befintliga plattans spår. Inte så dumt faktiskt.

Gary Landström

BJÖRK

Volta
POLYDOR/UNIVERSAL

Björk är tillbaka i gamla invanda spår. Efter utflykten med endast-röster-albumet *Medulla* är det rakare ljudbilder med mycket elektroniska beats och bombastiska blåsarrangemang. Som så ofta med Björks album finns här några imponerande låtar och några spår som mest känns som utfyllnad.

Volta börjar bra, med Timbalands stompande rytmer på *Earth Intruders* och Mark Bells crunchiga beats på *Wanderlust*. Sedan är det dags för Anthony "and the Johnsons" Hegarty's första gästspel. Vilket säkert är roligt för folk som gillar överdoser av dallrande vibrato. Vi andra, som känner att Anthony är *aningens* överskattad, är mindre begeistrade. Det blir roligt igen på *Innocence* och senare på punklåten *Declare Independence*, två hårda låtar som inte ber om ursäkt. I övrigt segar albumet ner sig med en bunt långsamma

överdrivna låtar som det blir till att programmera bort. Men *Earth Intruders* gör mig glad.
Henrik Strömberg

THE BLACK DOG

Book Of Dogma
SOMA/DOTSHOP:SE

Glasgow-labeln Soma inträder rollen som historielärare. Med återutgivningen av några klassiska, och svårillgängliga, Black Dog-album vill de visa technoungarna av idag varifrån musiken kommer. Eller kanske snarare hur Detroit-technon filterades genom ett brittiskt filter innan den släpptes lös på allvar i Europa.

The Black Dog var bandet som senare splittrades. Ur askan bildades Warp-akten Plaid. The Black Dog var också föregångare som tog den amerikanska technon och gjorde den ännu mer elektronisk, mer futuristisk och knasig. Somas historieelektion kan vara nödvändig just som en sådan. Men faktum är att det mesta har åldrats rätt hårt på denna dubbel-CD. Några få spår skulle hålla på ett dansgolv idag, men de är lätttråkade. Kulturgärningen är god, och för de entusiaster som budat och svettats på eBay är det säkert skönt att kunna köpa The Black Dog till rimliga priser. Men för oss andra är det här ingen nödvändighet.

Mats Almegård

BLACK REBEL MOTORCYCLE CLUB

Baby 81

DROP THE GUN/UNIVERSAL

Många ser numera BRMC som ett av de där banden som lever en allt mer tynande tillvaro. Om man med det menar att den kommersiella musikpressen inte längre är lika hysterisk över dem, så är svaret ja. Men musikaliskt är bandet allt annat än tynande. De lever sitt eget liv och får kanske inte spela på de största festivalscenerna längre, inte heller hamnar de på alla engelska musiktidningars förstasidor längre. Men bandet fortsätter spotta ur sig plattor som är minst lika bra som den första uppskrivna plattan.

Efter den senaste plattan *Howl*, där de var inne och fluktade på gospel och akustiska låtar, är de nu tillbaka till den tunga inramningen. *Baby 81* tar vid där de två första plattorna slutade. Men det är för få riktiga låtpärlor på *Baby 81* även om *Berlin* och *Weapon of Choice* sticker ut och är BRMC-klassiker. Det handlar om suggestiv rock'n'roll men *Baby 81* känns

ändå som den svagaste plattan hittills, vilket inte säger så mycket eftersom deras lägstanivå är högre än de flesta andra band i genren.

Jonas Elgemark

BLONDE REDHEAD

23

4AD/PLAYGROUND

Blonde Redheads förra skiva *Misery Is a Butterfly* är min filt. Har några fler sådana filtplattor. Bland annat Badly Drawn Boys *The Hour of Bewilderbeast*, Vaders *Lithany*, allt med Led Zeppelin utom *Inthrough the Outdoor*, U2:s *October*, Autechres *Confield* och The Chameleons *Script of the Bridge*. Skivorna du plockar fram när allt annat suger. De som värmer en kulen dag. Eller när du blivit matad med allt för mycket smörja. På något sätt fungerar de skivorna som nollställare för mig.

23 kommer inte att bli en filtplatta. Kanske några låtar. Inledande *Dr. Strangeluv* hör definitivt dit. Sen är det lite för ojämnt för att platsa på filtplats. Helt klart är 23 en vacker platta. Och Kazu Makino sjunger Blonde Redheads indiepop med så vacker röst att det ibland gör ont. Men jag väntade mig mer från Blonde Redhead. Om det varit tyst så länge vill jag ha något fantastiskt, inte bara okej.

Per Lundberg GB

JEFF BUCKLEY

So Real: Songs From

SONYBMG

Jeff Buckley är mest omtalad för två saker; 1. Sin kände far folksångaren, som han dock påstås ha varit ytligt bekant med själv, varför detta fokus känns lite oviktigt. 2. Sin "mys-tiska" död. Buckley hängde på en flodstrand i den amerikanska södern och drack öl i skymningen när han fick den briljanta idén att ta en liten simtur, samtidigt som en bogserbåt passerade. Han drunknade högst omystiskt, om än tragiskt.

29 maj i år är det tio år sedan Jeff Buckley dog, och därför släpps nu ett samlingsalbum och en kompletterande DVD med guldornen från hans karriär. Den var kort, och omfattade ett par live-EP:s, ett album och den tämligen ofullständiga grunden till en uppföljare. På *So Real: Songs From* återfinns fyra låtar från *Grace* och en handfull från den planerade uppföljaren *Sketches for my Sweetheart the Drunk*, samt några spridda liveinspelningar och covers. Tyvärr klarar inte samlingen att

THE BOOK OF KNOTS

Traineater
EPITAPH/BONNIERAMIGO

The Book Of Knots *Traineater* måste vara den avantgardistiska rockens motsvarighet till supergruppsskiva. I pressmeddelandet beskrivs The Book Of Knots som ett studio-kollektiv med New York som bas. Fyra fasta medlemmar, som annars spelar med bland annat Skeleton Key, Sleepytime Gorilla Museum, Pere Ubu och Elvis Costello. Dessutom medverkar musiker och artister som Norman Westberg från Swans, Tom Waits och Minutemens Mike Watt. Största insatsen gör gitarristen Westberg tillsammans med sångerskan Carla Bozulich på *View from the Watertower*, som måste vara en av världens absolut bästa låtar någonsin. Andra höjdpunkter inkluderar Tom Waits som körledare på säregna gospeln *Pray*, *Twin Peaks*-klingande *Red Apple Boy*, den lugna, sorgliga dragspelsbaserade *Where'd Mom Go?*, och skrämiga *Third Genera-*

tion Pink Slip. The Book of Knots har på *Traineater* tagit det bästa från genrer som rock, modern konstmusik och spoken word och skapat ljudkakofonier som inte går att sluta lyssna på.

Den här skivan är så bra att jag vill köpa guldpläterade kablar och NHT-högtalare bara för att ge den kringutrustningen den förtjänar när jag lyssnar. *Traineater* är en billig biljett till det stora äpplet för alla som längtar sig tillbaka.

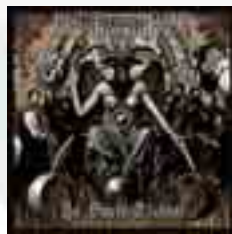
Sara Jansson

Tio nummer. Tio skivor.

Specialerbjudande! Just nu bara **299:-**

Ett år med Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 299 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress.

göra rättvisa åt den guldkimrande myt som omger Jeff Buckley, om det beror på urvalet eller myten är svårt att säga.

So Real: Songs From visar dock oftast upp en bluesrockmalande gitarrmissbrukare som skulle kunna få till och med den mest inbitne bluesräv att gaspa. Behållningen ligger i *Grace* och Leonard Cohen-covern *Hallelujah*, som paradoxalt nog kanske är vad Jeff Buckley är mest känd för. Sedan glimrar han till i vemodiga *Je N'en Connais Pas La Fin* och tidigare utgivna The Smiths-covern *I Know It's Over*, som han tolkar på ett mycket personligt och känslösamt vis.

I konvolutet står att läsa att samlingen kanske främst är till som en presentation för de som hört talas om Jeff Buckley men inte hört hans musik. För den som vill förstå varför den här grabben har placerats på piedestal rekommenderas *Grace* istället.

Emma Rastbäck

KENDEL CARSON

Rearview Mirror Tears

TRAIN WRECK/ROOTSY

Har ni hört *I Like Trucks*? En minst sagt catchy girl-powerlåt som gavs ut på singel och även finns med på den här skivan. I så fall har ni redan lyssnat på Kendel Carson, en 22-årig kanadensiska som är klassiskt skolad och genom åren har spelat fiol i flera olika band. Hon sjunger med personlig stämma och växlar mellan att låta änglalik och rivig, utstrålar både sårbarhet och självförtroende.

Debutalbumet är inspelat live i studion och har samma vitala känsla som ett riktigt bra gig. Det är skira stämningar, twang och skrälande barkörer, en avspänd blandning av känslösamma ballader och rockigare roadhouselåtar. Att resultatet blivit så pass bra beror förstås mycket på den legendariske Chip Taylor som skrivit ett knippe starka låtar, samlat ihop ett gäng duktiga musiker och därefter producerat musiken. Det här är en ovanligt stark debutskiva.

Robert Lagerström

CLARK

Our Best 2nd Album

ROASTING HOUSE/UNIVERSAL

Malmöbandet Clark har på albumet med rusligt kaxiga titeln *Our Best 2nd Album* samlat elva oklanderligt soulpoppiga sånger. Till en början är det en försiktig och anonym skiva, men med tiden växer radioplågor i Maroon 5-klass fram. Genom att leva avskärmad i en norrländsk småstad överlevde jag det eviga tjetandet av de sistnämndas hitlåt *This Love*, men enligt vad jag förstått höll resten av världen på att stryka med av epidemin. Flera av låtarna på *Our Best 2nd Album* har potential att bli 2007 års mest uttjatade; lagom svängiga, går att dansa till om man verkligen vill, och är någonstans i grunden ganska bra.

Clark är skickliga på det de gör, och jag blir mycket förvånad om de inte är ett namn på allas läppar snart. Ibland är de kompetenta kompositionerna i farozonen att tippa över till tråkighet, men i lagoma doser är Clark bra. Jag hoppas att radiokanalerna också förstår det, innan singelspåret *Whatever* spelats sönder och samman.

Emma Rastbäck

CLIENT

Heartland

MUTE/PLAYGROUND

Detta är en skiva med spretande influenser på syntpopsläktträdet. Adam And The Ants-covern *Zerox Machine* sträcker sig längre och högre mot ett Kraftwerk- och DAF-sound medan låten som *Someone to Hurt* rör sig i en svalskande Ladytron-skugga.

Stephen Hague, med rötterna i electropopen (New Order), har tagit sig an Client-knopparna,

äntligen spricker de ut i sin fulla blom. De doftar hopp inför kommande skivor. Men framförallt är det blandningen av lugna, svala, och brännheta dansgolvslåtar som gör hela plattan levande, skiftande som en kameleont, ett färgspektrum men framför allt aldrig tråkig.

Camilla Hansson

DIMMU BORGIR

In Sorte Diaboli

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Dimmu Borgir har följt upp *Death Cult Armageddon* med en konceptplatta om... ja, vad tror ni? Kristen religion mot satanism, inga nyheter där precis.

Vad som däremot är nytt rent musikaliskt är att förra plattans översvulstiga orkesterstycken är borta och ersatta med en återgång till mer gammal old school Dimmu Borgir black metal. Det är hårt, snabbt och komplicerat med tunga mattor av syntar och Shagraths karaktäristiska röst som mässar och fräser ovanpå allt.

Öppningen med *The Serpentine Offering* är stark och omedelbar med nästan lite 70-tals riff och rejält tryck i trummorna. Känner dock att jag kunde vara utan den pretentiösa symfoni-eken i *The Fallen Arises*, medan *The Foreshadowing Furnace* trycker på i god gammal härlig stil.

Det känns som att norrmännen tagit ett steg i rätt riktning och fortsätter de i samma stil så kommer inget att kunna stoppa dem.

Mathias Skeppstedt

THE DOMUS

Fractures

KASUAL/BORDER

Eskilstunakvartetten The Domus släpper en elektroniskt fräsande debut med stor vikt på spännande melodier och beats. Just melodierna har överraskande nog en viss asiatisk touch, och snirklar sig medryckande ur stereon. Stefan Juhllins sång vilar mjukt ovanpå den glassiga produktionen som för tankarna till solglasögon som reflekterar solnedgångar. *Fractures* är en genomgående snygg och intressant debut, men med en hake. Ibland är det lite för snyggt, lite för glassigt. Alla ljud överbelastar mina öron och minskar ner skivans dynamik.

När jag lyssnar på klarinettpartiet i låten *Arkansas* inser jag att jag på något sätt slappnar av för första gången på fem låtar. Fler lugna stunder i låtarna skulle göra en bra debut ännu bättre.

Mikael Barani

STEPHANIE DOSEN

A Lily for the Spectre

BELLA UNION/BONNIERAMIGO

Jag hade kunnat svära på att marknaden för vana singer/songwriterdamer med galna outfits och djurvänner var mättad sedan länge, men ack vad jag bedrog mig. För Stephanie Dosen finns det definitivt plats, hon och hennes stämningsfulla vaggvisor behövs.

Historien är den klassiska, flicka på påfågelfarm hittar en övergiven gitarr, skriver låtar till sina bästa vänner; räven, svanen och spökerna – varje låt mer utsökt än den förra. Skira bilder, sprungna ur gitarr- och pianomelodierna, målas upp med väldigt precisa och väl avvägda penseldrag. Sen lägger Stephanie sin röst som en slöja över landskapen hon just målat upp och vips badar världen i makalöst skymningsljus. Jag vill vara där.

Med låtar som *Lakes of Canada* och *Daydreamers* har jag svårt att förstå varför Stephanie Dosen inte nått större framgångar. En textrad som "we are daydreamers, we are invincible" gör den alltid lika påträngande känslan av att slösa bort sitt liv lite mer

HEARTTHROB VS TROY PIERCE/GAISER VS HEARTTHROB

Horse Nation Amended/Nasty Girl

M_NUS/IMPORT

Att turnélivet kan vara ansträngande kan de allra flesta band och artister vittna om. Sena nätter, ändlöst väntande på flygplatser, droger och partyn som aldrig tar slut är en given väg till total utbrändhet. Men kompisarna på bolaget M_nus visar också att man faktiskt kan vara kreativ på turné. Av ren leda började de leka med varandras filer i sina datorer och här kommer första tolvan i en planerad serie där resultatet finns att höra. På A-sidan har Heartthrob remixat Troy Pierces *Horse Nation*. Med snabba beats, skitigare basgångar och vibrerande syntar får Heartthrob originalet att blekna. Mer drivet och mer dansant helt enkelt.

Ändå är B-sidans *Nasty Girl* den stora behållningen. Med djupa sub-basar, ekoeffekter och plinkande syntar byggs en effektiv funk upp bland datorns ettor och nollor. Tillsammans med Janet Jackson-inspirerade rösten gör det underverk. Minimaltechno har aldrig låtit funkigare än så här.

MATTHEW DEAR

Deserter

GHOSTLY INTERNATIONAL/IMPORT

Som Audion eller False mosar Matthew Dear allt motstånd på minimaltechnoscenen. Under eget namn gör han elektronisk pop som kanske inte mosar allt, men som ändå håller rätt långt. *Deserter* är en trespårs-10" som funkar som aptitretare inför albumet *Asa Breed* längre fram i sommar. Titelspåret är absolut bäst – konstigt nog i Four Tets remix. Four Tet-plinkandet brukar vara rätt påfresande, men tillsammans med Matthew Dears loja sångröst, vackert pianospel och metalliskt rasslande beats är det riktigt bra. Elektronisk pop som växer och växer.

NIEDERFLUR

Din

M_NUS/IMPORT

Förra årets minimalmonster alla kategorier blev inte Loco Dices *Seeing Through Shadows* som M_nus släppte. Det var Audion som rakade hem titeln med sin *Mouth to Mouth*. Huruvida Audions kommande tolv, som det ryktas om så mycket, kommer att ta hem tungvikstiteln i år igen är inte lätt att säga. Men faktum är att M_nus ställer upp en god kandidat i år igen. A-sidan på Niederflurs *Din* har den rätta mullrande knorrbasen som får alla hårstrån i nacken att resa sig samtidigt. En samtidigt försiktig och krossande låt. Helt jävla jättebra.

ADAM CRAFT/GRINDVIK

Catch Me/NAND-Grind

STOCKHOLM LTD/IMPORT

Knappt har vi hunnit lämna kommandobryggan på Pär Grindviks ubåtstolva *Battle of Berth Elisabeth* innan det är dags för ett nytt fett släpp på Stockholm LTD. Denna gång i form av en split, där Adam Craft och Grindvik själv delar tolvan broderligt. Ett spår var. Adam Crafts *Catch Me* är bra minimaltechno – hård, stunsig bas, plinkande melodier och pysande harmonier i bakgrunden. Den kanske inte lyfter lika högt som den kunde ha gjort,

vinyl

men då är det ju bara att vända på tolvan. För när labelchefen Grindvik själv omarbetar sin gamla *NAND* till *NAND-Grind* blir det sveltigt, energiskt och pumpande. Vanvetligt effektiv och bra dansgolvs techno.

[A]PENDICS SHUFFLE & MIKAEL STAVÖ-STRAND

Take Me Higher

ADJUNCT/IMPORT

Förra året var oerhört produktivt för Mikael Stavöstrand. På egen hand släppte han minst tio tolvor, han var också inblandad i några olika samarbeten, varav Bulgur Brothers släppte både album och tolvor. Det verkar inte heller som han tänker dra ner på takten i år och det är skönt. Han har nämligen tagit ett stort kliv framåt som producent och hans släpp håller nu genomgående en väldigt, väldigt hög nivå. Detta är hans andra samarbete med [a]pendics shuffle och det innehåller tre spår. Titelspåret i två versioner (varav en är en John Tejada-remix) och oerhört intensiva *Small Boxes*. Stavöstrand har verkligen hittat funken i den minimala dansmusiken. Det studsar, svänger och dundrar något förträffligt bra!

LEE VAN DOWSKI

The Last Bounce - Remixes

NUM RECORDS/IMPORT

The Last Bounce var en fin sak redan i originalversionen. Men med Matt Stars *Matts Zwirmix* hittar den hem på riktigt. Försiktigt trevar den sig fram i en och en halv minut innan basrumman kickar in på riktigt. Den fortsätter dock sväva fram som om den vore helt tyngdlös. Snygga ljud, bra beats och melodiskoliska harmonier blandas med pådrivande trummor. Fantastiskt vackert. Rippertons mix fokuserar hårdare på basdrivet. Det är inte illa det heller, men inte lika strålände som A-sidan.

EINZELKIND

Lumbumba EP

PLAYHOUSE/IMPORT

Allra senast med Villalobos *Fiezeheur Zieheuer* stod det rejält klart att Playhouse inte riktigt funkar som andra skivbolag. Deras techno är mer skruvad och konstig än något annat på marknaden. Nu är i och för sig duon Einzelkind (Arno Völker och Miguel Ayala) inte precis lika skogstokiga som Villalobos paradhymn. Men mitt i deras stadiga 4/4-beats finns det en del utrymme för konstigheter. Basgångarna fladdrar, knorrar sig och vägrar låta sig naglas fast i något definierbart. Högst dansant och samtidigt händer det hela tiden tillräckligt mycket för att göra detta till perfekt lyssningstechno.

Mats Almegård

avlägsen. Jag har sedan länge kapitulerat. Det är inte bara så att det finns en plats för Stephanie Dosen i utbudet av kvinnliga singer/songwriters, just nu behövs det ingen annan.

Emma Rastbäck

ELDKVARN

Svart blogg

EMI

Vill minnas att Carla Jonsson en gång i tiden skrev en låt som hette *Sekonderna lämnar ringen*. Frågan är väl om nåt svenskt band varit uträknat och sen plötsligt uppe på nio igen fler gånger än just Eldkvarn.

Efter ett kommersiellt sett väldigt framgångsrikt 80-tal, tappade man i början av 90-talet bort både lite av den musikaliska gnistan och den stora publikens kärlek. Men efter att ha återsamlat alla originalmedlemmar så hittade man med 1999 års *Limbo* tillbaka till de gamla fansen och lyckades även få en yngre målgrupp att få upp ögonen för bandet. En relation som man sen har värdat ömt genom att plocka in Håkan Hellström som duettpartner på förra skivans singelsläpp *Konfettiregn*.

Även med de höga förväntningar man kan ha på Eldkvarnskiva år 2007, så måste jag säga att *Svart blogg* är en riktigt stor överraskning. För jag undrar om jag någonsin hört bandet svänga så här. Redan inledande *En ledig man* vittnar om att det här kommer bli en spännande resa. Ni har säkert redan hört singeln *Fulla för kärlekens skull* på radion och jag kan glädja er med att här finns åtta låtar till av samma kaliber. Den stråkindränkta produktionen signerad Jari Haapalainen är så elegant att den hade gjort självaste Phil Spector avundsjuk. Och vilka texter sen! Plura Jonson är en man som har något att berätta, och som dessutom vet hur man klär tankar och känslor i ord. Lyssna bara på underbara livsaskådnigen *Blues för Bodil Malmsten*.

Coolhetsfaktorn på den här typen av gubbröck kan säkert diskuteras, men jag måste nog påstå att *Svart blogg* känns oerhört mera livfull än Kents eller Moneybrothers senaste skivsläpp. Missa för guds skull heller inte lille-

bror Carlas ypperliga bidrag *Ett litet finger*, där Nicolai Dunger gästar på körsång. Eldkvarn är en institution inom svenskt musikliv som bara verkar brinna starkare och starkare för varje år. Lyckligt vetande om att Eldkvarn dessutom brukar lyckas höja sina låtar ytterligare ett par snäpp live så är jag helt förvissad om att denna sommar kommer bli ett enda segertåg för Plura & Co.

Redan nu kan jag kora *Svart blogg* till årets bästa svenska rockskiva. Så bra är den faktiskt.

Thomas Rödin

ERASURE

Light at the End of the World

MUTE/EMI

När Erasure slog igenom 1985 var plastig electropop högsta mode, och de låt helt rätt. Det har förflutit 22 år och över 20 miljoner sålda album, men för Erasure har tiden stått stilla. Andy Bell och Vince Clarke stängde in sig i ett hus långt ute i Maines skogar för att spela in *Light at the End of the World*, vilket inte hörs på resultatet. Istället är det glittrande discopärlor, förpackade i ett smaklöst omslag med klatschiga färger. Erasure är plast.

Jag var inte ens född år Erasure slog världen med häpnad, men jag minns med all önskvärd tydlighet 1998, skräckåret då Modern Talking var i vart och vartannat mellanstadiebarns CD-spelare (inte min!) och singlar gick på högvarv överallt. Det var en snabbt övergående fluga. Och hur hett 80-talet än kan tänkas vara under 00-talets slutskede är det inte läge för Erasure att försöka återerövra världen, det kommer aldrig att bli ett bra läge för det. Inte så länge de står helt stilla i utvecklingen.

Modern Talking var åtminstone lönnfeta när de försökte.

Emma Rastbäck

FOUNTAINS OF WAYNE

Traffic and Weather

VIRGIN/EMI

Det som stör mig med Fountains of Waynes fjärde riktigt platta *Traffic and Weather* är Chris Collingwoods och Adam Schlesingers

försök att fortfarande vara tonåriga popsnören när de nu när 40. Deras 60-tals-diner-sound känns passé när man börjar gubba till sig.

Dessutom är låtarna inte på långa vägar lika härligt inspirerande som den elva år gamla debutens smörgåsbord av värkänslor. Nu känns de mest som bleka kopior till Beatles, ELO och Beach Boys. Endast *Strapped for Cash* får mig att nodda med huvudet.

Gary Landström

BEBEL GILBERTO

Momento

V2/BONNIERAMIGO

Det känns lite skönt att höra att vare sig storstadssammanslagningen eller den svala bossan fått ge vika hos Bebel Gilberto. Men det känns att det är något som hänt, att hon är mer tillfreds, att hon är mer i balans och harmonisk. Eller om det bara är hennes musik som är det, jag vet inte, men jag vet att den ibland väl riskfyllda viljan att kombinera storstadspuls och traditionalitet fallit större träd än Bebel. Men här känns det som att hon hittat hem.

Det låter oförblommat brasilianskt, svalt utan att bli kyligt, men också med ingredienser av mer; pulserande, svett och rörelse utan att bara bli offer för strändernas kättja. Som en varm vind i det svala, som en värme i mörkret och som en nödvändig levande organism i den döda betongen.

Magnus Sjöberg

GITHEAD

Art Pop

BORDER

Art Pop är ett passande namn på skivan av kvartetten med medlemmar ur bland annat Minimal Compact och gamla Wire.

Experimentell musik blandas med pop, men inte på det traditionella sättet. Till skillnad från många band som närmast fungerar som brobyggare mellan tidigare åtskilda genrer verkar Githead ha bestämt sig för att inte ställa sig in vare sig hos avantgardister eller poplyssnare, utan att göra sin egen tolkning av respektive genre för att sedan blanda ihop det till elva intressanta låtar.

Därför blandas på *Art Pop* funkig basgång med försiktigt gitarrskrammel (*Drop*), elektroniska ljud med avskalad sång (*Lifeloops*), skräliga elgitarrer med E-type-liknande sång (*Drive By*), och så vidare. Värld att nämna här är också skimrande *These Days* som lyser upp vilken regnig sommarkväll som helst.

Trots att idén kanske är roligare i teorin är vad den är på den här skivan fastnar jag ändå för Githeads aviga musik och tycker det är kul att de vågat göra en skiva som troligen får både art- och poplyssnarna att fundersamt klia sig i huvudet.

Sara Jansson

GOON MOON

Licker's Last Leg

BORDER

Goon Moon är ett nytt band bestående av Jor- die White (aka Twiggy Ramirez) från A Perfect Circle och Nine Inch Nails och producenten Chris Gross som rattat bland annat Queens of The Stone Age och Kyuss. Plattan har tagit över fem år att göra och den kryllar av gästartister. Men vad låter det som då? Jaa, detta är lite svårare att förklara.

En del låtar är ren och skär pop, en del riktig stonerrock i gammal Queens of The Stone Age-anda, medan andra mixer 70-tals psykedeliska med folk och ZZ Top. Jeordies röst är riktigt bra och alla låtar är riktigt bra, men som helhet är skivan lite väl spretig. Vilket är synd då jag nästan gillar allt på den. *My Machine* rockar och far och vet inte vart den ska i sin Kyuss möter ELO-mix, medan Bee

Gees-covern *Every Christian Lion Hearted Will Show You* är pop-psykedeliska av högsta klass. Mathias Skeppstedt

GURU

Jazzmatazz Vol. 4 The Hiphop Jazz Messenger: Back to the future

7GRAND/BONNIERAMIGO

Guru – ena handen av legendariska Gangstarr – trampar vidare i sitt sidoprojekt Jazzmatazz. Det är skivor som hyllar hiphopens ursprung och rötter; jazzen, soulen och funken. Guru har därtill under åren lyckats knyta en celebra gäster som Isaac Hayes, Herbie Hancock, Chaka Khan och Donald Byrd. För att bara nämna några i listan.

När Guru & DJ Premier sedan sade adjö till varandra och bröt upp Gangstarr undrade många vad som skulle hända med de båda artisterna. Nu med facit i hand vet vi att Premier frilansar i vanlig ordning och att Guru tycks ha fastnat i en väldig svacka. En svacka som måhända stavas S-O-I-A-R. Det är också här vi kan börja nysta i grunden till *Jazzmatazz 4:s* brister.

Den hybridbraddade producenten Solar (ursäkt; Superproducer Solar heter han idag) har idag ensamrätt på alla beats Guru tar sig an. Produktionerna är långt ifrån gnistrande och ofta en slötuggad historia. På *State of Clarity* lyckas han med nöd och näppe vidröra något lyckat med *Apache*-samplingar (som nummer 2000 i kölpapp?), men varför varför väljer han sedan att ta med trumpeterna i form av en rosslig keyboard? Höjdpunkten *Fine and Free* har riktigt bra verser med ett tungt beat, men varför ska refrängen sedan vara Vivian Green sjungandes en omskrivning av Isley Brothers *Summer Breeze* (för oss svenskar fördärvad av Ving-reklamen)?

Det som får Gurus fjärde *Jazzmatazz*-platta att rasa i rang är oförmågan att hålla spåren, och framför allt dess olika partier, enhetliga. När verserna är bra kan du lita på att refrängen kommer och förstör. *Jazzmatazz* tycks idag tyvärr ha blivit mer av ett säsig n'n-b-projekt.

Erik Hjortek

HIM

Uneasy Listening Vol. 2

SONYBMG

Ännu en samlingsplatta från HIM, dock en med mestadels rariteter för en gångs skull. Det är också rariteter med inriktnin mot det hårdare hållet, vilket betyder att det inte kommer att bli en av deras storsäljare. Vilket är synd för när Ville och gänget låter gitarrerna dominera blir de ibland riktigt vassa.

Buried Alive by Love (616 version) är mycket bättre än originalet, medan Turbonegro-covern *Rendezvous With Anus* är mer intressant än bra, mest beroende på att originalet inte är starkt nog, och *Soul On Fire* i en smätt galen drum'n'bass-mix håller riktigt hög klass om dock något daterad. Däremot känner jag att man kan vara utan en liveversion av *Wicked Game* som inte tillför något alls, och covern på Black Sabbaths *Hand of Doom* som låter bättre på plats i publiken än på en bit plast. Men det är fortfarande en platta som jag troligtvis kommer att spela mer än original-plattorna.

Mathias Skeppstedt

THE HONEYDRIPS

Here Comes the Future

SINCERELY YOURS/PLAYGROUND

Vackra popslingar med ibland barnsliga texter och sång hörs på The Honeydrisps *Here Comes the Future*. I vanliga fall har jag ganska svårt för skör pop som det här men the Honeydrisps har något eget i sitt uttryck som är svårt att sätta fingret på. Det kan vara känslan av att

INFINITE MASS

Masters of the Universe (The best of Infinite Mass 1991-2007)

BONNIERAMIGO

Första tanken: Oj! Är Infinite Mass verkligen i en position att släppa en Best-of-skiva? Insikten var sedan att de trots allt har hållt på ett bra tag.

Efter sitt genombrott med *Area Turns Red* – och fortsättningen med *Caught Up in da Game* – kom Infinite Mass att vara kända som Sveriges svar på vad den amerikanska västkusten var. De var gruppen som parallellt med Latin Kings gjorde förortstämplad hiphop i G-funkens tecken.

De tidiga alsterna har sitt värde främst – eller kanske nästan enbart? – som milstolpar och historiska skildrningar över hur även Sverige plockade in amerikanska influenser och lyckades övertyga skivbolag om dess marknad (kom ihåg att detta var kring samma år som snälla Just D släppte *Tre Gringos*). Rappen i sig är enkel, beatsen likaså. Perfekt för bilåkning eller om någon vill imitera en cripwalk i pojkrummet.

Under 2000-talet hände något med Infinite Mass. De var inte längre lika hiphop. Inte heller lika förort. *Bullet*, *She's a Freak*, *The Thief* och *Fire Fire* är alla hyllade radioplågor

– och med all rätt dessutom. Samtliga spår är riktigt bra producerade med catchy texter och melodier... men samtliga är också de facto pop. Ren skär pop. Detta lämnar mig med frågan varför de envisas med att hålla kvar vid rappen? Eftersom deras område så tydligt är dansant pop (tyvärr ofta misshandlad av afterski-röj landet runt) så varför inte löpa linan ut och nu avstå från den rap som i alltmer tycks luta mot disco-rap?

För den trogne Infinite Mass-lyssnaren är denna dubbelskiva en gyllene sammanställning. För övriga hiphoplyssnare är detta en historisk skildring. För mig personligen åskådliggör skivan lite frågetecken och inger hopp om en framtida ny strategi och en fullbordad genreövergång.

Erik Hjortek

LUGER I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

ERYKAH BADU^(US)
THE POGUES^(IE) PRIMAL SCREAM^(UK)
LILY ALLEN^(UK) THE HIVES^(S) LALEH^(S) THE HELLACOPTERS^(S)
MONEYBROTHER^(S) THE ARK^(S)
LADY SOVEREIGN^(UK) TIMO RÄISÄNEN^(S) MIKA^(UK) SÄKERT!^(S)
SALEM AL FAKIR^(S) EAGLES OF DEATH METAL^(US) JULIETTE AND THE LICKS^(US)
COCOROSIE^(FRA/US) ARCHITECTURE IN HELSINKI^(AUS) THE GO! TEAM^(UK) THE BESNARD LAKES^(CAN)
NEW YOUNG PONY CLUB^(UK) BOREDOMS^(JAP) MALAJUBE^(CAN)
SPOON^(US) THOSE DANCING DAYS^(S)

FLER ARTISTER TILLKOMMER

SLOTTSSKOGEN, GÖTEBORG
10-11 AUGUSTI

—GÖTEBORG 10-11 AUG 2007—

Presentatör

Arrangör

Utväldiga partners

Officiell leverantör

Mediapartners

Partners

Biljettenformation

Köp biljett direkt på www.wayoutwest.se eller på www.ticnet.se, 077 170 70 70.
(Ticnet säljer även via alla Ticnet- och ATG-ombud i hela landet).
För boende och resor, se www.wayoutwest.se samt www.goteborg.com

www.wayoutwest.se

WILCO

Sky Blue Sky

WARNER MUSIC
SWEDEN

Jeff Tweedy & Co är tillbaka med en ny skiva.
Tre år av väntan är över. Plattan är inspelad i bandets studio
The Loft i Chicago. Den senaste plattan "A Ghost Is Born"
belönades med två Grammy Awards och finns det
någon rättvisa i världen så får denna skivan det dubbla – minst!

CD SPECIALISTEN
GÖTEBORG, TROLLHÄTTAN, UDDEVÄLLA
SKIVHUGGET
GÖTEBORG
FOLK Å ROCK
HELSINGBORG, MÄLMÖ

MEGAHERTZ
KARLSTAD
RECORD HUNTER
STOCKHOLM
SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

KRINGLAN SKIVOR
SÖDERTÄLJE
TROPEZ RECORDS
UPPSALA
SKIVBÖRSEN
VÄSTERÅS

NAJZ PRAJZ
ÖREBRO
SKIVHÖRMAN
ÖSTERSUND

NIRGWAHL | NYLANDER | KITA | FAGERSTRÖM

THE SKULL DEFEKTS

BLOOD SPIRITS & DRUMS ARE SINGING
CD/LP
UNHOLY DANCE MUSIC FOR THE WEIRD
RELEASEPARTY 1/6 2007@PUSTERVIKSBAREN
GÖTEBORG

www.skulldefekts.com
www.conspiracyrecords.com
www.kningdisk.com

CONSPIRACY RECORDS/KNING DISK
DISTRIBUTION: DOTSHOP.SE

NIKE WHITE LABEL SPLITABLE WIND RUNNERS

SIX FEET DOWN
RUNNENSGATAN 9 STHLM
BUY ONLINE AT:
CALUROOTS.COM

Mikael Carlsson menar vartenda ord som sjungs eller sårbarheten som hela tiden är närvarande. Ibland hade det kunnat bli skrattretande men blir i den här tappningen bara fint, som textraderna i *I Wouldn't Know What to Do*: "for a week or two/I've been dreaming about you/and your lovely smile/your red cheeks and your lovehandles too".

Av låtarna rekommenderas *Fall From a Height* för samplingarna och *The Walk* för stämningen. Lyssna inte om du är arg på hela världen för det här kommer få dig att vilja krama någon.

Sara Jansson

ANDERS ILAR

Ludwijka Extended Visit

SHITKATAPULT/DOTSHOP:SE

Anders Ilars förra år kan kort beskrivas som "flitigt". Ilar sprutade ut högkvalitativ lyssningstechno på en rad olika skivor, på nästan lika många olika bolag. En av de starkare var *Ludwijka* på Merck Records. En skiva där han återvände till barndomen med hjälp av kassetinspelningar från sin barndom i Dalarna och genom att hans jazzmusicerande pappa var med och spelade.

Nu har tyska Shitkatapult bestämt sig för att fler än vinylnördarna ska få chansen att åka med Ilar tillbaka i tiden. Inte bara till barndomen, utan till den tid då Ludvika stavades Ludwijka. Mörka, vackert kontemplerande beats möter mjukt dämpade syntljöd som möter barnsång, korpsars kraxande och andra ljudupptagningar. Det är en resa som är fascinerande att följa med på. Att extraspåret (som inte fanns på vinylen) är en femton minuters resa på egen hand gör att även de som köpte skivan på vinyl lätt behöver gå och handla *Ludwijka Extended Visit* också.

Mats Almegård

JOHN BUTLER TRIO

Grand National

ATLANTIC/WARNER

Trots att detta är första gången jag fått chansen att bekanta mig med John Butler och hans medmusikanter så är *Grand National* hans fjärde fullängdare under en snart nioårig karriär. Han har byggt upp en trogen skara fans hemma i Australien och även turnerat som förband till Dave Matthews och John Mayer. Även om han numera huserar ute på den australiska landsbygden så hörs det dock tydligt att det är i USA han har sina rötter. Soundet är en charmig blandning av bluegrass, country, funk och soul som verkligen svänger hela vägen. Och att musikerna sen låter som om de vore guds små änglar gör ju inte det hela sämre.

Nästan varje låt på plattan innehåller någon form av instrumentalt solo, något som lätt hade kunnat bli frustrerande, men i det här fallet känns det bara som en enda lång njutning. John själv hanterar allehanda strängsinstrument och påminner till rösten en del om Maroon 5:s Adam Levine.

Textmässigt så behandlas allt från politik till kärlek, men Johns stora styrka ligger i att kunna skriva skönt svängande melodier. Och man kan verkligen höra att det här är ett band som brinner för sin musik och har roligt tillsammans. Så för dig som diggar Mayer och Matthews så är John Butler helt klart nåt värt att kolla upp. I sina mest tokiga stunder påminner han även en hel del om Spin Doctors, ni vet de som hade en hit med *Two Princes* för typ hundra år sen.

Bästa spår? Ja, försök sitta stilla när ni lyssnar på *Funky Tonight* om ni kan!

Thomas Rödin

JPLS

Twilite

M_NUS/IMPORT

För M_nus-vännerna är JPLS ett känt namn från förra årets tolv *Program* och M_nus-samlingen *min2MAX*. Indiana-bon Jeremy Jacobs återvänder nu till minimaltechnons bastion nummer ett. Och det med ett helt album. Men är han mogen uppgiften?

Det är ju som bekant rätt stor skillnad på att göra en tolv som funkar på dansgolvet mot att göra ett album. Ställer man frågan redan efter andra låten är svaret nej. *Twilite 1* och *Twilite 3* (jo, det är andra låten) är rätt sömniga. Ettan kommer aldrig igång och trean känns extremt mallad efter bolaget. Det plonkar och klonkar som det så ofta kan göra på M_nus, denna gång utan att riktigt bita tag, vare sig med beats eller ljudbild.

Men i tredje spåret börjar förvandlingen som gör att man ändå med enkelhet kan svara jakande på den tidigare ställda frågan. *Twilite 8* (som sagt, det där med låtspår och spårnamn är inte matchade alls) börjar med försiktiga beats som dras bak-och-fram. Det fixas och trixas. Men det är någonstans runt en-minuterssträcket som ljudet som kommer att förändra allt sakta presenteras. Efter en stund blommar det ut i en riktig ljudbomb. Det skär igenom de övriga ljuden som en vass kniv och förlorar aldrig i skärpa.

Det är då skivan vänder. Efter det radar JPLS upp pigga spår som *Green01*, *Twilite 7* och många andra. Det blir intrikat, experimenterande och utan de skyglappar och mallar som styr i de två första spåren. Åtta spår av tio är rena lyckan, så visst får man säga att han fixar att göra ett album, två dåliga låtar på ett i övrigt maffigt album är väl inte så illa?

Mats Almegård

KULLHAMMAR-OSGOOD-VÅGAN

Andratx

MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

Det känns som att Jonas Kullhammar kan dyka upp var som helst, när som helst. Här gör han det tillsammans med danske Kresten Osgood på trummor och norske Ole Morten Vågan på bas. Och ibland kan det kännas som att framför allt Osgood vill lite väl mycket emellanåt, även om det kan svänga ordentligt, lite så att det blir för intensivt. Inte hysteriskt, det är de alla alldeles för rutinerade för, men det kan kännas som att de för en yttre lyssnare har lite väl kul själva. Som att distansen inte alltid finns där.

Nu är allt så gott framfört att de egentligen aldrig faller i den fällan, helhetsintrycket är ändå att de njuter och lyckas i stora delar vidarebefordra känslan. Men ändå. Kan inte riktigt ta det till mig som jag hoppats och trott.

Magnus Sjöberg

KULTIRATION

Döden föder

I-RATION/BORDER

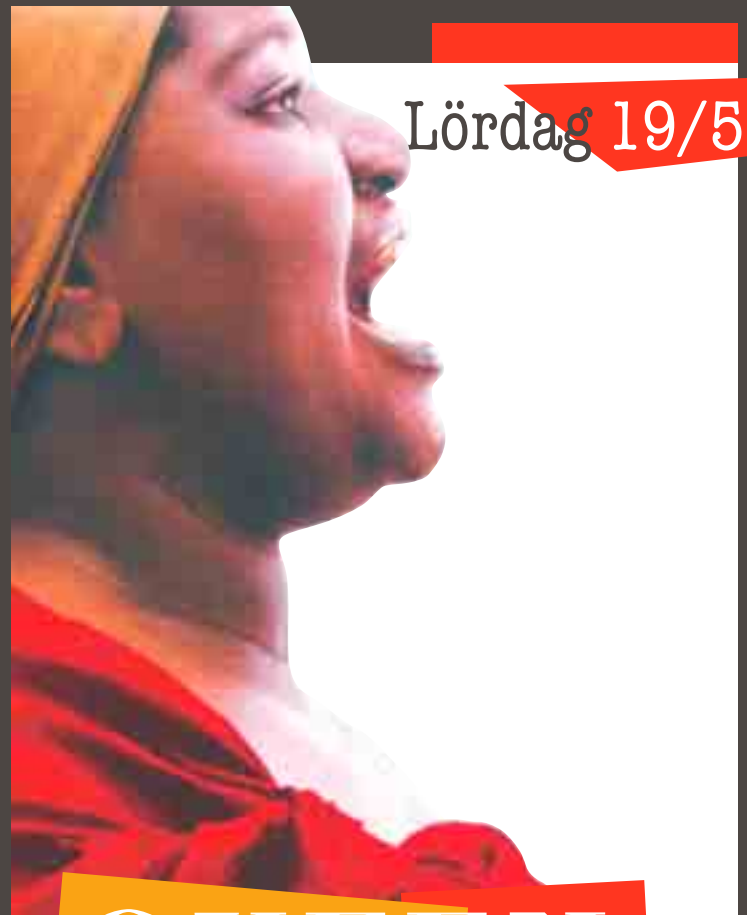
Ingen kan beskylla Marcus Berg att ligga på sofflocket direkt. Efter den utmärkta soloplatan tidigare i år är det redan dags att ta in ytterligare tolv låtar med Bergs band Kultiration. Det har kommit ett Kultiration-album varje år nu sedan debuten 2004, bortsett för året som Berg tillbringade på Bali. Men då släpptes å andra sidan ett dubalbum och en liveplatta istället.

Det mest anmärkningsvärda är dock att kvaliteten inte tycks bli lidande. Jag väntade mig en reaktion på den här skivan, efter den kraftfulla *Grogrund* och den mer återhållna soloskivan, men efter att ha hört inledande *Harmoni* verkar det inte finnas någon anledning till oro. Med snyggt blås och vokaler bärs den luftiga melodin bort. *Mellan hjärtslag* går i moll, men

VÄRLDENS BAR

Lördag 19/5

QUEEN ETÉMIÉ

+ DJ: Said

En tung solist som för tankarna till Aretha Franklin. Med en stor del centralafrikansk musiktradition blandar hon jazz, soul och gospel!

Lördagar kl 20.30-02.00 Foajébaren, Göteborgs Stadsteater ingång via Berzeliigatan. Entré 60 kr. Entré konsertkvällar 150 kr. Ålder: 18 år

Göteborgs Stadsteater

BILJETTER 031-708 71 00
www.stadsteatern.goteborg.se

De brev som medföljer högen av demoskivor jag gladeligen botaniserar i varannan månad innehåller påfallande ofta utförliga recensioner av bandet själva. Jag kan förstå viljan att sälja in en produkt och förklara vad som gör just din musik speciell och anmärkningsvärd. Men när musiken inte ens i närheten lever upp till de ibland pompösa skrivierna känns det mest som innehållslösa, retoriska knep. Förhoppningsvis drivs musikerna av det de gör, men ibland tvivlar jag nästan. Somliga borde satsa på att bli försäljare istället.

Glockenspiel från Göteborg är (brevmäsigt) ett av de värsta bidragen: "Själva ser vi oss som sagt som en skenbart alternativ pop-kvartett, som stundtals är lite för storslaget bombastisk, ibland något för plastigt syntig (sic), ofta alltför svärmodigt melankolisk och inte sällan för naivt poppig (sic) för sitt eget bästa." Tack för recensionen! Kan jag ta rast nu? Naivt poppig hittar jag ingenstans. Alltför svärmodigt melankolisk: ja. Plastigt syntig: nja. Storslaget bombastisk: hur då? Oavsett hur de låter – se till att skaffa dig en egen uppfattning. Det är det som räknas. Glockenspiel gör det de gör med en självklar övertygelse som smittar av sig. Det märks att mycket möda lagts ner med kropp och själ.

Detta nummers självklara favorit kallar sig **Lil' Erik** och rappar på skånska i Norrköping. Beats och samlingar är klockrena och det märks att musikproducentutbildningen gett resultat. Jag som inte ens brukar gilla hiphop är helsäld på denne skicklige unge man som visar att hiphop faktiskt kan vara svängig, glad och insiktsfull på samma gång. Jag är funky – word!

Den saknade länken mellan David Bowie B.Z. (Before Ziggy) och Pet Shop Boys heter **Richard Reagh**, åtminstone enligt honom själv. Och lite sanning ligger det i vad han säger. Ganska avslappnade poplåtar baserade på piano kombinerar med försiktiga klubb-beats på ett lagom mysigt vis. *The P-song* är den aktuella hitlåten inskickad till Groove, men tack vare mspace har jag fått en klarare bild av Richards arbete och spann. Låten är självklar som singel och bör åtminstone produktionsmässigt ligga rätt i tiden för nattklubbarna: vassare hooks efterlyses!

I Think I'm Moving to Las Vegas, I Think I'm Moving to Metropolis, I Think I'm Moving to Addis Abeba... etc., etc., etc. Så heter **22:22:s** låtar. Tio olika platser besöks med trumloopar, gitarr och billiga syntar. Påhittigt och ganska kul. Musiken är inte helt självklar – framförallt inte sångaren. Men ge det några chanser och dalmasarna växer. Att en av medlemmarna rappat in en egen låt, *I'm Coming From Bronx*, över en instrumentalversion av *Blue Monday* och inte lagt den på skivan eller hemsidan är väl bara något jag får leva med.

Christian Thunarf

Kontakt:
Glockenspiel:
www.myspace.com/glockenspielband
Lil' Erik:
www.myspace.com/svennenr1
Richard Reagh:
www.myspace.com/richardreagh
22:22:
www.myspace.com/twentytwo22

är trots sin svärta också väldigt kraftfull. *Glömd e jorden* har en spännande bruten rytm och en effektiv fiol i refrängen och är liksom *Mamma* en av många låtar med catchy melodislingor som griper tag. Sluten på de båda låtarna är dock lite för käck för min smak.

Det är glädjande att bandet verkar vägra att lägga sig tillrätta i en form trots att den uppenbarligen funk och att de fortsätter utvecklas. Att Kultiration är ett tajt band råder det inget tvivel om, lika lite som att Marcus Berg är en av landets bästa sångare. Det finns egentligen bara en större invändning mot den här skivan och det är låtarna på engelska. Jag har nog klagat på det förr men det kan inte hjälpas, på engelska tappar Berg sin särart som sångare. Det är också oönskvärdt att jämförelserna med andra band sker på helt andra villkor, och de är inte till Kultirations fördel.

Men bortsett från de tre låtarna på engelska är *Döden föder* ännu ett starkt album från Marcus Berg och hans liga.

Isac Nordgren

JACQUES LABOUCHERE

Jacques Labouchere

VITAMIN SEA

Jacques Labouchere är precis vad som behövs – någon som kan blanda soul och pop utan att allt blir falsettmisbruk à la Moneybrother. Samtidigt känns han nära besläktad med en herre som Lars Bygdén, med bägge fötterna djupt förankrade i myllan och en röst som känns så där förtjusande hemtrevlig. En röst som är på riktigt, med väl sammanhållet låtmateriell. Lagom mycket tamburiner och upptempo för att vara en perfekt söndagsfrukostskiva.

Jag kan inte värja mig, Jacques Laboucheres självbetitlade album gör mig glad och positiv. Några låtar in på skivan faller Jacques in i något slags godmodig lunk som förvisso är behaglig, men som har svårt att hålla intresset fullt lika högt. Efter nog många genomlysningar framstår dock den här skivan som en gammal god vän, en sådan som man vet att man kan vara ifrån i tio år utan att något har förändrats när man ses nästa gång. En sådan som man trivs så fruktsamt bra med.

Emma Rastbäck

LADY SAW

Walk Out

VP/BORDER

20 år efter sin debut låter inte Lady Saw det minsta trött, snarare tvärtom. Men anledningen till att hon aldrig gjort ett helgjutet album (hur många dancehallartister har i och för sig lyckats med det?) har aldrig varit hennes talang som deejay utan valet av låtar.

Och visst har *Walk Out* sina svagare ögonblick. Det känns synd att klaga på låtar med så bra texter som *Mama Saws* men det kan inte hjälpas. Förutom hennes kännetecken, slacknesstexterna där hon uppmuntrar alla kvinnor att ta kontroll över sin sexualitet och därigenom även sina liv (som i utmärkta *Power of the Pum*), så innehåller plattan ett par av hennes personligaste texter. *No Less Than a Woman* handlar om alla som kollar snett på henne för att hon inte kan få barn (hon har istället adopterat tre). I *The World's Prettiest* uppmänskar hon, med utgång från sitt eget utseende, alla kvinnor att tycka de är vackra som de är. Två låtar med viktiga budskap, synd bara att de är så dåliga rent musikaliskt. Höjdpunkterna på *Walk Out* är istället hårda låtar som *Big Up*, *Me and My Crew* och *It's Like That*. Här når Lady Saw sin fulla kapacitet. Man känner hur aggressiviteten hotar att spränga hennes kropp, hennes närvaro är total och varje ord slår som knytnävar mot både hjärta och trumhinnor. I de här

ögonblicken är hon utan tvivel världens bästa kvinnliga deejay och om man hoppar över skivans sägsa mittparti så kan *Walk Out* vara den hårdaste och bästa platta Lady Saw gjort. I *Like It* berättar hon med överlägsen röst för en rival att "your boyfriend tell me every night that I should stay" och man känner sig upprättigt glad att man inte är en av hennes ovänner.

Numera är Lady Saw inte bara veteranen som visar var skåpet ska stå utan också producent av stora delar av sitt material. Oavsett kvaliteten på sin musik så är hon alltid en glödande förebild.

Isac Nordgren

AVRIL LAVIGNE

The Best Damn Thing

SONYBMG

När Avril Lavigne säger att hon hatar en kille, hans flickvän eller whatever för femtiononde gången skakar jag stilla på huvudet och undrar hur ont det gjorde när storbolagsklorna sjönk in i henne. *The Best Damn Thing* är i stort sett en gegg av radiorockdravel. Här finns en del fina partier, men de försvinner bland kalla beräkningar över vilka riff och texter som kidsen kommer att gilla. Avril vill så desperat ge intrycket av att hon har blivit en stark och independent woman att hon betar av den ena klischen efter den andra. Det är jåkligt synd på en ung förmåga.

Mikael Barani

THE LIONHEART BROTHERS

Dizzy Kiss

NONS/BONNIERAMIGO

Har du hört ryktet om Astrid Lindgren-inspirerade The Lionheart Brothers blir du säkerligen förvånad över att lyssna på denna norska kvintett som, enligt dem själva, står med proteinrika rötter i både punktrasket och popmusikens absoluta sötma, och som med *Dizzy Kiss* nu ska sätta ackord på sina egna paradoxer och träffa oss rakt på läpparna.

The Lionheart Brothers står med vänster fot i sagorna och med höger fot, lite halvt intrasslad, i modern indie och skapar föredömligt en drömsk ljudbild av soldränkta dagar och nattsand mellan tårna. Men sanden mellan tårna känns varken punkig eller vidare shoegazeaktig, som ryktet gjort gällande.

Med ett stadigt grepp om valfri Beach Boys-samling placerar *To Make You Love Me* mina tankar hos 2000-talets bästa 60-talsband, The Thrills, och jag vet inte varför jag, helt

sagolikt, föreställer mig Brian Wilson handklappandes på en svensk grisfest på Mallorca under *50 Souls And a Discobowl*, men å andra sidan är ju *Dizzy Kiss* bara en enda lång saga värd att växa upp med.

Gråt inte Brian, vi ses i Nangijala.

Andreas Häggström

LONELY BOY

Lonely Boy and Other Tragedies

FILTHY LITTLE ANGELS

Efter många Hefner-lösa år är de tillbaka i en annan skepnad, Lonely Boy, en återuppståndelse i lågmäldare tappning. Skivan tar mig tillbaka till mina stora popnördar i slutet av 90-talet, det är nästan lite kusligt. Influenskompassen pekar även i Death Cab For Cuties och Bright Eyes riktning.

Före detta Hefner-trummisen Anthony Harding har på denna skiva tagit hjälp av en norsk poet som tillför sammanbrott och piskande känslor till låtarnas ensliga ljudlandskap. Detta är soundtracket för blytunga dagar då solen strejkar och man vill dela ensamheten med någon.

Camilla Hansson

MAC BLAGICK

Mac Blagick

GLEN GHOST/SOUND POLLUTION

Jag tänker på två band när jag lyssnar på svenska Mac Blagicks debutskiva. Spinal Tap och Black Sabbath. Spinal Tap för att den i mina ögon homoerotiska rocken ur den hårdare skolan kompenseras med omslagsbilden föreställande en naken kvinna och låttitlar som *Caligula Nightclub* och *Good Morning Little Schoolgirl*. Sabbath för att det verkar vara bandets största influens. Särskilt sångarens, som har anammat Ozzy's karaktäristiska sångstil. Riffen hade kunnat bli riktigt Sabbath-tunga men känns i inspelningen rätt så kläna. Vilket är synd, för spela kan de, Mac Blagick, men på debutskivan låter de förutsägbara och sämre än originalen.

Inte lika tunga som Sabbath alltså, och trots att jag tycker att det här är ganska roande är jag inte helt säker på att Mac Blagick, till skillnad från fiktiva bandet Spinal Tap vars nivå de inte heller når upp till här, driver med genren. Och, ironi eller inte, har det här redan gjorts mycket bättre.

Sara Jansson

NINE INCH NAILS

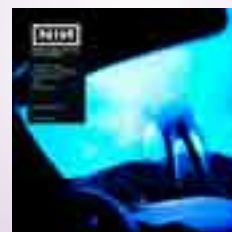
Year Zero

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Detta måste vara något av ett rekord för Trent Reznor, "bara" två år efter *With Teeth* kommer det en uppföljare. Det är en konceptplatta om ett USA i framtiden som är styrt av en kristen höger. Vilket i stort sett betyder att det är svart, politiskt, argt och i gammal god NIN-tradition deprimerande och känslomässigt utmattande.

Vid en första lyssning låter det verkligen som *With Teeth 2* och jag är smått besviken, men plattan växer med lyssningarna och den något annorlunda ljudbilden tränger sig fram med verkligt intressanta elektroniska ljud som ibland helt tar över. Basen och trummorna känns viktiga och tillsammans med all elektronik har de trängt bort gitarrerna.

Singeln *Survivalism* är riktigt vass, *Me, I'm Not* är en väldigt suggestiv sak som

genast blir en favorit medan refrängen i *Vessel* är direkt irriterande.

Vad som dock gör mig riktigt besviken är att Trent när han skrapat ihop ett så bra band ändå gjort plattan helt själv utan inblandning från någon av de andra medlemmarna. Läser man inne i skivan verkar det till och med som att de inte spelat en ton på den, och det är inte bara synd utan en skandal.

Mathias Skeppstedt

MARILYN MANSON

'EAT ME, DRINK ME' - Nytt album i juni!

Queens of the Stone Age

ERA VULGARIS
Nytt album i juni!

MUSTASCH Latest Version Of The Truth CD
The Swedish chartbreaking kings of hardrock are back with yet another milestone in Swedish hardrock history.
Out in May!!!

THE COLOMBOS Thousand ways to look clever
A Great mix of pop, punk and classic garage rock with a hint of psychedelia.
Out May 21st

MARDUK Rom 5:12
Fear the coming of "Roman 5:12", in death we are all united.
Marduks new deathlike uses 10 songs of utmost grim black metal.
Out April 23rd

MICKE FROM SWEDEN

This Ain't the End

NATIONAL/BONNIERAMIGO

Organisten från Atomic Swing debuterar med en stillsam, smächarmig och pianobaserad skiva. Den får mig att tänka på en gammal pianobar, en tidig kväll någonstans i USA på 20-talet och på tidiga Tom Waits. Mickes röst är inte särskilt karaktäristisk, något som skulle behövs för att lyfta låtarna och ge dem mer styrka. Men även om jag föredrar originalet, i just Tom Waits, kan jag absolut tänka mig att plocka fram denna skiva för att skapa en skön atmosfär en lat sommareftermiddag. Men inte mer.

Linda Hansson

MISS LI

God Put a Rainbow in the Sky

NATIONAL/BONNIERAMIGO

Ja-ja-ja!!! Uppfylls man inte av lycka vid mötet med *God Put a Rainbow in the Sky* är förmodligen nästa hållplats bårhuset. Livsandar är nämligen något som finns i oss alla som andas – och Miss Li är en katalysator, en frambringare av sprittande energi och lyckorus. Det du har inom dig (vare sig slumrande eller oanvänt) sparkar Miss Li upp till ytan. Även om man blir fundersam och smått melankolisk på kuppen. Man känner i alla fall att man lever!

Men egentligen är det helt logiskt, glädje och dess motsats är ju, tycks det ibland, åtskilda med minsta möjliga marginal. Hur som helst gör Miss Li detsamma med mig som andra specifika sångerskor som Björk eller Karin Dreijer lyckas med – berör och skakar om. Jag får kraft av att ryckas med i frenesen som växer i *The Happy Sinner*, men även när Miss Li låter rösten krackelera i försiktiga balader som *A Song About Me* and *a Boy* blir jag alldeles varm i hela kroppen. Det låter härligt naivt och oförstört, kraftfullt och förlösande, och Miss Li laddar ur sig själv på samma sätt som Janis Joplin brukade göra. Kärlekens mysterier tas om hand på ett enkelt sätt – *All I Need Is You* förklarar hur okomplicerat livet borde vara. En annan charmant och rättfram favorit är *I'm Sorry, He's Mine* som inleds med just denna attityd: "Oh, it started just like love should/I stole him from my best friend".

Hennes ofta pianobaserade låtar lever och härjar som sockerstinna barn och jag får inte nog. Frodig musik likt denna ska uppskattas och hyllas. Dessutom var det länge sedan jag hörde cirkusvibbar i musik utan att rusa ur rummet.

Om det finns någon rättvisa i världen älskar vi alla Miss Li sönder och samman denna sommar.

Gary Landström

THE MISSION

God Is a Bullet

PLAYGROUND

Wayne Husseys hessa röst är tillbaka. Att denne gamle räv är tillräckligt goth-bitter för att döpa en skiva till *God Is a Bullet* är fantastiskt. Ännu mer fantastiskt är det att han har knäpat ihop ett riktigt trevligt album.

God Is a Bullet är proppat med starka melodier och intressanta ljudmiljöer. Faktum är att albumet är en hyfsat trallvänlig och positiv upplevelse som andas hopp. Goth har inte varit så här roligt sen The Cure lättade på locket. Det jag framför allt imponeras av är riffen som är lättlyssnade utan att vara banala. Exempelvis innehåller *Keep It in the Family* ett oerhört sväng trots dess incestuösa tema. Kanske är det just denna kombination mellan ljus och mörkt som gör att Wayne Hussey och The Mission ännu lyckas vara intressanta?

Mikael Barani

JONAS MOLINDER

In the Room With Fire

TENDER RECORDS

Jag tycker synd om alla människor som inte kommer att få höra vilken fantastisk låtskrivare och sångare Jonas Molinder från Göteborg är. För en hel del kommer att gå igenom livet utan ens ha fått höra *Underneath Her Cover*. Och det är väl i sig ingen katastrof om man nu inte känner till Jonas Molinder.

Men om man nu någon gång i sitt liv försöker sätta ord på hur det är att vara kär. Jag kan utan statistiskt säkerställda siffror påstå att en stor del av jordens och Sveriges befolkning kommer att känna sig lite pirrig i magen av en annan människas närvaro. Så är det bara. Då skulle dessa personer verkligen ha behövt plocka fram texttrader ur *Number Two* eller kanske uttrycka sig över hur det känns när det är morgonen efter.

Jag har ingen aning om vem Jonas Molinder är. Men om jag försöker måla ett porträtt av honom med bred pensel så är han en ganska ung kille. Multiinstrumentalist. Kan sin musikhistoria. Alltså hur man bygger en låt utan det låter plagierat men ändå något man känner igen. Med en känsla för språket utöver det vanliga och en röst som mest liknar en korsning av Anthony Hegarty och Lionel Richie.

En fråga jag ställer mig efter att ha lyssnat på *In the Room With Fire* för tredje gången före klockan 09.00 den här morgonen: Vem är den personen som kan få en man, i det fallet Jonas Molinder, att skriva så här fantastiska låtar. Den personen bör känna sig oändligt hedrad.

Per Lundberg GB

LE MUHR

Generation Destrktiv

DIAPAZAM/BORDER

Med det tjockaste texthäftet det här årtusendet sträcker sextetten Le Muhr ut handen och ger oss sitt debutalbum, som enligt dem själva ska vara en blandning av blodande punk, hetsiga syntslingor och texter på desperat svenska. Jag har alltid haft lite svårt för desperat hormon-punk som sätter rakbladsängest på kartan. Men här tycker jag snarare att vi pratar om snabbspolad syntprogg som lika gärna kunde ha spelats in för 25 år sen, "i ett tidigare liv", och nu återges i modern tapping. I *Stulen och såld* sjunger Maria Loohofvud okonstlat om att ge fingret och förlora hela handen, och det är väl just handen, eller möjligtvis handleden, som Le Muhr vill åt. Men jag vet inte om jag kan se genom fingrarna den här gången heller, trots ett underbart Batman-intro och efterföljansvärda syntslingor som säkert skulle hålla även live.

Andreas Häggström

MUSTASCH

Latest Version of the Truth

REGAIN/SOUND POLLUTION

Genom idogt turnerande, bottenjupa fiskebåtsriff och ett skivförflutet utan svackor var det som uppgjort på förhand att man inte skulle bli besviken.

Göteborgarna är måhända ett udda inslag bland betydligt hårdare bolagskollegor på Regain men några större musikaliska förändringar har bolagsbytet inte inneburit. Riffbaserad hårdrock med osvikliga melodier och en klassisk rockröst i Ralf Gyllenhammar. Fet produktion och en del stråkinslag, som blir extra lyckade i den Led Zeppelin-minnande *The End*.

Min favoritlåt, *The Dagger*, har de ännu inte lyckats överträffa men det lutar ändå kraftigt åt att *Latest Version of the Truth* är Mustaschs starkaste skiva hittills.

Tveklöst en av årets bästa svenska plattor.
Roger Bengtsson

SAMURAJ CITIES

"Island släpper en svensk grupp en skiva som gör allt annat ovärdigt. Samlingar från Imperial Recordings har antytt att Samuraj Cities kunde vara något på spåren, men att det var så här mycket...herregud. På gruppens hemsida står det att detta är "music from one of Sweden's hopes for a new beginning". Det kan tolkas dystopiskt, men om undergången låter så här så kom Hammagedon, kom." *Wahlöf och Wennd, Dagens Nyheter*

Se Samuraj Cities live!

5 maj Huskvarna / Popedlica vol.2
10 maj Göteborg / DJ set @ Uppåttarmat
18 maj Linköping / Que Pasa Gordo? Festival
25 juli Emmaboda / Emmabodafestivalen

Albumet "Cheap Deluxe" ute nu. Singeln "All Along The Shoreline" ute nu.

www.samurajcities.com

Promise and the Monster

Upptäck vårt senaste tillskott.
Debutalbumet släpps i höst.

10 maj Stockholm / Klubb Popaganda @ Södra Bar (Södra Teatern)
17 maj Brighton (UK) / Great Escape @ Audio
8 juni Stockholm / Trädgården
15 juni Hultsfred / Hultsfredsfestivalen
14 juli Stockholm / Stadsmuseets gård

www.myspace.com/promiseandthemonster

ESKJU DIVINE

Efter framgångarna med singeln "Hold on",
släpper bandet andra singeln "Sister Back" från deras
andra album "Heights". Eskju Divine turnerar just nu i
Japan och kommer att turnera i Sverige igen i höst.
"Sister Back" släpps 8 maj.

www.eskjudivine.com

Album i höst: Promise and the Monster,
José González, TLS och Melpo Mene

www.imperialrecordings.se

José González

Nya albumet släpps
i höst.

Se honom spela på
Accelerator.
28 juni - Göteborg
29 juni - Stockholm

www.jose-gonzalez.com

BESÖK VÅR WEBSHOP MED OFFICIELL MERCHANDISE.

LO-FI FNK, THÅSTRÖM, JOSÉ GONZÁLEZ, THE KNIFE,
PETTER, KEN RING, ASTMA & ROCWELL, SÄLLSKAPET,
ISON & FILLE, HIGHWON, ESKJU DIVINE, RAW FUSION,
EBBA GRÖN, MAURO SCOCCO, SAMURAJ CITIES, MFL.

ARTIST? LÅT OSS TA HAND OM ER MERCHANDISE!

WWW.MAILLOT-JAUNE.COM

MPTP - JIM MORRISON 7"
REMIXER AV ZEIGEIST &
SAMURAJ CITIES.

ZEIGEIST - BLACK MILK 7"
LIMITERAD UPPLAGA
500 EX.

WWW.SPEGELSPEGEL.SE

Free downloads m.m.

MUSICLOVERS, för att få tillgång till Free Downloads, kolla på videos, läsa om dina favoritband, ta reda på när det är coola gig i din stad m.m. Gå in på www.v2music.se så hittar du allt det där och lite till...

Bäst just nu

Oi Va Voi "Oi Va Voi"

Oi Va Voi är tillbaka! Den unika mixen av pop och Air-elektronika, worldmusic och klubb-beats har med nya sångerskan Alica McLaughlins fantastiska röst tagits till nya oväntade höjder.

Streetwaves "The Pleasure To End All Pleasures"

Larmig energi blandat med starkt vemod – Streetwaves har allt. "The Pleasure To End All Pleasures" har kallats den mest helgiutna svenska indierockplattan på hur länge som helst.

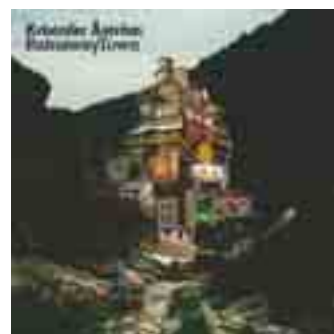
Dntel "Dumb Luck"

Dntel skapar episka pixelsymfonier med geniala arrangemang och beats. Lägg till sånginsatser från bl.a Jenny Lewis (Rilo Kiley) och Conor Oberst (Bright Eyes) och "Dumb Luck" är ett av årets popögonblick.

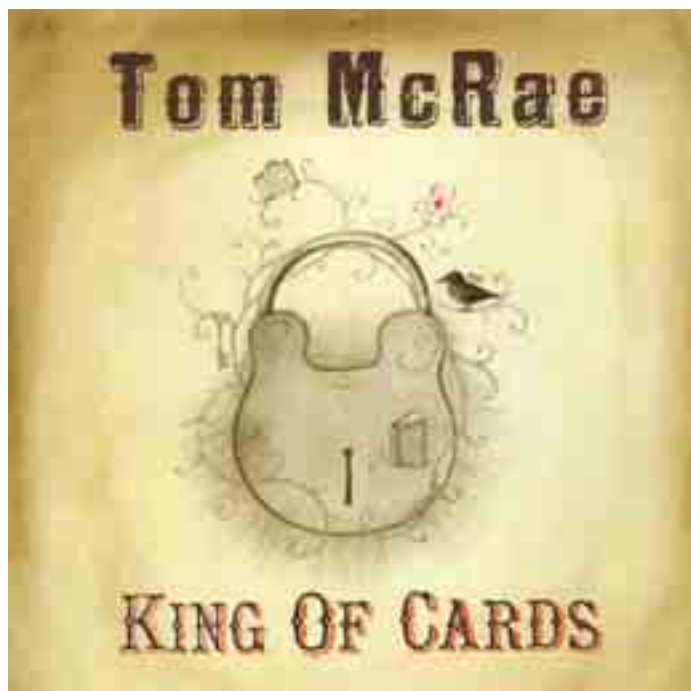
Pigeon Detectives "Wait For Me"

Pigeon Detectives har med sin rastlösa punkrock knockat både NME och publiken vid varje slutsåld spelning. Med omedelbara hits som "Romatic Type" och "I'm Not Sorry" är "Wait For Me" ett av årets album.

Kristofer Åström "Rainaway Town"

På sitt sjätte studioalbum fångar Kristofer Åström alla stämningarna som har gjort honom till en av de mest respekterade artisterna i Sverige. Den perfekta blandningen av rock, country och norrländskt vemod.

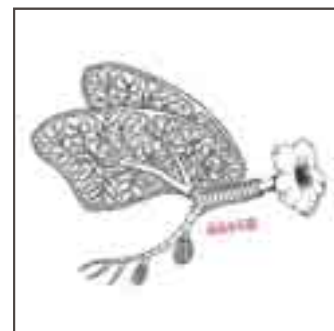
Tom McRae "King of Cards"

Tom McRaes lika begåvade som kritikerrosade låtskrivande fortsätter. Med de omedelbara melodierna, de hjärtnära texterna och Toms unikt drivande röst är "King of Cards" hans bästa album hittills.

Basutbudet "Startpaketet"

Basutbudet är Mackan från Fattaru, som här gör egen utflykt på dansgolven med sköna beats, smart och innovativ rap och såklart tunga basgångar.

Malajube "Trompe-L'Oeil"

Malajubes debut lyser av energisk och kreativ indierock. Bandet nämns ofta i samma andetag som Montrealkompisarna Arcade Fire och spås en lika framgångsrik karriär.

NE-YO

Because of You

DEF JAM/UNIVERSAL

Med *Get Down Like That* och *Back Like That* tillsammans med Ghostface (och Kanye) levererade Ne-Yo kanonhits i min (och många andras) bok. Andra kommersiellt framgångsrika samarbeten har denne unge sångare och låtskrivare redan avhandlat på vägen till denna platta. Men nu verkar han nöja sig med att gnida sig mot mickstativet och kvida. Waila är också stort hos Ne-Yo. Och då låter han plötsligt som en dussinartist. Modern skval-r'n'b låter nämligen alltid så här osexig.

Gary Landström

CARLTON PATTERSON & KING TUBBY

Black & White in Dub

HOT POT/BONNIERAMIGO

När man får *Black & White in Dub* i handen både ser den ut som och låter som en utgåva från legendariska återutgivningsbolaget Blood & Fire. När man sedan ser att det är självaste Steve Barrow som står bakom urvalet och har skrivit texten i konvolutet blir man än mer förvirrad. En liten fågel viskade till mig att Blood & Fire har det lite knackigt ekonomiskt så kanske är det anledningen till Barrows "vänsterprassel". Hur som helst så håller den här plattan "Blood & Fire-klass" vilket, om man har koll på deras katalog, är ett väldigt fint omdöme.

Från några år in på 70-talet till 80-talets början producerade Carlton Patterson hits med bland andra Dillinger, Larry Marshall och U Brown, förutom att han gjorde en rad egna framgångsrika låtar. Det mesta av sitt material spelade han in hos King Tubby och det var på Pattersons rytmer som Tubby gjorde sina första framgångsrika dubversioner, som *Psalms of Dub* och *Watergate Rock*, båda inkluderade på den här samlingen. King Tubby skulle med tiden bli den odiskutable kungen av dub och på *Black & White in Dub* återfinns 21 dubversioner som han gjort på Pattersons låtar. Resultatet är självklart utmärkt och om man är inne på dub så är allt med King Tubby ett måste.

Isac Nordgren

REDMAN

Reds Gone Wild – Thee Album

DEF JAM/UNIVERSAL

En brödskiva med baseballträ, en hund med zippohuvud och en benig snubbe som tar sig an en maffig ghetto booty. Konvolutet säger hälften; Redman är idag mer än någonsin en skojfrisk entertainer som fortfarande älskar sitt röka och att stava låttitlar som de uttalas samt med Z. Gaphalsen från Def Squad och Method Mans evige vapendragare har nu sitt sjätte album ute. Resultatet är blandat.

Inledande *Bak Inda Buildin* är briljant. Adam Deitch har producerat det betongstadiga beat Redman slår sig in på. Därefter är *Reds Gone Wild* en sann russinlockarplatta. Ett guldorn här, något mediokert där och endel uselt där. Största besvikelserna må vara Saukrates-gästade *Sumtn 4 Urrbody*:s billiga Neptunes-sound, den lata *Gimmie One* där till och med Pete Rock är mindre bra (skrev jag just det där?) samt Snoop & Nate Doggs urtvättade inbopp på *Merry Jane*.

Men det finns god kompensation för dessa klavertramp. Erick Sermon producerar och gästar tillsammans med Keith Murray och Biz Markie på *Walk in Gutta*. I vanlig ordning när herr Sermon är bakom spakarna så är det ett mörkt beat – perfekt för såväl honom som Keith Murray. Biz Markie får man se som en kul kontrast. Lägg där sedan till *Dis iz Brick City*, *Blow Treez* och framför allt avslutande *Soopaman Luva* på listan över albumets goda sidor.

Jag betvivlar starkt att Redman har några pretentioner eller högflygande planer på att skapa bestående intryck. Han vill göra sin grej och ha jävligt kul. På dessa punkter lyckas han väl, men söker du större behållning får du sälla lite hårdare bland skivans 23 spår.

Erik Hjortek

RICH BOY

Rich Boy

ZONE 4/UNIVERSAL

Ibland står man där som ett fån. Helt förbispunnen och oförstående. Man är en trögfattad, reaktionär pensionär i en ungdoms pigga kropp. När alla lovord och all hype över

Rich Boys singel *Throw Some D's* kom var jag precis sådan. Oförstående och skakandes på huvudet. Med detta album i handen bultar min konservativa ådra allt starkare. Rich Boy är dussinsmörja vars singel kommit i en läglig tid då hiphopen såvitt han är bekant med den står på knäna. "Den enes död..."

På pappret skulle man kunna läsa in någon form av kvalitet i att Rich Boy på albumet trots allt visar upp två sidor; grottmannens leende och älskog, men sedan faktiskt även lite ljuv kärlek. Tyvärr kan inte jag köpa dessa krystat bajsnödiga tvärkast från *Touch That A** On the Regular* till *And I Love You* (som i sin kontext faktiskt är riktigt tung). Låt oss nu alla avslutningsvis bedja för att *Throw Some D's* var Roch Boys enda 15 minuter av fame.

Erik Hjortek

RICKY

Unconditional Love

ROYALTY/PLAYGROUND

Jag blir sugen på att hängla när jag lyssnar på Ricky. Jag skyller det på för stort intag av R Kelly i min ungdom.

När Ricky släppte sin debutsingel *She's Royalty* sommaren 2006 skakade han om den svenska r'n'b-scenen. Singeln producerades av Subliminum och var en hybrid av hiphop och r'n'b. Nu kommer debutalbumet som är mer soul och r'n'b än hiphop – för Ricky är egentligen en skönsjungande softis. Han var nyligen förband till (idolen?) Joe.

Rickys nya radiohit *Get to Know You* lär få många tonårstjejer in love, man blir faktiskt lite sugen på att hängla och tokdansa r'n'b. Men jag står inte ut i längden. Det är alldeles för smörgit och liksom självklart.

Therese Ahlberg

SAHARA HOTNIGHTS

What if Leaving Is a Loving Thing

STAND BY YOUR BAND/UNIVERSAL

När Sahara Hotnights dök upp på den svenska pophimen var de ett välkommet tillskott. Som stolta försvarare av den tjejbands tradition som tidigare gett oss band som Runaways och Go-Go's tog man hela Sverige med storm. Även jag föll för charmen, men jag förstod aldrig varför sångerskan Maria Andersson tvunget skulle skrika ut texten i låt efter låt.

Ingen blir därför gladare än jag när hon på denna skiva istället bestämt sig för att sjunga, och som hon sjunger sen! Efter diverse USA-turnéer och rykten om splittring så verkar det som om bandet bestämt sig för att strunta i alla rådande trender och bara spela in en rak popplatta. Och så här i efterhand får man nog säga att det var ett klokt beslut, för man har med *What if Leaving Is a Loving Thing* åstadkommit sin klart starkaste platta hittills.

Vi snackar uppkäftig powerpop i samma skola som Pretenders, Bangles och Blondie. Kanske tröttnade man på att leta ära och berömmelse och insåg att hemma ändå alltid är bäst. Helt klart är i alla fall att man fått en nytändning och jag tror aldrig jag hört bandet låta så här glatt och avslappnat förut.

Det är ett imponerande knippe melodier man lyckats skrapa ihop och kvalitén är lika hög från första till sista spår. Även textmässigt har man höjt sig ett snäpp och jag lyssnar intresserat oavsett om det är brusten kärlek, skvaller eller lögnor som avhandlas. Extra kul blir det i hitten *Cheek to Cheek* och inledande *Visit to Vienna*, den sistnämnda är garanterat något av det svängigaste ni kommer att höra på skiva i år.

Välkomna tillbaka Sahara Hotnights, Sverige har saknat er.

Thomas Rödin

Headstomp presenterar stult:

Ane Brun (NO)
12/5 Rote Fabrik, Zürich (CH)
13/5 Schür, Luzern (CH)
15/5 Södrateatern, Stockholm

Don't be a Stranger
9/8 Monsters of Pop, Tampere (FI)

Fatboy
22/5 Bildsundsbolaget, Stockholm
16/6 Kulturfestivalen, Stockholm
5/10 Sticky Fingers (Top Floor), Göteborg
27/10 Linköping Country Festival

of Montreal (US)
20/7 Trästockfestivalen, Skellefteå
21/7 Slottsfjellfestival, Tansberg (NO)
24/7 Redrum, Helsinki (FI)
25/7 Dynamo, Turku (FI)
26/7 Emmabodafestivalen
27/7 Storsjöpyran, Östersund
28/7 Storaåsfestivalen, Storås (NO)

Montée (NO)
19/7 Trästockfestivalen, Skellefteå

Nina Kinert
12/5 Rote Fabrik, Zürich (CH)
13/5 Schür, Luzern (CH)
15/5 Södrateatern, Stockholm
11/7 Stålboms, Falkenberg

Tingsek
14/6 Hultsfredsfestivalen
29/6 Peace & Love, Borlänge
30/6 Mälarenrocken, Västerås
5/7 Gatufesten, Sundsvall
7/7 Kristianstadsdagarna
13/7 Stavernfestivalen, Stavern (NO)
14/7 Arvikafestivalen
19/7 Trästockfestivalen, Skellefteå
25/7 Stålboms, Falkenberg
27/7 The Cod, Strömstad

Tobias Fröberg
15/5 Södrateatern, Stockholm

Tomas Andersson Wij
22/5 Rival, Stockholm
30/6 Venfestivalen, Ven
28/6 Peace & Love, Borlänge
28/7 Helsingborgsfestivalen

Wendy McNeill (Can)
11/5 KIFF, Åsnu (CH)
12/5 Rote Fabrik, Zürich (CH)
13/5 Schür, Luzern (CH)
12/7 Arvikafestivalen

Fler aktuella konserter på
www.headstomp.com

headstomp
STULT

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

Pressa eller kopiera?

CD eller DVD?
Eller duo-disc?

Vi har allt för ditt
CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

SCRAPS OF TAPE

This Is a Copy This Is a Copy
TENDERVERSION/BORDER

Scraps Of Tape tillhör den skara band som kombinerar hardcore-rötter med tyngre, experimentell metal. Ömma melodier döljs bakom betongblock och en konstant närvarande spänning skapas av skickligt arrangerad dynamik. Även om titeln *This Is a Copy* inte direkt är lögn när det gäller musiken finns det inslag som visar att Scraps Of Tape drivs av egna idéer. De gråtande bläsinstrumenten i *Vibrancy* överrumplar mig fullständigt, till exempel. Skönt att det fortfarande produceras hård musik med stil och smak.

För fans av Mogwai, Khoma eller Isis torde Malmö-bandet vara av största intresse.

Christian Thunarf

SHOUT OUT LOUDS

Our Ill Wills
BUD FOX/SONYBMG

Ja, Shout Out Louds debut *Howl Howl Gaff Gaff* är en av mina svenska favoritpopplattor, därför var förväntningarna på *Our Ill Wills* stegrade till max. De första veckornas lyssning kändes dock som en besvikelse. Jag var obekväm med bandets totala (i mina öron) The Cure-rippoff även om jag nog insåg att låtarna ändå var riktigt bra.

Nu har jag landat i min tveksamhet och mår okej. Ibland älskar jag Shout Out Louds, framförallt när de låter någorlunda egna som i bitterljuva *Impossible*. Men ofta skakar jag på huvudet åt deras *The Head On the Door/ Inbetween Days*-kopierande (de sjunger till och med om en Caterpillar!) som blir tydligast i charmiga *Normandie* och singeln *Tonight I Have to Leave It*. Adam Olenius plagierar ju verkligen Robert Smiths kvidande sångstil rätt av – det går det inte att blunda för! När bandet dessutom använder samma klanger och kastanjetter, rullande trummor och akustiska gitarrkomp är det omöjligt att inte rodnadå deras vägnar. Jag vågar inte tipsa någon utländsk kompis om Shout Out Louds, känns lite skämmigt liksom.

Men så lyssnar jag på *Your Parents Living-room* och brister ut i återhållet glädjefnatt igen. Detsamma gäller för *You Are Dreaming* som träffar mitt i prick vad gäller kärlekens svängningar. När jag sluter ögonen och slappnar av kan jag bortse var influenserna kommer från. Då levererar Shout Out Louds viktiga och unika vibrationer till mig.

Tror att jag i slutändan skiter i mina förbehåll (det känns så), Adam Olenius är ju så begåvad med ord och kan också konsten att omvandla lyrik till uttryck som berör själen på något sätt. Många spår skickar rysningar från armar bak till ryggen, *Blue Headlights* är definitivt en även om Bebban Stenborg fixar den nästan på egen hand. *Our Ill Wills* tyr sig till en på ett sätt som är härligt och då känns det bara gnälligt att inte ta emot med öppna armar.

Gary Landström

SLAGSMÅLSKLUBBEN

Boss for Leader
EMI

Sexmannabandet SMK försöker skaka av sig bilden av sig själva som ett barnsligt tv-spelsband och sneglar mer åt danshållet. Skillnaden blir stor men det råder aldrig någon tvekan om vilka som gömmer sig bakom syntarna. Musiken är fortfarande fylld med kluriga melodier, tvära kast och ett skönt, men lite stressande, tempo. I *Spanska förhoppningar* bjuds det på hockeyköror och den spöklika slutslingan i *Sponsored by Destiny* för tankarna till Tim Burtons animerade världar. *Boss for Leader* är en perfekt skiva att cykla till. Vet inte varför, men så är det.

Lisa Andersson

SPARTA

Threes
HOLLYWOOD/BONNIERAMIGO

Mellan 1993-2001 härjade At The Drive-In runt om, och i, hardcorescenen med sina episka, metaforiska och framför allt emofierade sångtexter. Tre av medlemmarna fortsatte, efter uppbrottet 2001, i epikens sanna tecken under namnet Sparta.

Det hela kan sammanfattas som en miss-handlad bild av punkrock som samtidigt, och lite märkligt, sneglar åt U2. Jag kan visserligen, efter lite medvilja, känna Radiohead-vibbar i *Translations* och *Unstitch Your Mouth*. Men vi pratar i huvudsak, och som så många gånger förr, om blottad och kommersiell storbolagspunkrock och turnéer med Incubus. Ljudbilden är som väntat maffig, om än miss-handlad, och det enda som fattas för Sparta nu är speltid på MTV, där bandet inte syntts lika mycket som man kanske kan tro.

Så någonstans, i det långa led som bygger upp en skiva av den här typen, har det antagligen gått fel.

Andreas Häggström

SVENSKA AKADEMIEN

Gör det ändå
SWINGKIDS/BAD TASTE

Svenska Akademien kommer med nytt bak-taktsgung. Inbäddat i vaggande sommarkänsla ligger en vass samhällskritik och väntar. De väldigt skånska rösterna rappar om allt mellan kärlek och terror, till vår allseende storebror. Ungefär som de brukar göra med andra ord. I *Upp i höjden* sjunger de själva "fastän det verkar svårt att fatta tjatar vi om det på varje platta". Många saker tåls visserligen att sägas igen, men då tycker jag att de kunde tagit i lite mer den här gången. För om de vill förändra världen med musik så krävs det lite mer.

Slutresultatet blir ändå okej. Det lyfter när de kryddar med banjo, sax och trombon, men annars känns det lite platt. Jag tror att jag struntar i den här skivan och försöker se dem live istället, där brukar de fungera bättre.

Lisa Andersson

THE TOUGH ALLIANCE

New Chance
SINCERELY YOURS/PLAYGROUND

Mina fötter luras till att ta små danssteg trots att min kopp är alldeles för full. Kaffefläcken på mina byxor får helt enkelt bli ett bevis på att Göteborgs-duon gjort en bra skiva. TTA gör svängig elektronisk pop. Lättast placeras de i samma fack som The Embassy, Le Sport och Lo-Fi-Fnk men som tur är låter de mest som sig själva. Ibland glimtar riktigt vilsekomna influenser som Enya till men annars låter de ungefär som de brukar. *New Chance* innehåller faktiskt inte en enda dålig låt, men boven bakom min kaffefläck är dock skivans öppningsspår *Something Special*.

Lisa Andersson

VAPNET

Något dåligt nytt har hänt

HYBRIS/PLAYGROUND

Martin Abrahamsson och Vapnet fortsätter att glädja sin publik med ännu ett släpp. Denna gång i form av en mini-CD med sex nya låtar.

Tjernobyli är en kloeken Vapnet-singel, trallvänlig, enkel, snäll och charmig och *Förtjäna mig själv* har en fin refräng jag vill återkomma till många gånger. Men övriga spår, däribland en låt med Jens Lekman, känns oinspirerade och inspelade på rutin. Jag skulle vilja att Vapnet skakade om mig lite grann. Att de bjöd på något överraskningsmoment och plockade russen ur kakan lite noggrannare till nästa gång.

Linda Hansson

LAURA VEIRS

Saltbreakers
NONESUCH/WARNER

Det är Laura Veirs sjätte platta och jag har aldrig tagit mig tid att sätta mig in i hennes musik. Jag ångrar mig nu. Och jag lovar att jag ska ta igen det. Med råge. Varenda j...la skiva ska införskaffas.

Hon är introvert och sprallig på en gång. Musiken är stillsam men ändå lekfull, texterna är väldigt personliga, nästan på gränsen och ändå lyckas hon vara allmängiltig och enormt mänsklig. Jag faller pladask för påhittigheten, flytet och förmågan att skapa mjuk popmusik som aldrig blir trist, navelskådande eller klichéartad.

Martin Röshammar

WILCO

Sky Blue Sky
NONESUCH/WARNER

Wilco. Det gör mig illa till mods att försöka beskriva vad deras musik gör med mig eller hur ett nytt alster låter. Vad jag än skriver blir det fel och onaturligt. Det känns som att dissekera den relation som byggts upp mellan oss under det senaste året. Ingången med *I Am Trying to Break Your Heart* och *War On War* från *Yankee Hotel Foxtrot* tog mig med storm – en storm jag inte upplevt sedan pappa introducerade mig för *Out of This World* med Rolling Stones för länge, länge sedan.

Sent i mars låg *Sky Blue Sky* utan förvarning i min brevlåda. Jag minns hur jag stirrade på omslaget, försökte organisera tankar och impulser och sedan sprang till en vän för att visa vad jag nyss erhållit. Glädjeskutt mot närmaste stereo, jag menar, vi hade ju årets skiva i våra händer! I vår fåfänga glömde vi båda bort hur oförutsägbara Wilco är och hur deras musik till en början kan vara tidskrävande. Så visst blev vi lite besvikna, det kan erkännas.

Men efter två månaders inlyssnande är alla tvivel bortblåsta. Wilco mår bättre än på länge och det firar de med en skiva som speglar deras eget välbefinnande. Här finns mer country och mer soul än på de senaste tre skivorna, Jeff Tweedys stämma är hesare och varmare än någonsin, och nye gitarristen Nels Cline kryddar som ingen annan.

Tolv fantastiska låtar som aldrig slutar blomma ut. Wilco befäster sin position som samtidens mest fulländade band.

Christian Thunarf

YONDER

Yonder
ROOTSY

Ordet yonder betyder "bortom" eller "på andra sidan". Det är dit detta nybildade Stockholmsband strävar – långt in i evighetens oändlighet. Längtan blå blomma på omslaget vittnar om filosofiska tankar kring liv och död och ett stort allvar breder ut sina vingar över musiken som har sina rötter såväl i amerikansk folksång som i det svenska vemodet. Stundtals hörs endast ett ödsligt och naket munspel sprida sina toner i den stilla atmosfären och får mig att tänka på gamla svenska filmer där en fattig, sliten och trött bonde långsamt släpar sig fram över åkrarna i skymningen. De nakna melodierna inbjuder till kontemplation och själsliga resor. De är traditionella men ändå skrivna direkt från hjärtat av välskolade musiker.

Sista låten är psalmen *Blott en dag* översatt till engelska. Här känns dock begravningsstämmningen skrämmande nära. Yonder platsar inte på puben bland skrålande ölmänniskor utan snarare vid minnesstugor över bortgångna nära. Den påtagliga påminnelsen om att vi alla ska dö känns smärtsam. När skivan tystnat lämnar den kvar en klump i min hals.

Mathilda Dahlgren

CD 4 • 2007

Sommar, sommar, sommar – nu är den äntligen här (eller?)! Groove har det perfekta svenska soundtracket till långa dagar i solen. Ny svensk musik du inte visste du behövde.

För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Golden Kanine

Shake

Golden Kanine är ett femmannaband från Malmö som med sin postrock skramlar mycket och ofta bland billig öl och distpedaler. Med enormt engagemang och gigantisk gnista attackerar de sina instrument och får dem att kvida. Sångaren Linus ger allt och får i gengäld vår odelade uppmärksamhet. Lyssna även på deras intensiva låt *Good to Know You*.

www.myspace.com/goldenkanine

2 The Dora Steins

Stay (You Don't Have to Go Yet)

Hudnära och vädjande körsångspop med fina verser där mänskliga problemställningar avhandlas är härliga The Dora Steins signum. Gungande rytmer av piano och försiktig percussion ligger till grund för *Stay* som kommer att hamna på bandets debutalbum som landar i höst. Mmmm.

www.thedorasteins.com

3 Frida Selander

New York City Girls

Frida Selander gillar inte jämförelser med andra artister men om jag mumlar Patti Smith misstyper hon säkert inte. Och trots att Frida härstammar från västerbottniska Holmsund är vibben i denna låt definitivt storstadsskool. Frida Hyvönen gästar och David Sandströms medmusikanter spelar, så det är lätt att fatta att albumet *Be the Knight* är superintressant.

www.fridaselander.com

4 Elsa

Let Me Spread My Wings

Galet sköna EP:n *Satisfaction Pretty Ugly* kommer att lyfta stockholmska Elsa Eriksson till undergroundhiphophöjderna (!). Tjejen är bara 18 bast men levererar redan med ett flow i helt egen liga. Stram men ändå inspire-rad produktion till detta innebär garanterat

genombrott – kom ihåg att ni läste om Elsa här först!

www.boilingpandas.se

5 Kampus Da Ax

Pengar

Duon Kampus Da Ax från Axelsberg rappar om det viktiga i livet: cashen! Men elvaspår-demon *Bland moln och ljudvägor* är bredare än så. Jag påminns om första gången jag lyssnade på The Latin Kings, för här finns känslighet bakom den tuffa ytan och dessutom är ljudbilden murrig och skön – till och med jazzig. Softish alltså.

www.myspace.com/kampusdaax

6 EnArtEte MuSiK

Wasteland

Spröda och smakfulla *Wasteland* är tagen från skivan *Short Films: Take One* där Sundsvallssonen Esbjörn Lilja gjort allt på egen hand. Och plockat på den akustiska gitarren och pianodarret är ytterst stämningsfullt bakom Esbjörns bevingade sång. Inspiration tar han bland annat från Nick Drake, Bert Jansch och John Martyn men även från afro- och latinamerikansk musik.

www.myspace.com/entartetemusikal

7 Golden Hills

Separate Ways

Låtskrivaren Christian Björk är navet som allt i denna Örebro-kvartett snurrar kring. Mest på grund av hans undersköna sångröst. Den trollbinder mig flera gånger under *Separate Ways* som är en fyra minuter lång sorgesam ballad som oupphörligen växer. Ibland håller Golden Hills nästan José González-klass.

www.myspace.com/goldenhills

8 Molinder

If She's the Sun and You're the Moon

Med innerlighet i leveransen vid micken, stråkpPASSAGER och stora pampiga pianobaserade arrangemang tar Jonas Molinder tag i sin musikkarriär. På egna bolaget Tender Records släpper han nu EP:n *In the Room With Fire* och jag skulle inte förvånas om Molinder snart är lika folkkär som förebilderna Sting, Phil Collins och Louise Hoffsten.

www.molinderband.com

9 Hari and Aino

Your Heartache and Mine

Denna Stockholmskvintett spelar "solskens-musik för dysterkvistar och olycksfåglar som behöver piggas upp". Och visst får deras knävliga pop smilbanden att vända uppåt. Gitarernas slingor och Andrea Dahlkilds

väna stämman samspekar med resultatet att sommaren verkligen känns nyutslagen. Hurra!

www.myspace.com/hariandaino

10 Oi Va Voi

Yuri

Denna orkester blandar friskare än någon annan på sitt andra album, inspelat i Tel Aviv och London. Globala rytmer, dance, zigenarsväng, electroattityd och poprockkänsla är alla ingredienser i grytan. Man frestas till och med att kalla deras mix unik. Hur som helst låter *Yuri* med sina Sovjet-blinkningar särdeles skön.

www.myspace.com/oivavoi

11 Doctor's & Dealers

Social Skills

Stockholmstjejen Sparven har med hjälp av producentkompisen Peter Blom på ett okomplicerat sätt hemmainspelat små låtpärlor hon komponerat på flygplatser. Fingerknäpp och plastklaviaturer ackompanjerar Sparvens nakna och oskolade sång med resultatet att Doctor's & Dealers går direkt till hjärteroten.

myspace.com/doctorsanddealersband

12 Turn Down Elliot

Keep Me Down

Musklig emorock med energi och hjärta, klara och kraftfulla riff med bastanta trummor till hjälp – där har du Skellefteå-kvintetten Turn Down Elliot i ett nötskal. Men så blir det ju om man har triss i elgitarrer. Dessutom övertygar Niklas Larssons distinkta sång i denna treminiture.

www.turndownelliott.com

13 The Good Honey Society

Minor Avenue

Och här är ännu mer emorock! På scen står The Good Honey Society för "ett jävla ös från start till mål" och på skiva försöker de kanske vara lite mer finkänsliga. Men bara lite. För den vandrande basen är blytung och gitarrhuggen flyger som ninjastjärnor i luften. Det hörs att killarna växt upp med svenska domnanter som Fireside och Refused.

www.goodhoneysociety.com

14 Rewind

All You Want Is Me

Rewind måste vara en A&R:s våta dröm: fyra fräscha och uppkäftiga rocktjejer födda 1988 från Luleå (näja, basisten Sandra föddes i Göteborg) som fläskar på så det ryker. Fuzzin-trot till *All You Want Is Me* sätter verkligen tonen. Rewind påminner om ett annat tufft rockband som kom från en ort i närheten, nämligen Robertsfors.

www.rewindmusic.net

15 Talking to Teapots + Joachim Leksell

Ode to the Magic Wands

Att kaosrockarna i Talking to Teapots tar hjälp av gamle Dipper-sångaren Joachim Leksell ter sig fullt logiskt när man hör hur psyko *Ode to the Magic Wands* låter. Den är totalt mental. Och helt oemotståndlig. Sjuk cirkuskänsla infinner sig omedelbart. Som om Bob Hund fått i sig ett par svampomeletter för mycket.

www.myspace.com/talkingtoteapots

16 The Fume

Get Off the Dancefloor

Med smutsigt och garagerockigt bösröj sätter sig göteborgsbaserade trion The Fume i förarsätet med en pava Jack Daniel's i näven. Den viftas ut genom bilrutan. Över allt detta larmar köttiga fuzzorgien *Get Off the Dancefloor*. Singeln kallas *A Teaser for the Ones Who Are About to Explode...* Rock on, baby!!!

www.myspace.com/fumethe

17 Apoteket Apan

Stopp! Hjälpl!

I Uppsala bor Jonas, Jon, Anders, Åsa, Elof och Simon. Jag ska inte kommentera deras bandnamn men bandet har funnits sedan 2004 då de gjorde en låt kallad *Lobotomi*. De gör kantig indierock på svenska som kan spåras till Docent Död och flera punkgiganter från 1980-talet. Skönt att den här typen av musik kan göra så fräsch 2007.

www.apoteketapan.se

Halfbred '07

14-15-16/6

UTSÅLT
2005 OCH
2006!

HEM
LUVA
HEM

★ **OZZY OSBOURNE** [UK], **50 CENT** [US], **KORN** [US],
★ **PET SHOP BOYS** [UK], **VELVET REVOLVER** [US],
★ **TIMBUKTU & DAMN!** [S], **TURBONEGRO** [N],
★ **THE ARK** [S], **MANDO DIAO** [S], **EVANESCENCE** [US],
★ **MANIC STREET PREACHERS** [UK], **SÄKERT!** [S],
★ **WOLFMOTHER** [AUS], **DIZZEE RASCAL** [UK],
★ **FLOGGING MOLLY** [US], **AMY WINEHOUSE** [UK],
★ **GENTLEMAN** [DE], **SAHARA HOTNIGHTS** [S],
★ **BILLY TALENT** [CAN], **MARIT BERGMAN** [S],
★ **ANNA TERNHEIM** [S], **SVENSKA AKADEMIEN** [S],
★ **ROKY ERICKSON** [US], **HATEBREED** [US], **RAZORLIGHT** [UK], **CHIMAIRA** [US], **AIDEN** [US],
★ **SUICIDAL TENDENCIES** [US], **JUSTICE** [FR], **LAMB OF GOD** [US], **SHOUT OUT LOUDS** [S],
★ **SEBASTIAN** [FR], **YOU SAY PARTY! WE SAY DIE!** [CAN], **TINGSEK** [S], **CONVERGE** [US],
★ **THE VIEW** [UK], **THE BLOOD BROTHERS** [US], **SOPHIE ZELMANI** [S], **SALEM AL FAKIR** [S],
★ **CLIPSE** [US], **DARK TRANQUILLITY** [S], **MILLION STYLEZ FEAT. GOVERNOR ANDY** [S],
★ **GOOSE** [BE], **FIBES, OH FIBES!** [S], **BONDE DO ROLE** [BRA], **JOY DENALANE** [DE], **CLIENT** [UK],
★ **UFFIE FEAT. FEADZ** [FR], **DOES IT OFFEND YOU, YEAH?** [UK], **THE JAI-ALAI SAVANT** [US],
★ **TUNNG** [UK], **BOYS NOIZE** [DE], **BLACK LABEL SOCIETY** [US], **STRIKE ANYWHERE** [US],
★ **NEVERSTORE** [S], **AS I LAY DYING** [US], **THE CONCRETS** [S], **LAAKSO** [S], **ASHA ALI** [S],
★ **SABATON** [S], **MAIA HIRASAWA** [S], **HATESPHERE** [DK], **TONEDEFF & PACK FM** [US],
★ **ROXY COTTONTAIL** [US], **SHYSTIE** [UK], **LA PHAZE** [FR], **THE LIONHEART BROTHERS** [N],
★ **MOHAIR** [UK], **VETO** [DK], **RUBIK** [FIN], **THE DRONES** [AUS], **OH NO ONO** [DK], **MCQUEEN** [UK],
★ **THE GOO MEN** [N], **MEMFIS** [S], **THE LOST PATROL BAND** [S], **FLORENCE VALENTIN** [S],
★ **TAXI, TAXI!** [S], **LAST DAYS OF APRIL** [S], **FAMILJEN** [S], **CONSEQUENCES** [S], **AVATAR** [S],
★ **DETEKTIVBYRÅN** [S], **JUVELEN** [S], **THE DOITS** [S], **MIXTAPES & CELLMATES** [S],
★ **THE TOUCH** [S], **HENRY FIAT'S OPEN SORE** [S], **HELENA JOSEFSSON** [S], **MAPEI** [S],
★ **ENTER THE HUNT** [S], **BRING ME THE FUCKING RIOT, MAN** [S], FLER ARTISTER TILLKOMMER SÅ KLART!

INFO OCH BILJETTER:

WWW.ROCKPARTY.SE

WWW.TICNET.SE

CA 140 ARTISTER PÅ SJU SCENER

MAT FRÅN HELA VÄRLDEN

ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER

TÄLT CAMPING INGÅR

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

HUVUDSPONSOR

SPONSORER:

CARLINGS

PARTNERS:

SR P3

DVD

DIVERSE ARTISTER

Monsters of Death, The Ultimate Death Metal Compilation Vol.2

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

En dubbel-DVD med dödsmetallvideor från way back i tiden tills nu. Smaka på det. Alltså från de första tafatta riffen med Death från tidigt 80-tal. Via Benediction och Atheist fram till dagens Dew-Scented. Solida kort. Men allra mest sticker de svenska artisterna ut. Av 42 spår innehåller den här utgåvan tio svenska artister. At the Gates, som i ärlighetens namn inte spelade döds men ändå, Amon Amarth, Unleashed, Hypocrisy, Dismember, Entombed, Death Breath, One Man Army, Impious och Merciless. Svensk dödsmetall har och är fortfarande en stor svensk exportvara. I mitten av 90-talet var Abba den största exporten, efter dem Roxette och trea låg typ Entombed.

The Ultimate Death Metal Compilation Vol.2 är ett fint tidsdokument som blickar både framåt och bakåt. Jag kan än idag inte sluta bli imponerad av vilken grymt bra låtskrivare Nicke Andersson är. Han är helt enkelt skitbra.

Per Lundberg GB

Vinyl

Av Jacqueline Klein och Riley Reinholds fyra skivbolag är det nog My Best Friend som känns ojämnast. Samtidigt är det också där man kan bli mest överraskad. **Bukkador & Fishbecks** *Less* (My Best Friend/Import) är en manglande lektion i stampande avskalade beats, som fintar, stannar upp och tuggar vidare. Kanske inget att lyssna på hemma, men extremt bra DJ-verktyg.

Bukkador & Fishbecks remix på **Cosmic Sandwiches** *Remixed* (My Best Friend/Import) är totalt anorlunda. A-sidans *Scatter Realm* är mer tillbakalutad och långsam. Visst växer den, men den har inte riktigt rätta udden. Bättre på b-sidan där *Marble* (*Silent Jeffs Remix*) innebär riktigt djup och frenetisk techno, utan att för den skull bli för snabb eller hård. Men ingen av de båda tolvorna är egentligen nödvändigheter.

Det är det allra senaste släppet på MBF som överraskar totalt. Hamburgduon **Piemonts Carbo-nat** (My Best Friend/Import) är smått sensationell. A-sidan har stunsig bas, lekfulla syntplopp och ett drivet beat som håller alla höfter i svängning. När basen kommer in igen efter ett break med vingelrytmer är det så bra att det börjar fladdra i byxbenen – hur låg volym man än har. På b-sidan blir Christian de Jonquières och Frederic Moering-Sack lite allvarligare i *Glycerin*. Bäst i breaket där basen får mängla, men hela låten håller fint – även om den bleknar i jämförelse med a-sidan. Men det gör å andra sidan det mesta.

På MBF:s sidolabel Trapez brukar det vara jämnare vad det gäller stil och nivå. Mycket riktigt tar amsterdambon **Patrice Bäumel** ett stadigt grepp om minimaltechnon, men petar in tillräckligt mycket tranceinflenser i *Just Electricity* för att inte falla i minimalfällan helt och hållet. Djupare och mörkare på b-sidans *Fantomas*. Men med en kick och en pulserande synt gjuter han även där trance på minimalvågorna. Tyvärr lite väl mycket. Syntarpeggiatona överskuggar nästan beatet och låten faller platt redan efter bara några minuter.

Tråkigt nog visar det sig dock att favoritspanjoren **Alex Under** (mannen bakom bolaget Apnea och med tidigare släpp på Trapez och Plus8) inte riktigt får till det med 1, 2, 3 *Responda OTrapez* (Trapez/Import). Han skojar i och för sig till det med klonkande ljud och ett stadigt 4/4-beat. Men det är för stökigt, som om Alex Under vill klämma in allt och lite till på samma gång och samtidigt hålla det minimalt. Det funkar faktiskt inget vidare.

På ytterligare en sidotikett, Trapez Ltd remixas två låtar av **Ryan Crosson**. *Hopskotch* i remix av Bruno Pronso lunkar på bra i minimalland, men b-sidans *Gotham Road* i remix av Magda överglänsar a-sidan stort. En studsande, svärdefinierad bas ger

svärta och tyngd till vinande ljud och skeva syntar. Mycket elegant.

Allra bäst är ändå **Maulers** *The Hybrid Project* (Trapez Ltd./import) som bara kan beskrivas som extremt vass minimaltechno. A-sidans *Hybrid* har hårda trummor, gungande basgångar, ettriga ljud (utan att bli för påfrestande) och ett djup som gör den till en omedelbar favorit. *Microballad* på b-sidan är inte mycket sämre den. Klockliknande tickande cymbaler, eko effekter och tvärt gungande taktytten och vi är hemma!

På huvudetiketten Traum handlar det som vanligt om bredare, mer storslagen och mer melodios techno. Mer åt lyssningshållet och med riktning stora dansgolv. Ryska kollektivet **Moonbeam** har hajat det storslaget episka på *Eclipse*. Tyvärr blir det lite väl romantiskt med speldosor i breaket och en rätt seg låt.

Bättre är svenske **Harald Björk** som ser till att skita ner romantiken med lite skorrande electro-influerade ljud i *Brus* (Traum/import). På andra sidan är det lager på lager med mycket syre och en allmänt hög luft i *Luftlust*. Passar fint som avskedslåt när klockan blivit mycket. Med en tajtare produktion hade det varit en favorit, nu är Björk i stället ett oerhört lovande framtidshopp med bra låtar som skulle behöva lite mer polish.

Det behöver dock inte veteranen **Dominik Eulberg**. I linje med fågelalbumet *Heimische Gefilde* undersöker han hur fåglar och genialt melodisk techno funkar ihop på *Limikolen* (Traum/import). Båda spåren är värda en utflykt med lokala ornitologerna. *Die Grünschenkel im Blauen Priel* låter ana lite M_nus-influenser, medan *Die Alpenstrandläufer von Spiekerroog* ruggar upp sina hårdare fjädrar och reducerar sig till hårda beats och avaktande klockljud, innan det blir dags för ett break som är så vackert att hela Hornborgasjön hade stannat helt. Eulberg är helt klart en av technons mest lysande stjärnor för tillfället.

Mats Almgård

Skivor

ALIAS

The Collected Remixes

ANTICON/BORDER

Tänk dig en mix av Moby, The Knife och Air. Alias kan vara en blandning av dessa tre svårt storslagna namn.

The Collected Remixes är en samling med Alias, alias Brendon Whitneys, bästa verk från hans sex tidigare skivor. *Into the Trees - Remix for 13 & God* är hur skön som helst med sitt elektroniska knastriga ljud och den stigande rytmen i bakgrunden. *Alienation - Remix for Lali Puna* är en mjuk kontrast till tidigare låt.

När jag tänker efter är det kanske till och med lite Jose Padilla (han som satte ihop *Café del Mar*-kollektionen) över det hela. Frihetskänslan kommer med musiken. Och lugnet. Jag gillar det!

Therese Ahlberg

TORI AMOS

American Doll Posse

SONYBMG

Ibland har det känts som att Tori Amos haft något på gång de senaste åren. Som att det funnits tecken på att hon varit på väg att hitta tillbaka till det där uttrycket som gjorde henne riktigt intressant i början/mitten av 90-talet. Ofta har det ju blandats upp med ett antal dussinlåtar, så det har inte varit lätt att hitta och hoppas på tendenser.

Men tyvärr, de enda tendenserna som finns kvar är hennes förmåga att hitta dryga tjugotalet låtar att plocka in på en platta, vilket blir för mycket, oavsett hur god viljan är, och hennes makalösa förmåga att vilja så mycket med varje platta som projekt utan att lyckas hitta en musikalisk motsvarighet som berör. Den här gången är hon fem mytologiska gestalter som alternerar i framförandet, säkert en god originaltanke som också lika säkert givit ett mervärde till hela plattan om man inte tappat intresset så snabbt.

Som vanligt får man anstränga sig för att hitta guldkorn, även om de finns här, om än dolda,

kanske ingen direkt låt som sticker ut, utan små, små detaljer, som väl ändå gör att man hoppas att Tori Amos någon gång kan finna sitt uttryck, sin originalitet, sitt rätta väsen.

Magnus Sjöberg

ANDERS OCH PATRIK

På väg

NORDIC TRADITION/CDA

Anders Larsson och Patrik Andersson levererar traditionell svensk folk, utförd på mandola och fiol. Det ger den där givna inramningen, och det känns också som att de har, och lyckas, förmedla en tidlös stämning över folklåtarna. För kombinationen ger den där doften av svensk sommar, svensk höst och svenskt mörker, med allt vad det kan innebära.

Här finns det outhärlade, likväl som det nakna uppenbara, allt genomfört med både teknisk som känslomässig finesse. Ibland kan det dock kännas som att transportsträckorna blir lite långa, och att det blir lite tradigt mellan de mer intensiva, mer berättande partierna, vokala eller inte. Men i det stora känns det som att *På väg* är en i raden av goda svenska folkplattor.

Magnus Sjöberg

THE ARK

Prayer for the Weekend

ROXY/NORDISK FILM

När man nu, som jag, lyssnar på *Prayer for the Weekends* svennegung för 20:e gången denna helg bortser jag till största del från alla de uppenbara stölder/flirtar Ola Salo idkar med diverse låtar ur pophistorien. Jag blev faktiskt också paff när de vann *Melodifestivalen*, jag trodde inte The Ark var riktigt så här folkklära – men 2007 verkar inget vara mer politiskt korrekt än att ta dem till sitt hjärta. Så har de ju också blivit alltmör Abba-rika för varje dag som gått ...

Och deras pompomiga musikallåtar är svåra att motstå. De har volym (och då menar jag omfång och stort register), klämkäcka riff och en extravagant klädstil – vad kan gå fel? Dessutom gör Ola Salo låtar som är lite smartare (och även krångligare, refrängen på *Absolutely No Decorum* funkar trots allt) än reguljära samtida popalster vilket innebär att man faktiskt står ut med dem under längre tid. Dessutom är de uppblåsta doa-körerna helt lysande även om de ofta är på gränsen till smurfiga. Favoritspår är definitivt katharsis-låten *Death to the Martyrs*, tuggummipoppen i *All I Want is You* och storrefrängade *New Pollution*. Samt avslutande elegin *Uriel* – en spöklik rysare jag känner behov av att återkomma till många gånger när spralligheten lagt sig.

Gary Landström

ASTEROID

Asteroid

FUZZORAMA/SOUND POLLUTION

Kyuss plus 70-talet är lika med Asteroid. Denna psykedeliska och fuzzdränkta skiva för tankarna till de galnaste eter-tripparna i *Fear and Loathing in Las Vegas*. Eller varför inte ta den sjukt snygga låta *Silver Leaf* som faktiskt låter som något Alice In Chains kunde ha knäpat ihop.

Den enda haken på ett väldigt mångsidigt, intressant, och för Sverige ovanligt, band är att det blir lite väl mycket fuzz ibland. De basigt surrande gitarrerna far runt som humlor i mitt huvud.

Mikael Barani

ATARAXIA

Paris Spleen

COLD MEAT INDUSTRY

En rejäl freak show på franska och italienska, med allt det innehåll man förväntar sig. Om musik kan vara vacker och obehaglig på samma gång känns det som att den ska låta så här. För här finns hela tiden en underliggande obehaglighet. På samma gång ondska och cirkusnummer, understött inledningsvis av konferencieren, senare av hela det musikaliska. Ofta känns hela konceptet som det skulle kunna vara hämtat från något från de sorgligt bortglömda Legendary Pink Dots eller Diamanda Galas. Långa, svepande, teatraliska, operamässande, nästan högstämda liksom skruvad sånger, alltid med en underton av större allvar än man anar, avbrutna ibland av märkliga vändningar. Storartat, levande, men hela tiden med en vit, förhoppnings-

vis, mask för att dölja svärtan, för att dölja sorgen, för att dölja det egentligen uppenbara. Teater för de förtappade. Finns det något bättre?

Magnus Sjöberg

THE BEES

Octopus

VIRGIN/EMI

The Bees inleder sin andra skiva med en bluesaktig och Beatles-influerad låt. I spår nummer två, kallad *Love in the Harbour*, fortsätter de att anamma musikhistorien genom att låta som The Band. Resten av skivan fortsätter bygga på samma influens-tema. Det är en salig blandning 60- och 70-talsmusik som radas upp, allt utblandat med mer eller mindre doser av reggae och ska. Även om det har sin charm ibland, som i nysnåmnda *Love in the Harbour* och *Listening Man*, kan jag inte låta bli att känna att denna skiva är högst onödig. För även om bandet verkar entusiastiska kommer man inte längre än så. Kanske borde dessa engelska herrar göra en tributeplatta istället?

Linda Hansson

BEYONCÉ

B'day Deluxe Edition

COLUMBIA/SONYBMG

Med ett gäng extraspår (där kärleksballaden *Flaws and All* funkare grymt bra) och en DVD med dussinet videor ska förra årets *B'day* inte stanna på fyra miljoner sålda ex. Det gäller att hela tiden utveckla sig och marknaden, vilket Beyoncé och hennes crew fattat. Alltså släpps en ny singel tillsammans med Shakira och ett spanskspråkigt spår samt lite remix och annat nu bredvid den befintliga plattans spår. Inte så dumt faktiskt.

Gary Landström

THE BLACK DOG

Book Of Dogma

SOMA/DOTSHOP.SE

Glasgow-labeln Soma iträder rollen som historielärare. Med återutgivningen av några klassiska, och svårtillgängliga, Black Dog-album vill de visa technoungarna av idag varifrån musiken kommer. Eller kanske snarare hur Detroit-technon filterades genom ett brittiskt filter innan den släpptes lös på allvar i Europa.

The Black Dog var bandet som senare splittrades. Ur askan bildades Warp-akten Plaid. The Black Dog var också föregångare som tog den amerikanska technon och gjorde den ännu mer elektronisk, mer futuristisk och knasig. Somas historielektion kan vara nödvändig just som en sådan. Men faktum är att det mesta har åldrats rätt hårt på denna dubbel-CD. Några få spår skulle hålla på ett dansgolv idag, men de är lätränkade. Kulturgärningen är god, och för de entusiaster som budat och svettats på eBay är det säkert skönt att kunna köpa The Black Dog till rimliga priser. Men för oss andra är det här ingen nödvändighet.

Mats Almegård

BLOODBOUND

Book of the Dead

METAL HEAVEN/BORDER

Bloodbound kommer till Sweden Rock och Bollnäs-festivalen med färskpressad platta i merchandisen. Med sig har de också ny sångare, tyskfödde Michael Bormann. Till Bloodbounds traditionella heavy metal är hans sång en perfekt, men också aningen förutsägbart, matchning.

Hela bandet består av skickliga musiker, det märks inte minst i prestationen i det Iron Maiden-stöpta introet till *The Tempter*. Synd bara att refrängen i nämnda låt inte håller samma klass. Och det är Bloodbounds akilleshäla. Många av refrängerna är typiskt trallvänliga power metal-grejer, ungefär Beethovens nionde symfoni i metaltappning, och jag önskar mig mer variation. Främsta låten är istället titelspåret, med en argare och mer händelserik refräng.

Torbjörn Hallgren

BLUEYESSOUL

Hands Up

189 MUSIC

Efter att precis ha detaljstuderat den roande presentboken *Sveriges sämsta skivomslag* ser jag en likhet med detta debuterande Stockholmsgäng. Fast

inte är det skivomslaget som man kanske kunde tro, nej det är tvärtom en av skivans större fördelar.

Istället har jag fastnat för gruppen Pethers och deras skiva *Gammeldansens Osmonds*. På omslagets baksida har skivbolaget författat följande: "Lyssna på plattans sköna svängiga gladmusik... Koppla det med de ungdomligt fräscha musikanterna..."

Marknadsföringen fungerar likadant idag. Pressrelesen till *Hands Up* inleds med: "Beatigt, identifierbart, men framförallt av hjärtat". Svårt att uttala mig om det är av hjärtat eller inte, men identifierbart? Nej, knappast eftersom det låter som merparten av smörjan de kommersiella radiokanalerna spelar. Beatigt? Ja, om man går igång på programmering och effekter som kändes fräscha för tio år sedan.

Nej, det som antagligen ska framstå som urban storstadsrytm faller mig inte riktigt i smaken.

Roger Bengtsson

BONE THUGS-N-HARMONY

Strength & Loyalty

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Det måste sägas allra först: Akon har så lena vindpipor att han kan få honung att påminna om en näve grus! Han lyfter singelspåret *I Tried* till himmelska höjder och det gagnar självklart även Bone Thugs-N-Harmony som i vilket fall som helst gjort en kanonplatta vare sig Swizz Beatz proddar låtarna eller inte. Jag älskar även Mariahs inbrott i spåret efter, *Lil Love*. Jermaine Dupris gaggande kan jag dock vara utan. Men sen kraschar *The Game* in i *Streets* – kaboom!!!

Smatterbanden smäller som väntat ofta och mycket när Cleavelands finaste Krayzie, Layzie och Wish Bone återvänder (Bizzy har gått solo och Flesh-N-Bone sitter i finkan). Men avvängningen mellan hiphop, list-r'n'b och höghastighetsleveranser gör trion till en formidabel utmanare. De känns underground för att i nästa stund vara extremt radioanpassade. Och de har redan sålt 30 miljoner plattor under sin karriär. Så det kommer nog att gå bra för dem i framtiden också. *Strength & Loyalty* är i alla fall förvånansvärt stark.

Gary Landström

MICHAEL BUBLÉ

Call Me Irresponsible

REPRISE/WARNER

Med Sinatra-aspirationer tar sig Vancouvers croonerstolthet vidare i karriären, helt säkert mot nya miljoner sålda album. Men när han ger sig på Leonard Cohens *I'm Your Man* och Eric Claptons *Wonderful Tonight* snear jag ur totalt. Bublé smetar in dem med coverfäriser så opersonlig att man blir mällös.

Gary Landström

JEFF BUCKLEY

So Real: Songs From

SONYBMG

Jeff Buckley är mest omtalad för två saker; 1. Sin kände far folksångaren, som han dock påstås ha varit ytligt bekant med själv, varför detta fokus känns lite oviktigt. 2. Sin "mystiska" död. Buckley hängde på en flodstrand i den amerikanska södern och drack öl i skymningen när han fick den briljanta idén att ta en liten simtur, samtidigt som en bogserbåt passerade. Han drucknade högst omystiskt, om än tragiskt.

29 maj i år är det tio år sedan Jeff Buckley dog, och därför släpps nu ett samlingsalbum och en kompletterande DVD med guldkornen från hans karriär. Den var kort, och omfattade ett par live-EP: s, ett album och den tämligen ofullständiga grunden till en uppföljare. På *So Real: Songs From* återfinns fyra låtar från *Grace* och en handfull från den planerade uppföljaren *Sketches for my Sweetheart the Drunk*, samt några spridda liveinspelningar och covers. Tyvärr klarar inte samlingen att göra rättvisa åt den guldskimrande myt som omger Jeff Buckley, om det beror på urvalet eller myten är svårt att säga.

So Real: Songs From visar dock oftast upp en bluesrockmalande gitarrmissbrukare som skulle kunna få till och med den mest inbitne bluesräv att gaspa. Behållningen ligger i *Grace* och Leonard Cohens-covern *Hallelujah*, som paradoxalt nog kanske är vad Jeff Buckley är mest känd för. Sedan glimrar

han till lite i vemodiga *Je N'en Connais Pas La Fin* och den tidigare outgivna The Smiths-covern *I Know It's Over*, som han tolkar på ett mycket personligt och känslösamt vis.

I konvolutet står att läsa att samlingen kanske främst är till som en presentation för de som hört talas om Jeff Buckley men inte hört hans musik. För den som vill förstå varför den här grabben har placerats på piedestal rekommenderas *Grace* istället.

Emma Rastbäck

CAITLYN

Brain vs. Heart

ROASTING HOUSE/UNIVERSAL

Fyramannabandet Caitlyns musik beskrivs i pressrelesen som gitarrpop med 60-talsinfluenser. Själv skulle jag nog snarare kalla det för övervintrad sock-ervaddspop med 90-talsinfluenser. För det här har mer gemensamt Wannadies och Brainpool än med 60-talets musik. Det våra vänner från Alingsås här levererar är inte alls något att skämmas för, men jag kan inte heller påstå att jag efter avslutad lyssning är särskilt sugen på att höra skivan en gång till. Problemet ligger nog i att det här redan är gjort så många gånger förut, och oftast med bättre resultat. Band som This Perfect Day och Beagle tog patent på det här soundet redan under den tidiga delen av förra decenniet. Kanske borde man byta producent eller leta lite nya musikaliska vyer.

En eloge dock till basisten Helena Ljungman som förgyller många av låtarna med sin stämma. Musik för dig som saknar The Drowners och längtar tillbaka till sommaren 1997.

Thomas Rödin

CIARA

The Evolution

SONYBMG

Väna r'n'b-snäcken Ciara fortsätter definitivt att utvecklas mot en stor popstjärna när hon gör en så här gedigen platta. Men till sin producenthjälpar hon också kändisar som Rodney Jerkins, The Neptunes, Dallas Austin, Lil' Jon, Jazze Pha och Will.i.am, fast tillsammans med Polow da Don lyckas hon i *Promise* åstadkomma skönt släpande Prince-svaj jag gillar mest av allt. Annars blir det trots begåvningsreserven lite anonymt, Ciara lyckas inte sno åt sig 2007 års hetaste beats direkt. 50 Cents besök vid micken i *Can't Leave 'em Alone* gör heller inget bestående intryck, Ciara klarar sig i alla fall bättre själv med sin flyktiga röst. Tyvärr så blir produktionen oftast lite för standardiserad vilket formar *The Evolution* till en högst lättglömd platta. Typisk dussinsoul för 2000-talet.

Gary Landström

CJ PALMER

Everything That Shines

SILVER ROAD RECORDS

Det skrivs i pressrelesen att CJ Palmer kommer bli Sveriges nya exportsuccé, själv är jag mycket tveksam. Kanske kan man kränga några plattor nere i Malaysia, men att amerikaner eller briter skulle gå igång på det här känns ytterst otroligt. Vi snackar sockersöt mjukrock, som faktiskt har mer gemensamt med 90-talets pojkbänd än med de stora rockikoner man nämner som sina influenser.

Visst har man lyckats snickra ihop några melodier som säkert kommer älskas av lokala P4-producenter, och både sång och komp låter helt okej, men varför har man varit så mesiga med produktionen. Soundmässigt låter *Everything That Shines* som om den varit producerad för tioåret där sen och man har effektivt filat bort allt som kunnat göra musiken lite personlig. Kvar blir bara en enda transportsträcka av identitetslösa melodier. När dessutom uttalet i vissa låtar hade fått självaste Per Gessle att skämmas och andra är så tråkiga att inte ens Sahlene spelat in dem under pistolhot, så återstår väl bara att konstatera att jag hade klarat mig utan den här skivan. Dock tror jag att bandet med en annan producent och lite bättre låtmateriel kanske haft en chans att charma landets tonårsflickor.

Andrasingeln *Always* spenderade några veckor på singellistan, tyvärr så tror jag att det är det närmsta bandet kommer en exportsuccé den här gången.

Thomas Rödin

DANAVA*Danava*

BORDER

När jag tittar på skivan vet jag inte riktigt vad jag ska tro. Det illgula omslaget, typsnittet och det halvknäppa bandfotot för tankarna till Spinal Tap, speciellt då de fyra musikanterna heter Dusty Sparkles (sång och gitarr) och Dell Blackwell (bas). Men den medföljande bandbeskrivningen är snarare tyken än komisk. Danava ser nämligen rött när man buntar ihop bandet med någon ”ridiculous wonky sounding movement”, och informerar att de behöver genrebeteckningar lika lite som folk på Titanic behövde flaskvatten.

Och visst har fyramannabandet från Portland all rätt att vara kaxiga. Från högtalarna dundrar nämligen blytung och otroligt skicklig retrorock. Jag tänker på Sabbath, Zeppelin och Hawkwind, och överraskas av det faktum att långa instrumentaltartier (för en gångs skull) funkar som röjiga upptakter till det som komma skall, snarare än sömnpiller. De blott fem låtarna på skivan klockar in på exakt fyrtiofem minuter, men de episka låtarna känns inte långa. Skivan är som en bakfyllepizza med extra allting: dubbla gitarrharmonier, tempoväxlingar, skenande basgångar och melodier som svävar långt bort, för att sedan återkomma till samma musikaliska tema som man redan trodde sig ha glömt. Lyssna bara på sista spåret *Maudie Shook*, vars kusliga text om sorg och spöken, tillsammans med den sammetslena och melankoliska pianoslingan som avslutar sången, fullkomligt tvingar mig att trycka på play igen.

Sanna Posti Sjöman

DEAD DAY SUN*Bless the Brooding Heart*

MGM/HEMIFRÅN

Tänk er att en amerikansk college-tjej kommer in en festlokal med dämpad belysning och liveband, och ser (i slow-motion) hur hennes kille hänglar med en annan tjej. Som soundtrack till den fiktiva filmsnutten kan man på måfå välja vilken låt som helst från australiensiska Dead Day Suns debutplatta.

Femmannabandet från Brisbane gör lättillgänglig och välproducerad poprock, som med säkerhet kommer att fånga legioner av ömmande tonårs-hjärtan i sommar. Men sångaren Darren Schadels slickade försök att rocka som Chris Cornell lurar ingen som någonsin lyssnat på Soundgarden eller Audioslave.

Sanna Posti Sjöman

DEUTSCH NEPAL*Erotikon*

COLD MEAT INDUSTRY

Deutsch Nepal är mörka. Deutsch Nepal gör industrimusik på samma sätt man alltid gjort, låter det bli body och trance utan att röra en muskel. Men hela tiden tillbaka till det industriella, hela tiden tillbaka till ursprunget, ursprungen. Ibland känns det som att de skulle kunna dominera, skapa och blöda igenom en hel genre om de varit 80-tals-baserade. Men nej, de är nu, de låter bara inte moderniteten fram i betydelse. Betyder det något? Betyder den något? På något sätt postapokalyptiska i sin framtoning, på samma sätt som det fysiska alltid besejrar det psykiska – mörkrets fysikaliska fokus. Obehag leder till lust. Svett. Kroppsvätskor. Jag vill nästan säga orgiastiskt, men kan inte tycka, kan inte tro, kan inte sträcka mig dithän. Rullande, pulserande. Nästan till och med fascinerande.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER*8-Bit Operators. The Music of Kraftwerk Performed On Vintage 8-Bit Video Game Systems*

ASTRALWERKS/UNIVERSAL

Gör man ett tidlöst album som heter *Computer World* med låtar som *Pocket Calculator* och *It's More Fun to Compute* kanske man får räkna med att TV-spelande geeks vill göra en hyllningsskiva någon gång i framtiden. Precis som den otypliga undertiteln säger är det precis vad som hänt med Kraftwerks låtskatt. Det är skojigt, opretentiöst och underhållande. En stund. Oftast är det precis när sångaren tar vid som det känns rätt unket och trist. För då flyger skojstämningen bort och falsksångaren i fråga tar sig själv och sitt uppdrag på alldeles för

stort allvar. Som Role Models hemska version av annars underbara *Showroom Dummies*. Receptors och några andra har i stället skoj hela vägen och mosar *Trans-Europe Express* till fin åttabitarsgabbler i väldigt hög fart.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER*Hyphy Hitz*

TVT/BONNIERAMIGO

Förra sommarens heta sound från norra Kalifornien var hyphy (hyper fly) som med sin galna attityd och feta basljud påminner om söderns crunk. Utdragna syntlicks och attack i rappen gör dessa hits perfekta att använda i samband med alkoholkonsumtion i utomhusmiljö – precis enligt upphovsmännens plan alltså.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER*Music From the Motion Picture Nacho Libre*

SUPERB/BONNIERAMIGO

Jack Black gillar att grimasera större och större hela tiden, vare sig det gäller karriären som snub-belskådis eller musiker i Tenacious D. Men jag skrattar inte. Oftast känns han inte kul alls utan bara patetisk i sina försök att göra varje situation lajbans kul. Det enda anmärkningsvärda med denna platta är Becks svävande medverkan med några instrumentala spår.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER*SC100*

SECRETLY CANADIAN/BORDER

Jubileum brukar vara rätt tröttsamma historier. Inte minst inom musikindustrin. Allra värst är när skivbolag hyllar sig själva och x antal släpp eller är i branschen, snudd på undantagslöst med en lika pliktskyldig som intetsägande samling av sina största framgångar och på sin höjd en eller annan raritet eller singelbaksida. Jag skriver ”snudd på undantagslöst”, för när det nu är dags för amerikanska Secretly Canadian – indiebolaget bakom bland andra Songs:Ohia och Göteborgs-institutionen Jens Lekman – att fira sitt hundrade släpp, lyckas de förstås göra något både nytt och eget: istället för att artisterna medverkar med sina egna låtar så har 18 av deras största namn spelat in covers på varandras låtar. Kanske inte det bästa stället att börja för nya lyssnare. Som karriärsammanfattning är den rent utusel. Men *SC100* är mycket underhållande lyssning för dem som hängt med från början. Kvaliteten pendlar kraftigt och långt ifrån allt tål ens mer än en lyssning. Men redan nyss avlidne indielegenden Nikki Suddens Stones-stöddiga version av hopplöst underskattade June Panics *See(ing) Double* är tillräckligt för att motivera ett inköp.

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER*Spiderman 3*

RECORD COLLECTION/WARNER

Jag har inte sett filmen ännu, men ska man döma efter soundtracket så är rullen trött – filmrecensionerna har heller inte varit översvallande. Musik från så intressanta band som Wolfmother, The Killers och Yeah Yeah Yeahs kan inte hjälpa upp heller. Konstigt att dessa garantier för hög nivå sviktar. Förhoppningsvis är det storkapitalets press på muskliga superhjälte-låtar som ställt till det för så pass begåvade artister. Tror inte de blivit så ointressanta i ett nafs.

Gary Landström

STEPHANIE DOSEN*A Lily for the Spectre*

BELLA UNION/BONNIERAMIGO

Jag hade kunnat svära på att marknaden för väna singer/songwriterdamer med galna outfits och djurvänner var mättad sedan länge, men ack vad jag bedrog mig. För Stephanie Dosen finns det definitivt plats, hon och hennes stämningsfulla vaggvisor behövs.

Historien är den klassiska, flicka på påfågelfarm hittar en övergiven gitarr, skriver låtar till sina bästa vänner; räven, svanen och spökena – varje låt mer utsökt än den förra. Skira bilder, sprungna ur gitarr- och pianomelodierna, målas upp med väldigt precisa och väl avvägda penseldrag. Sen lägger Stephanie sin röst som en slöja över landskapen hon

just målat upp och vips badar världen i makalöst skymningsljus. Jag vill vara där.

Med låtar som *Lakes of Canada* och *Daydreamers* har jag svårt att förstå varför Stephanie Dosen inte nått större framgångar. En textrad som ”we are daydreamers, we are invincible” gör den alltid lika påträngande känslan av att slösa bort sitt liv lite mer avlägsen. Jag har sedan länge kapitulerat. Det är inte bara så att det finns en plats för Stephanie Dosen i utbudet av kvinnliga singer/songwriters, just nu behövs det ingen annan.

Emma Rastbäck

DREAMS OF DUSK*In the Distance*

EGENPRODUCERAD

Dreams of Dusk kan, om man vill, ses som en förlängning av bandet Story of Arden, som hade en stark förankring i brittisk nyfolk. Hela det konceptet finns ännu kvar här, som de givna referenspunkterna i Steeleye Span och Fairport Convention. Men det är ju egentligen ett helt nytt band, uppståndet ur det gamla, och det är kanske det som gör att det här känns lite mer utslåtet, lite mjukare, lite mindre bett. Det är fortfarande visserligen bra, det är fortfarande visserligen i samma tassemarker, ballader, skrönor, ohörda myter till rätt traditionell pop- och rocksättning, men med stråkar och de folkliga melodierna, fortfarande dramatik i det sparsamma. Men det känns också som att det är närmare det utslåtede i samma genre man ofta hör. Jag hade nog hoppats på det motsatta.

Magnus Sjöberg

ELDKVARN*Svart blogg*

EMI

Vill minnas att Carla Jonsson en gång i tiden skrev en låt som hette *Sekonderna lämnar ringen*. Frågan är väl om nåt svenskt band varit uträknat och sen plötsligt uppe på nio igen fler gånger än just Eldkvärn. Efter ett kommersiellt sett väldigt framgångsrikt 80-tal, tappade man i början av 90-talet bort både lite av den musikaliska gnistan och den stora publikens kärlek. Men efter att ha återsamlat alla originalmedlemmar så hittade man med 1999 års *Limbo* tillbaks till de gamla fansen och lyckades även få en yngre målgrupp att få upp ögonen för bandet. En relation som man sen har vårdat ömt genom att plocka in Håkan Hellström som duettpartner på förra skivans singelsläpp *Konfettiregn*.

Även med de höga förväntningar man kan ha på Eldkvärnskiva är 2007, så måste jag säga att *Svart blogg* är en riktigt stor överraskning. För jag undrar om jag någonsin hört bandet svänga så här. Redan inledande *En ledig man* vittnar om att det här kommer bli en spännande resa. Ni har säkert redan hört singeln *Fulla för kärlekens skull* på radion och jag kan glädja er med att här finns åtta låtar till av samma kaliber. Den stråkindränkta produktionen signerad Jari Haapalainen är så elegant att den hade gjort självaste Phil Spector avundsjuk. Och vilka texter sen! Plura Jonson är en man som har något att berätta, och som dessutom vet hur man klär tankar och känslor i ord. Lyssna bara på underbara livsåskådningen *Blues för Bodil Malmsten*.

Coolhetsfaktorn på den här typen av gubbrock kan säkert diskuteras, men jag måste nog påstå att *Svart blogg* känns oerhört mera livfull än Kents eller Moneybrothers senaste skivsläpp. Missa för guds skull heller inte lillebror Carlas ypperliga bidrag *Ett litet finger*, där Nicolai Dunger gästar på körsång. Eldkvärn är en institution inom svenskt musikliv som bara verkar brinna starkare och starkare för varje år. Lyckligt vetande om att Eldkvärn dessutom brukar lyckas höja sina låtar ytterligare ett par snäpp live så är jag helt förvissad om att denna sommar kommer bli ett enda segertåg för Plura & Co. Redan nu kan jag kora *Svart blogg* till årets bästa svenska rockskiva. Så bra är den faktiskt.

Thomas Rödin

ELIASSEN*Hur blev det så här?*

SUBSPACE/PLAYGROUND

Hjärnsläpp och åter hjärnsläpp. Humor på skiva gör sig bäst i form av Bertil Petterssons *Korven* framförd med Lasse 'O Månsson och inte på annat vis. Framförallt inte av en avdankad syntpoppare

som poserar i morgonrock och flugsvampshatt på ett omslag redigerat i Paint. ”Eliasson har varit en vital del av flera betydande svenska band. Men han har inte gjort ett soloalbum. Förrän nu”, säger skivbolaget. De betydande banden är bland andra (trumvirvel): Shanghai, Page och Lambretta. Och att sedan den talanglöse Howard Jones överhuvudtaget nämns i sammanhanget gör att plattan borde skickas i karantän. Mycket sämre än så här blir det inte år 2007. ”Tänk vintage, Visage och Vince. Clarke, alltså”, säger skivbolaget. ”Tänk vuxen synt-pop på skånska”, säger jag och du håller dig borta för all framtid.

Christian Thunarf

EMILY HAINES & THE SOFT SKELETON*Knives Don't Have Your Back*

GRÖNLAND/BORDER

Emily Haines första soloskiva, skapad när helst tid funnits mellan de bägge bandprojekten Broken Social Scene och Metric, är bra. Rent förbaskat bra, för att använda ett kraftuttryck. Det är vackra pianogrunder med följsam sång draperad över sig, och emellanåt smått förtrollande. Andra är *Knives Don't Have Your Back* inte den fullträff jag skulle önska att den var. Tidvis går skivan på tomgång, och då hjälper det inte att man har ett namnkunnigt kompband, med gräddan inom experimentell, kanadensisk musik.

I sorgsna *Crowd Surf Off a Cliff* ligger det magi i luften, och det är en av de bästa låtarna i min värld den här månaden. Tyvärr är de andra tolv mer eller mindre variationer på samma låt, och intresset dalar. Förbaskat bra, men förbaskat trist, tyvärr.

Emma Rastbäck

NILS ERIKSSON*On the Verge*

PROMISING/CDA

Skånske Nils Eriksson gör sin första platta på engelska. På något sätt tror jag att det kan vara ett genidrag. Även om sång på skånska och svenska överhuvudtaget är att föredra i mitt tycke, eftersom det ger en annan atmosfär och ofta också kräver mer av texterna än de gör på engelska, kan de också lätt göra att man avfärdar låtar på andra grunder. På *On the Verge* känns det rätt tydligt, eftersom man också lätt kan föreställa sig hur det skulle låta på svenska, och dessutom lätt kunna uppfatta att det engelska uttrycket ger en annan tyngd till allt. Låtarna, arrangemangen, hela framförandet. För ibland kan, tror jag, skillnaden mellan genial singer/songwriter och banal proggwannabee vara språket, engelska eller svenska. Faktiskt. Så patetiska kan vi vara som lyssnare. Så orättvisa kan vi vara mot låtskrivare. Även om det inte händer ofta.

Nils Eriksson är bra, i brytpunkten mellan singer/songwriter och pop, med många små poppärlor och episka sånger. Tyvärr också i en genre som flödar över av artister och låtar känns det, även om det är värt att upptäckas, som att *On the Verge* kommer i bakvattnet och hoppas upptäckas av de som vågar huka för den massiva attacken från de stora.

Magnus Sjöberg

FARE YOU WELL*Sounds Like a Serenade*

DIET/BORDER

Skivbolaget Diet Records håller till i Gävle men sångaren Sebastian Olsson och de andra i Fare You Well bor i Stockholm. De beskriver själva sin musik som emorock. Det må vara hur det vill med den saken. Jag skulle nog snarare säga att det låter blaskig indierock av tristaste sorten. Sången är ljus och skrikig och sedan manglar resten av bandet på. Det är tydligt att bandet som spelade i Japan i månadsskiftet april-maj siktar högt, med andra ord – utomlands. Men då behövs hitlåtarna, superrefrängerna. De finns inte här. Här finns bara en enda stor operonlighet. Trist är ordet.

Martin Röshammar

FIKTION*Vardagpaus*

FRUKT RECORDS

Gustaf Lundh från Göteborg är en av tre artister på nystartade labeln Frukt Records. Ett oberoende skivbolag som säger sig ha kärleken till musikens kvar istället för ”flåsiga investerare” som backar upp eller ett ”flashigt kontor i innerstan”.

Fiktio är elektroniskt, experimentellt och utan text. Det känns mörkt men varsamt och eftertänksamt. Som att Gustaf vill göra det mesta och bästa av sina låtar och ge dem ett så fint liv som möjligt. Men EP-formatet räcker för mig och för min vardagspaus, en hel skiva skulle kännas för svårlyssnad.

Linda Hansson

FILIP*Crane Grief*

FILIPSONGS/DOTSHOP:SE

Det är på ett sätt en befrielse att höra Filip. Det är inte ofta man får höra svenska artister med små medel berättade historier och bara förlita sig på ett enkelt och jordnära uttryckssätt. När det händer brukar det också finnas något arketypiskt svenskt i det hela, något som till sist gör det hela lite för, jag vet inte, naivt. Den fällan är Filip inte ens nära att falla i. Det finns en tajt koppling mellan jordnära berättande, reflekterande och urbant upplevande, allt fångat i den väldigt enkla kontexten – ett rum som kunde ligga vartsomhelst. Okej, det känns ofta rätt amerikanskt, men på det positiva sättet; den där korsningen av singer/songwriter, country, bara berättande och värme. Även om det tuffar på rätt långsamt finns det hela tiden en nerv som kräver uppmärksamhet. Lite Antony, lite Sufjan Stevens, lite..., ja, av det mesta. Andrew Bird? Men hela tiden också relativt eget, på det sätt att det ger en självklar identitet. Riktigt bra, riktigt värt att upptäcka. Även om jag i och för sig kan tycka att det emellanåt kan finnas luckor för återhämtning, som ändå ger nästa upptäckande mörk.

Magnus Sjöberg

JIM FORD*The Sounds of Our Time*

BEAR FAMILY RECORDS

Priset för årets kulturgärning går till tyska skivbolaget Bear Family Records och den svenske rockjournalisten L-P Anderson. Inte nog med att Anderson grävt fram Jim Ford själv – country- och soulrockens underbarn, jämlik med andra vita storheter som Dan Penn och Eddie Hinton men långt mer originell, som gick under jorden efter enda fullängdaren *Harlan County* 1969 – ur rockhistoriens skrymslen. Han har dessutom grävt fram en rejäl rikedom av obskyra singlar och utgivet material som Anderson nu tillsammans med Bear Family ger ut på CD för första gången. Resultatet är 25 låtar – däribland hela *Harlan County* – av allt från träsblues och soul till country, gospel, ja, till och med lite grätmild honky tonk i makalösa *Happy Songs Sell Records*, *Sad Songs Sell Beer*. L-P Anderson – numer Fords konservator och kanal ut mot omvärlden – lovar fler släpp från enstöringen, med ännu mer utgivet högklassigt material. Kanske blir det så många som fem hela album. I så fall behöver ingen ens bemöda sig – priset för årets kulturgärning är vikt åt honom och Bear Family det kommande halvdecenniet.

Dan Andersson

BEBEL GILBERTO*Momento*

V2/BONNIERAMIGO

Det känns lite skönt att höra att vare sig storstadsarrangemangen eller den svala bossan fått ge vika hos Bebel Gilberto. Men det känns att det är något som hänt, att hon är mer tillfreds, att hon är mer i balans och harmonisk. Eller om det bara är hennes musik som är det, jag vet inte, men jag vet att den ibland väl riskfyllda viljan att kombinera storstadspuls och traditionellt fält större träd än Bebel. Men här känns det som att hon hittat hem.

Det låter oförblommat brasilianskt, svalt utan att bli kyligt, men också med ingredienser av mer; pulserande, svett och rörelse utan att bara bli offer för strändernas kättja. Som en varm vind i det svala, som en värme i mörkret och som en nödvändig levande organism i den döda betongen.

Magnus Sjöberg

EL GORDO*The Man Behind the Machine*

GLEN GHOST RECORDS

Skivdebuterande El Gordo från Kungsör mörkar inte med sina influenser, men att härma QOTSA och inleda plattan med ett radiointro känns fantasilöst i överkant. Synd också att plattans starkaste låtar, Bikini och Echo:Silence, kommer först halvvägs ge-

nom de tio spåren. Det är nämligen först då som det monotona stonermanglandet berör. Jag är dock inte helt övertygad om sånginsatsen som, när registret inte riktigt räcker till, blir på tok för gapigt.

El Gordos stora behållning är batteristen Jens Björk, som känns oerhört stabil bakom trummorna, och som trycker in ett kaxigt och tajt trumsolo i skivans annars ganska mediokra andraspår Black Diamond. Men en skicklig trummis räcker inte för att den fete mannen (som El Gordo tydligen betyder på spanska) ska nå hela vägen. Till det behövs mer originalitet i låtskrivandet.

Sanna Posti Sjöman

GRASSDANCER*Your Point of View*

SKYLARKING RECORDS

Uppsalabandet Grassdancer fick enligt uppgift efter förra plattan *Down by the Water* smeknamnet Uppsala-Neil. Det är emellanåt på *Your Point of View* en inte helt inadekvat beskrivning av hur de låter. För det finns en rural anda i samverkan med rockuttrycket som gör att det är svårt att inte, om än långväga, föra tankarna till Neil Young.

Men det är också att göra Grassdancer en otjänst. För det finns mer här än att bara avfärda Grassdancer som en ripoff, även om det ibland är farligt nära. Nu är det väl kanske dock inte så helgjutet så att det blir unikt och underbart, men visst låter det rätt intressant. Det tuggar på, river och smeker, fångar ens uppmärksamhet ett ögonblick bara för att ge bort det i nästa. Det som dock irriterar efter hand är att produktionen verkar alldeles för stram för att kanske ge bandet rättvisa. Det låter som att det finns så mycket mer energi bakom det som egentligen hörs, det låter lite för välpolerat, för anpassat för att bli riktigt övertygande. Hade det någon gång känts som att allt släppts loss och flöda fritt och bara leva ut hade det kunnat vara enormt. Nu är det uppbundet och stramt.

Magnus Sjöberg

GÖRAN GREIDER, JOEL GRIP OCH EVE RISSE*Hit från underjordsens burar***PER WÄLSTEDT***Bondfasoner*

UMLAUT/DOTSHOP:SE

Det fanns en tid när jag ansåg texterna till en låt kunna vara viktigare än de musikaliska kvaliteterna. I viss mån, beroende på kontext, kan jag väl fortfarande tycka så.

De två plattorna från Umlaut Records lyfter fram texterna långt framför det övriga, även om ljuden och musiken inte blir negligerad, inte blir en bisak. Istället låter de texterna forma ljuden, låter ljuden följa och berika texterna. Till Göran Greiders poesi, läst av honom själv, blir det ibland till och med så att man ibland knappt märker att det är något som ger atmosfär till rösten, även om man ibland kan ana spänningar bortom det lästa. På ett sätt, speciellt i inledande *Skuggad*, känns det som ett fornt barndomsminne i Slas anda, med en lätt strykning av förväntan av att något kommer att hända. Man kan inte heller undgå ljudens styrkande av det egentligen enda uttalat ilska politiska stycket, *Demokratis September*. Där Göran Greiders roll som poet och politisk debattör flyter samman.

Per Wälstedts dikter är mer jordnära, i nuet, i verkligheten; så bonde han är, mer i en konkret mylla. Och även här, på samma sätt, bidrar ljuden till orden. Men här känns också en större och mer påtaglig enkelhet, både i ljud och poesi, kanske till och med mer konkret även det. Det fascinerande är att när man läser orden i det bifogade häftet känns de så mycket mer nästan banalt naiva än när man hör dem i skivans kontext. Som en idé om teater bara författarens vision kan förverkliga. Däremot kanske man kan finna andra kanaler om man söker bondpoesi.

Magnus Sjöberg

HALF COUSIN*Iodine*

GRÖNLAND/BORDER

Oftast brukar nya skivor ge en magkänsla, redan från första genomlyssningen. För det mesta stämmer känslan, och är densamma efter tjugonde varvet i skivspelaren, ibland tvingas jag ge efter för mitt bättre vetande. Det kan ha bättre koll än magkänslan. Men i fallet med Half Cousin kan jag

verkligen inte bestämma mig för vad jag tycker. Det är experimentellt och spännande, och på samma gång relativt konventionellt. Glatt men nattsvart, och lagom många låtar som är lagom långa. Ändå sprider sig bara ett stort obehag inombords.

Iodine är skotskt smutsighet och skeva melodier utförd på ett så bra sätt, men det är någonting med dragspelen, de vemodiga stråkarna och melodierna som får det att dra ihop sig lite i magtrakten, och hatkärleken växer sig än starkare. Det är bra, det är väldigt bra. Däremot kan det vara bra att förbereda sig på en psykisk berg- och dalbana.

Emma Rastbäck

HATESPHERE

Serpent Smiles and Killer Eyes

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Hatesphere kör samma snabbt riffade metal som The Haunted och At The Gates gjort innan dem. De för vidare denna tradition med ett album som är läckert sammansatt och riktigt tungt. Både det tekniska kunnandet och sånguppyggnaden är med beröm godkända och ger mersmak.

Det jag saknar är det jag saknar hos de flesta band av Hatespheres karaktär. Var är de lugna partierna? Var är dynamiken? Det halvsofita introet till *Drinking With the King of the Dead* räcker inte.

Mikael Barani

HAYSEED DIXIE

Weapons of Grass Destruction

COOKING VINYL/EMI

Nånting säger mig att jag egentligen borde säga usch och fy om detta. Men jag har aldrig utgett mig för att vara särskilt finkulturell, så jag är istället ärlig nog att erkänna att Hayseed Dixies hillbillytoner charmar mig från första stund. Man har helt enkelt tagit 17 klassiska rocklåtar och stöpt om dem i ny hillbillykostym. "Ja, men det gjorde ju Black Ingvars också med en massa dansbandslåtar" kanske ni tänker då, och hur kul var egentligen det? Men skillnaden ligger i att Hayseed Dixie lyckas sätta sin egen prägel på låtarna och får dem att låta som om de skrivit dem själva. Dessutom så består Hayseed Dixie av fyra ytterst kompetenta musiker. Visst luktar det lite buskis ibland, men jag tror inte man väntar sig att bli tagna på nåt större allvar heller. Så länge folk dansar och sjunger med så är det belöning nog. Vi bjuds på tofsköna covers av Scissor Sisters *I Don't Feel Like Dancin'* och Judas Priests *Breaking the Law*, men allra bäst blir det när man tonar ner Sex Pistols *Holidays in the Sun* till något som snarast liknar en ballad. Briljant var ordet.

Jag hoppas verkligen ni tar chansen att upptäcka Hayseed Dixies musik. Det känns befriande att det fortfarande finns musiker som tar livet med en klacksparck och inte är så fruktansvärt pretentiösa. Synd bara att man på omslaget gör sitt bästa för att se ut som Svenne Rubins amerikanska kusiner.

Thomas Rödin

HELLYEAH

Hellyeah

EPIC/SONYBMG

Någon sorts uppdaterad grunge för 2007 skulle man väl kunna kalla "supergruppen" Hellyeahs platta. Supergrupp är ett flyktigt uttryck och ligger kanske främst på betraktarens samvete. Tycker personligen inte att medlemmar från Pantera, Mudvayne och Nothingface som bildar ett band tillsammans kan kallas för supergrupp. Nog om det.

Hellyeah är en platta med habil metal som nästan är patetiskt förutsägbar. Först invasionslåtarna. De som de amerikanska trupperna har när de åker i sina pansarfordon nere i Najaf med omnejd. Sen några bicepslåtar. Låtarna som brukar ljudsätta scener från något tv-program där de bygger om motorcyklar till strykjärn. Sen har du de obligatoriska lugna låtarna. De om lite sprit och lite tjej. Gärna instrumentala eller halvakustiska. Lägg pengarna på något annat istället. En glass.

Per Lundberg GB

ERDEM HELVACIOGLU

Altered Realities

NEW ALBION RECORDS/IMPORT

Istanbulbon Erdem Helvacioğlu började plugga till industrieringjör men upptäckte att det fanns roligare sätt att hantera elektronik än i en fabrik. Efter att ha pluggat ljudlära och komposition är han nu

på gång att doktorera i elektroakustisk komposition. CV:t är det alltså inget fel på. Inte heller på mängden uppdrag, installationer och beställningsverk. Tyvärr är som bekant inte kvalitet och kvantitet detsamma. Vad det gäller hans tidigare verk har jag ingen aning. Men nya albumet *Altered Realities* gör mig besviken. Han är ju så bra på att ratta fram luftiga ljudbilder som liksom sväller i alla kanter. Det är stort, lätt och elegant ljudhantering. Dessvärre har Helvacioğlu en fallenhet att bli alldeles för romantisk och stryker hela tiden medhårs. Den akustiska gitarren är sockersöt och i kombination klibbar den ner de fina ljudbilderna så att allt till sist blir rätt platt. Undantaget är inledningen till sista stycket, *Ebony Remains*. Där härskar dissonanser och abstrakta grepp som gör musiken mindre inställsam. Tyvärr varar det bara i några minuter, sen kliver romantikern in i rampljuset igen. Hoppas att han stannar i det mörkare någon gång. Då skulle han kunna göra något riktigt bra.

Mats Almgård

HONEY POWER

Macrosilly

SEKSOUND

Estländsk indiepop. Jag gör mitt bästa för att jaga bort de värsta fördomarna. *Bonnie Meets Clyde* inleds med tunn gitarrbaserad pop och en sångare som låter som Billy Corgan korsad med Shaun Ryder. Lätt glidande mellan vad jag skulle kalla "icke-toner" med en nasal teknik, alltså. Nu tror jag visserligen inte att det är direkt så genomtänkt. Musiken är avig och småputtrande med inslag av en och annan kul idé. Det lurkar på och är aldrig riktigt dåligt, men heller aldrig särskilt bra.

Christian Thunarf

JOHN LEE HOOKER

The Best of Friends

SPV/PLAYGROUND

Med skivan i min hand blev jag först tveksam. Ytterligare en John Lee Hooker-samling med i stort sett samma låtar som alltid kändes inte så upphetsande.

Men den inledande versionen av *Boogie Chillen* får det att intensivt pulsera i mina ådror. Häftigare version har jag inte hört sedan RL Burnsidess cover. Andra höjdpunkter är *Burnin' Hell* med Charlie Musselwhite på livligt munspele och *I'm in the Mood* i mäktigt duett med Bonnie Raitt. Gammalt hopplöck som *Boom Boom* och *Dimples* samsas med tidigare ej utgivna inspelningar.

En av bluesens bortgångna storheter har återuppstätt, det är så det känns! Från "six feeth under" tycker man sig höra John Lee Hookers fylldt varma bluesound sprida sig genom jorden. Han har en rad berömda vänner från jordelivet med sig på skivan. Förutom redan nämnda också Eric Clapton, den gamle Fabulous Thunderbirds-gitarristen Jimmy Vaughan, Van Morrison och Ike Turner. När många stora artister ska försöka trängas på samma skiva blir inte alltid summan lika bra som delarna. Men här kompletterar de varandra på ett respektfullt och uppfriskande sätt. Modern, lite såsig r'n'b och någon soulballad smys in mellan boogiebitarna och på något ställe anar jag rent av en panflöjt. Lyssnaren får det minst lika roligt som musikerna själva. En lyckad återvinning av John Lee Hooker, kort sagt. Skivan kommer att förbli en av mina bästa vänner ett bra tag framöver.

Mathilda Dahlgren

JENNY

Five Hundred Days

EVEN EIGHT RECORDS

Jenny Gröndahl heter en artist som behärskar sin röst och sitt Fender Rhodes till fullo. Det rymmer mycket blues och soul i hennes stämma. Som en lite tuffare Norah Jones. Tillsammans med sitt band spelar Jenny sin blåa soul på ett felfritt sätt. Och det är just att det är så felfritt som gör att jag inte riktigt går igång på alla cylindrar. Med en sån röst hade den här skivan mått bra av smuts under naglarna och skrapår på knäna. Tänk en svensk Lisa Kekula i Bellrays. Det blir musik för musiker. Som egentligen är den tråkigaste formen av musik som finns. Men med den rösten och på det sätt hon spelar piano skulle det här mycket väl kunna vara en grym platta. Nu blev det inte så. Tyvärr.

Per Lundberg GB

SEU JORGE

Live at Montreux

EAGLE/PLAYGROUND

Filmen *The Life Aquatic with Steve Zissou* som kom för ett par år sedan var, trots Owen Wilsons medverkan, en helt okej film. Men det bestående minnet var en av besättningsmännens vackra tolkningar av David Bowies låtar som vid några tillfällen förekom. Mannen som förvandlade Bowies svulstiga rockdängor till luftig brasiliansk samba heter Seu Jorge och för många, inklusive mig, var han innan filmen helt obekant. Jag ogillar av princip liveplattor starkt men har trots det vissa förväntningar på den här skivan. Förväntningar som omedelbart kommer på skam.

På spelningen i Montreux backas Seu Jorge av en basist och fyra slagverkare och på inledande *Mania de Peitão* låter de som sämsta sortens funkband. Det fortsätter ungefär i samma stil, vissa låtar som *Fiori de la Città* låter lite mer folkskolejazz. Att plattan avslutas med ett sju minuter långt percussionsolo säger egentligen allt. Seu Jorge sjunger bra men det här är ljusår från de finlemmade Bowie-tolkningarna. Produktionen är, som brukligt på liveplattor, oerhört tråkig och dessvärre lurkar låtarna på i en oerhört skitnodig men oengagerad takt. Tydligen finns Seu Jorges Bowie-låtar samlade på en annan platta. Köp den istället.

Isac Nordgren

SOFIA KARLSSON

Visor från vinden

BONNIERAMIGO

Det finns något hos Sofia Karlsson som jag gillar, och på samma gång ogillar. Det finns ett anslag i sången och arrangemangen som placerar visan i de fina salongerna igen, när man till sist trott att den åter låg i folkets händer och öron. Hennes Dan Andersson-platta visade att det fanns tendenser ditåt, även om många arrangemang ändå kringgick farhågorna. Men på *Visor från vinden* blir det lite tydligare.

För även om jag gillar hennes version av Wiehes *Flickan och Kråkan* känns uttrycket lite för uppklätt och tillknäppt för att jag ska omhulda det helt. På samma sätt i Taubes *Balladen om Briggen Blue Bird av Hull*, där det ibland känns som att dramatiken och tragiken blott blir teaterspel. Det känns som att det svarta inte ges plats, som att smutsen inte finns, trots ibland övertydliga spår. Detta sagt känns det ändå skönt att Sofia Karlsson lyfter upp låtarna och ger dem liv igen, vilket det nu än må vara. Det känns också skönt att det inte bara är klassisk visa som blir visa här, spannet är brett. Och Peps *Spelar för livet* blir faktiskt en sprittande folkvisa som vitamininjektion.

Magnus Sjöberg

MARY KARLZEN

The Wanderlust Diaries

DUALTONE/PLAYGROUND

Det är svårt att utmärka sig som så kallad singer/songwriter. Risken är att man låter mycket lik artister som redan finns, så är fallet med Mary Karlzen. Hennes röst är anonym, svår att urskilja från mängden. Det är lite Sophie Zelmani, lite Sheryl Crow och stundtals nästan lite Gwen Stefani över den. Men det hade inte behövt vara negativt att föra ett musikaliskt arv vidare i invanda spår – om hon bara gjort något mer av det än att köra runt runt på redan slitna vägar. Skivan, som är hennes första sedan 2000, varierar mellan intim americana/countryrock och mer poppiga tongångar med vardagsromantik som genomgående tema. Med sig har hon musiker från kända band som My Morning Jacket, Wilco och Bruce Springsteens E-Street Band som gör sitt jobb men inte mycket mer. Ena stunden berör hon och andra stunden passerar hon lika obemärkt som oengagerande P3-skval, vilket gör mig klugen. Men det negativa överväger. Karlzen borde väga ge sig ut på mer okänd mark än den egna trädgården. Efter några genomlysningar har jag redan tröttnat.

Mathilda Dahlgren

KASSIN + 2

Futurismo

LUAKA BOP/BONNIERAMIGO

Brasilianskt. Den tredje plattan i en serie om + 2, de tidigare nämnda efter de här också medverkande Domenico Lancelotti och Moreno Veloso,

förutom Alexandre Kassins. Och givetvis är det den svala bossanovan som dominerar. Ibland nästan så det tangerar soft jazz, om det skulle finnas någon skillnad. Och visst är det småttrevligt och mysigt, men ibland är det nästan så man sitter och kommer ihåg plyschsoffan från 1977. För det känns egentligen inte speciellt originellt, dessvärre. Ett par låtar känns rätt fräscha, men ibland hamnar man i ett väl standardiserat fack av just bossa, och där man helt plötsligt minns gamla Gimmicks som ett nyskapan-de inslag. Lite orättvist, jag medger, men nog krävs det lite mer driv och originalitet för att åtminstone få mig att låta något av de här bossainslagen bli en del av mitt liv.

KARIN KLINGSTIERNA

Kom närmre

IMOGENA

Det finns något hos Karin Klingstierna som får mig att nicka igenstämmande. Det här svenskt jazziga, det som hamnar i gränslandet till schlager, det här som Svante Thuresson gjort till sitt signum, även om det är en orättvis jämförelse. Men det finns, oavsett coolness, en koppling, och ett behagligt svalt anslag i låtarna. Lars Moberg, som skrivit merparten av låtarna, kan sitt hantverk. Speciellt när allt inkorporeras utan problem med låtar av Burt Bacharach och andra. Men trots det känns det i slutändan, när man lämnat skivan bakom sig, som att inget fastnat, som att det, även om kvaliteter finns, rinner av en. Det är synd. Men sant.

KOCKY

Kingdom Came

LA VIDA LOCASH

Kocky är låtskrivaren David Åström, aka producen-ten Soul Supremes sidoprojekt. Jag är vanligtvis inget fan av elektronisk musik men det här är så mycket mer än det. Kocky själv har döpt soundet till "rapclash" och beskriver det som allt på en gång. Och det stämmer verkligen. Vid första genomlysningen låter det ganska störigt och jobbigt. Det är pop och hiphop möter electro och house och vice versa. Men efter andra och tredje lyssningen vill man inte stänga av. Jag vill dansa. Och inser varför Kocky är namnet på mängas läppar just nu.

Att lyckas tänka utanför boxen och skapa ett nytt sound i dessa dagar är ganska genialiskt faktiskt. Inte konstigt att artister som Timbuktu, Chords, Mapei, och Play Paul vill vara med på ett hörn.

KOSHEEN

Damage

MOKSHA/UNIVERSAL

Vet att jag såg Kosheen live i Köpenhamn för några år sedan utan att bli imponerad, detsamma gäller nu när Bristol/Glasgow/Wales-trions tredje platta landar. Bitar/influenser från Portishead, The Prodigy och Dido sätts samman till en rätt tradig samling låtar som inte landar i sofflyssning och inte heller på dansgolvet. Det känns inte 2007 helt enkelt. Snarare 1997. Och det känns väl så där fräscht.

KULLHAMMAR-OSGOOD-VÅGAN

Andratx

MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

Det känns som att Jonas Kullhammar kan dyka upp var som helst, när som helst. Här gör han det tillsammans med danske Kresten Osgood på trummor och norske Ole Morten Vågan på bas. Och ibland kan det kännas som att framför allt Osgood vill lite väl mycket emellanåt, även om det kan svänga ordentligt, lite så att det blir för intensivt. Inte hysteriskt, det är de alla alldeles för rutinerade för, men det kan kännas som att de för en yttre lyssnare har lite väl kul själva. Som att distansen inte alltid finns där.

Nu är allt så gott framfört att de egentligen aldrig faller i den fällan, helhetsintrycket är ändå att de njuter och lyckas i stora delar vidarebefordra känslan. Men ändå. Kan inte riktigt ta det till mig som jag hoppats och trott.

Magnus Sjöberg

LIFE ON EARTH!

Look !! There is...

SUBLIMINAL SOUNDS/BORDER

Dungen är skivaktuell precis som Mattias Gustavsson som ingår i Dungen-kollektivet. Här huserar Mattias Gustavsson solo och det handlar om rätt klämmig, psykedelisk folktop med mycket tvärflojt och mörka och långa gitarravstickare. Det är inte dåligt, bara rätt förutsägbart och sömnframkallande. Här finns inte samma känsla av total frihet som Dungen har i sin musik. Och därmed förlorar man rätt mycket av vitsen med den här typen av psykedelia. Den ska vara helt gränslös. Inte som nu, ett enda långt "ja, vi har hört det där förut. Och det där".

LORD BELIAL

Revelation

REGAIN/SOUND POLLUTION

Lord Belial släpper sitt sjunde album. En platta som enligt många bedömare borde kunna kallas Belials främsta hittills. Deras förmåga att blanda rent ljud med distat, i både sång och gitarrer, gör *Revelation* till en upplevelse som växer efter flera lyssningar. Typiskt kännetecken för bra musik, alltså.

Jag tycker Lord Belial går sin egen väg. Det är inte helt unikt genom historien, men det känns ändå som om de har varumärkesskyddat sig själva. Mina favoriter är *Death as Solution* och *Ancient Splendor*. Båda har fastnat tidigt. *Ancient Splendor* för sin refräng, *Death as Solution* för sin växelsång och akustiska arrangemang. Det senare påminner om sorgen hos någon som mist livsglöden. Mycket vackert. Mycket snyggt.

LUKID

Undan

WERK/DOTSHOP.SE

Med knaster, loopar och ett stadigt triphopbeat beger sig Lukid rakt ut i de trakter som utforskats av band som Boards of Canada. Det kunde låta saggigt, retro och tråkigt. Men det gör det bara vid några få tillfällen. Lukid har nämligen ordning på sina samplingar. Han vet också att smyga in ett störande glitchljud när samplingen av akustiska gitarrer faller farligt nära kitsch. Dessutom rör sig Lukid så lätt och otvunget genom upptrampade stigar att han faktiskt också hittar egna små sidospår att utforska, alldeles på egen hand.

MAC BLAGICK

Mac Blagick

GLEN GHOST/SOUND POLLUTION

Jag tänker på två band när jag lyssnar på svenska Mac Blagicks debutskiva. Spinal Tap och Black Sabbath. Spinal Tap för att den i mina ögon homoerotiska rocken ur den hårdare skolan kompenseras med omslagsbilden föreställande en naken kvinna och låttitlar som *Caligula Nightclub* och *Good Morning Little Schoolgirl*. Sabbath för att det verkar vara bandets största influens. Särskilt sångarens, som har anammat Ozzy's karaktäristiska sångstil. Riffen hade kunnat bli riktigt Sabbath-tunga men känns i inspelningen rätt så klena. Vilket är synd, för spela kan de, Mac Blagick, men på debutskivan låter de förutsägbara och sämre än originalen.

Inte lika tunga som Sabbath alltså, och trots att jag tycker att det här är ganska roande är jag inte helt säker på att Mac Blagick, till skillnad från fiktiva bandet Spinal Tap vars nivå de inte heller når upp till här, driver med genren. Och, ironi eller inte, har det här redan gjorts mycket bättre.

MARKOOLIO

Värsta plattan

SONYBMG

Med fnissigt snusk, roliga *Idol*- och Kungahuset-sketcher och platt stompmusik som fejkar allt som fejkas kan ska Marko Lehtosalo sälja musikaliskt socker till barn. *Värsta plattan* är verkligen som vilken produkt/leksaker som helst, och den kommer att kastas lika fort som de andra.

Gary Landström

MARIA MCKEE

Late December

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Man kan inte säga annat än att Maria McKees senaste platta innehåller mycket. Att varje låt innehåller mycket. Det känns ibland som att hon plötsligt de senaste åren fått en hel karriärs inspiration och idéer på en gång, som ett paket, som en oerhört ymnig gåva från ovan. För det fläskas på rejält här. Totalt kommer man inte ifrån det symfoniskt låtande rocksoundet, men det finns mer, och sällan mer minimalistiskt ljudande än genomsnittlig arenarock. Egentligen är det absolut inget fel på låtarna, men de kläs upp i inte bara för yviga kostymer, utan till och med farligt nära maskeradkostymer. När det inte går till överdrift, och låtarna får utrymme att faktiskt leva ett eget liv känns det innerligt och angeläget, men väldigt snart står man överöst av myckenhet man inte väntat och önskat. Som när man blir mätt av förrätten, ungefär.

MEGADETH

United Abominations

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Dave Mustaine, den enda kvarvarande originalmedlemmen i Megadeth, har haft fullt upp på sistone. Förutom att ersatt gamla och nygamla medlemmar på löpande band, har han hållit sig sysselsatt med att förakta FN. Tillräckligt mycket för att knäpa ihop en skiva om det. Titeln på Megadeths elfte studioplatta syftar nämligen direkt till frontmannens ilska gentemot FN:s "oförmåga att agera vid krissituationer".

Mustaine har i förhandssnacket lovordat den nya skivan och banduppsättningen som den bästa sedan *Rust in Peace*, och han beskriver det nya materialet som old school. En beskrivning som till viss del även stämmer. Skivan börjar riktigt hyfsat med trashiga *Sleepwalker*, och *Washington is Next*, (till vilken Mustaine snabbt riffet från Maidens *Wasted Years*). Även *Never Walk Alone... A Call to Arms* är riktigt bra. Men sedan börjar det gå utför. Titelspåret *United Abominations* faller platt, mest på grund av att Mustaine envisas med att fylla den med urtråkiga snackisar. Och det är just detta onödiga pladder som dyker upp i tid och otid som är skivans akilleshäla. Det är förvisso inte första gången Mustaine håller politisk låda, men denna gång är texterna riktiga lågvattenmärken. I Amerikastan, gastar sångaren: "Hey Jihad Joe, guess what, we're comin to get you". Riktigt dålig är även plattans första singel, nygamla *A Tout Le Monde* (som först släpptes på *Youthanasia* 1994) och som nu gästas av Cristina Scabbia, som till vardags frontar Lacuna Coil. I refrängen sjunger Mustaine ett smörigt farväl till världen på franska och avslutar med: "These are the last words, I'll ever speak". Och det tackar jag för, Dave. Lämna textförfattandet till någon som är bättre på att jonglera med ord.

MELOTRON

Propaganda

SYNTHETIC SYMPHONY

På sitt sjätte album bryter syntpoptrion Melotron mot sina, enligt dem själva, strikta regler att allt material ska sjungas på tyska. *Princess of Russia* och *Broken* sticker dock inte ut enbart på grund av sina titlar, utan det är syntpop i sin mest genuina form, som när det görs på rätt sätt inte kan bli så mycket bättre. Tempot är varierande och ljudet smakfullt futuristiskt. *Vaterland* bör ses som en fingervisning, *Lebe Ungewöhnlich* en vink med hela handen åt Depeche Mode årgång 1990. För mig är Depeche Mode ständigt närvarande bakom denna maffiga syntridå som tar sin början i ett episk intro som kanske kan te sig lite missvisande för resten av skivan för den ovane lyssnaren. Men det gör verkligen ingenting. Bortsett från ett par mindre lyckade ballader har Melotron gjort allt på rätt sätt och kan nog inte bli så mycket bättre än så här, på sitt hittills bästa album. Kalla det propaganda. Eller möjligtvis en svältfödd recensent som ges möjligheten att möta våren och sommaren i sällskap av knivskarp syntpop, med ödesdiga konsekvenser för planerade våraktiviteter utanför lägenheten som följd.

Andreas Häggström

Magnus Sjöberg

Martin Röshammar

Magnus Sjöberg

Torbjörn Hallgren

Mats Almegård

Sanna Posti Sjöman

Sara Jansson

MIMS*Music is My Saviour*

AMERICAN KING MUSIC/EMI

Det har börjat bra för debutanten och New York-rappare MIMS. Singeln *This is Why I'm Hot* lyckades knipa en förstaplats på Billboards Hot 100 singellista för några veckor sedan och spelas överallt; på radion, i butiker och på dansgolven. Och det är ingen idé att tröttna på låten än, sommarplåga är nog bara förnamnet. Men låten är bra så varför inte.

Albumet *Music is My Saviour* fortsätter i samma stil, det finns flera bra hits. Texterna kanske inte riktigt håller samma klass som NY-rap är känt för men det är nog inte heller MIMS ambition. Han tycker att många i New York varit arroganta som vägrat anamma hiphop från andra ställen. Men det vill MIMS göra och det går att höra spår av både västkust och söderrap, fast utan gangsta-snacket.

Trots att det här är MIMS första album har han varit med ett tag och det märks. Det här är en själv-säker, stabil debut. Hot är ordet.

Sara Thorstensson

MIXED MEDIA*Komplett*

MIXED MEDIA/PLAYGROUND

Mixed Media gav ut två skivor, 1978 och 1979. Här är båda återutgivna. Mixed Media var ett band som verkade i mångt och mycket i proggens anda, utan att så här i efterhand lida alltför mycket av det. Även om det emellanåt kanske skiner igenom lite väl mycket, finns det ändå överraskande många passager där det mest känns som mjuk och innerlig visa, med sångköror som faktiskt också känns intressanta och pockande ännu. Hos de som upptäckte bandet under 70-talet är det en ynnest att få återhöra låtarna. För oss som inte direkt har någon relation känns det faktiskt också intressant, kanske just för att det finns så där lagom mycket av varje, framför allt vad gäller det tidstypiska, av både gott och ont.

Magnus Sjöberg

MODESELEKTOR*Boogy Bytes vol. 03*

BPITCH CONTROL/IMPORT

Att Modeselektor inte väjer för att mosa ihop massor av olika musikstilar, tugga på dem en stund och sen spotta ut dem till en knasig massa av beats, basgångar och riktigt knäppa infall är väl helt klart sedan *Hello Mum?* Som DJ:er vet också Gernot Bronser och Sebastian Szary hur man knådar ihop låtar till en jäsande deg av dansanta svängar. När jag såg dem på Watergate i Berlin förra året strimlade de Justin Timberlake över de hårdaste minimaltolvorna och det var rent ut sagt jävligt bra. På denna mix-CD gör de också vad de kan för att sätta fyr på partyt. Men de har inte samma publikunderstöd denna gång och det märks faktiskt lite. Även om mixarna överraskar och det är partylåtar i lång rad så lyfter det inte riktigt så högt som man skulle vilja.

Mats Almegård

MUSIQ SOULCHILD*Luvanmusicq*

ATLANTIC/WARNER

Alltså, så här gnällig och vek får man väl inte vara? Musiq Soulchild är ingen färsking på soulscenen men han smörar på som om han är en nykläckt *Idol*-vinnare. Han gråter antingen om hur han har för många brudar men ingen kärlek eller om att han vill att någon ska visa honom hur man gör för att älska. Men mest wailar han kärlekstrivialiteter ingen vill höra. Usch!

Gary Landström

NOCTURNAL RITES*The 8th Sin*

CENTURY MEDIA/EMI

Den åttonde synden!!! Det måste vara när ett svenskt band, bildat 1990 i norra Sverige, som spelar melodisk metal på ett undermåligt sätt, och kallar sin tionde skiva för den åttonde synden. Vilken ironi. Blasfemi mina damer och herrar.

Per Lundberg GB

GARY NUMAN*The Complete John Peel Sessions*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Det är alltid kul att höra lite klassisk Gary Numan; lite deppsynth från sent 70- och tidigt 80-tal. Har gil-

lat den här lite ambivalenta sidan hos honom, med den nästan melodramatiska stämningen i musiken med hans lite tillbakadragna sång. Nästan än mer efter att ha sett ett framträdande i BBC:s gamla *Old Grey Whistle Test* där paradoxen nästan blev total, med nervös framtoning till storskalig dystopi.

Det är lite grann samma här ibland, även om det genom tid märks att uttrycket finns kvar men att övertygelsen stegras. Också intressant att följa den dystra syntens utveckling, hans från *Tubeway Army*, till solokombinationen av body och nästan folk Gary närmast sig.

Låter bli att tänka den eventuella tanken att många släpper John Peel-samlingar nu för att eventuellt dra nytta av Peels namn. Väljer att se det som en hyllning, en ynnest, framför allt för att BBC fortfarande ligger bakom och har rättigheterna. Och tackar för att få höra *Down in the Park* igen.

Magnus Sjöberg

LINA NYBERG & MAGNUS LINDGREN*Brasil Big Bom*

CAPRICE/CDA

På ett sätt gillar jag greppet att ta den brasilianska musiktraditionen och placera den i en jazzkontext. Det finns ett annat slags sväng att ta tillvara på, det blir rätt tydligt. Men trots att Lina Nyberg lätt rör sig både i svensk och i portugisisk prosa till storbandets inramning kommer man oftast inte ifrån det faktum att det blir lite distanserat. Och det känns lite märkligt att höra brasiliansk musik bli, om inte kylig, så i alla fall så renon på värme, den värme som oftast är en identitet. Ibland känns det som att det mer jazziga uttrycket vill ta över låtarnas identitet, och då blir det lite för mycket navel att titta i, kan jag tycka.

Magnus Sjöberg

CARL ORRJE*Like the Wind*

PB8/CDA

Ibland stöter man på ett sånt där ljudlandskap som man minns från något. Man vet inte vad det är, man vet inte vad som triggar minnet, men det finns där. Carl Orrje har en förmåga att hitta något som finns latent hos en, som finns latent i folkhemmet, tror jag. Det finns något här som minner om skönhet, något egentligen ursvenskt, men utan att bli etniskt eller ens nostalgiskt. Skulle det vara det, skulle det vara filmiskt, skulle det vara operonligt men ändå kollektivt. Pianot och träblåset, något man förnimmer och som flyktigt drar förbi, utan att lämna för stora avtryck, men ändå ett spår av längtan, alltid ett spår av välkomnande. Utan att välja de konturer som man förväntar sig, lämnandes det till lyssnaren. En rik flora av byggmaterial; för konstruktion, för kontemplation. För identifikation.

Magnus Sjöberg

PARADISE LOST*In Requiem*

CENTURY MEDIA/EMI

Hela elva plattor har de på sitt gedigna samvete, dessa goth metal-pionjärer. Tillsammans med My Dying Bride satte de nya toner på kartan och första hälften av 90-talet var en välljudande orgie av dysterkvistmetal – för dysterkvistar, skapad av dysterkvistar.

One Second från 1997 blev en vändpunkt åt ett mindre metalliskt sound och Depeche Mode-ripoffen *Host* från 1999 skrämdes iväg horder av de gamla fansen. Jag tappade intresset och har dålig (läs ingen) koll på utgivningarna därefter. Konstaterar nu att de är tillbaka i de hårdare trakterna igen och även om det growlas mindre än vid starten finns här gott om tunga slöa riff på traditionellt Paradise Lost-manér.

Bitvis riktigt bra, aldrig ointressant – med andra ord dags att sälla britterna till favvobanden igen.

Roger Bengtsson

PENTANGLE*The Time Has Come 1967-1973*

CASTLE/BORDER

Pentangle var ett av de riktigt stora och mest inflytelserika banden inom brittisk folk under slutet av 60- och 70-talet. Kanske framför allt för att de inkorporerade fler element i musiken, de lät musiken spira utan fasthållande av normer och traditioner. Brittisk folk blandades med blues och rock och blev

något mer, kanske till och med mer folkligt. Om inte annat ikoniserade för sin påverkan på den senare blomstringen av folkspirerade band, exempelvis Fairport Convention. Personligen en favorit framför allt genom den oemotståndliga och legendariske Bert Jansch på gitarr, som känns som en av de främsta inom just gebitet att med enkla medel och innovativt spel ge uttryck åt så mycket mer än vad man tror rymts inom givna ramar.

Uppdelad på fyra plattor, två från studiosessioner, en live från 1968 och en med låtar från livespelningar, tv och film. På något sätt känns det som en, om inte nostalgisk, så i alla fall kulturell nödvändig tripp att ta. För det känns när man lyssnar på allt som att det finns en rikedom och spänning i allt som man sällan hör på andra ställen. Nu kanske denna fyr-CD-box egentligen inte är för de nyupptäckande, utan mer för de redan insatta, men här finns också de ingredienser som räcker för att skapa sig uppfattningen, för att njuta, för att inse vad som var speciellt, för att inse varför de ändå skapat sig ikonstatus. Oavsett vilka som anser att de är ikoner.

Magnus Sjöberg

THE PIGEON DETECTIVES*Wait for Me*

DANCE TO THE RADIO/BONNIERAMIGO

Oh, shit vad brittiskt. The Pigeon Detectives väljer samma väg som så många andra brittiska band genom pophistorien. Och de gör det rätt bra. Här finns pubrock, här finns Undertones, Buzzcocks, Blur och en massa andra band inbakade. Det är tralligt, skramligt och fullt ös och väl genomtänkt. Men så spännande, nytt eller fräscht är det kanske inte.

Martin Röshammar

POWERWOLF*Lupus Dei*

METAL BLADE/BORDER

Låten *In Blood We Trust* har funnits på tyska Powerwolfs mysplacesida sedan april. Jag tyckte den lovade väldigt gott. En typisk metal-hymn som utstrålar samma vi-mot-världen-anda som Dream Evils *The Book of Heavy Metal* eller valfri lät med Manowar, fast mer innovativ. Med drag åt System Of A Down. Den låten är dessutom bara femte spår, vilket är kaxigt för en första singel.

Resten av plattan är power metal-baserad, men med mer nordeuropeisk tyngd än till exempel italienska Rhapsody In Fire. Och trots att power metal inte är min grej så gillar jag vargarna. Det är varken tröttsamt eller uppreppande. Dessutom visar bandet upp mod med en indiankör i *When the Moon Shines Red*.

Torbjörn Hallgren

PÄR HAGSTRÖM & TRANSMOPOL*We are Music*

ADORE MUSIC

Trots att Pär Hagström sjunger på engelska finns det något riktigt äkta svenskt i uttrycket. Sánt där som lika gärna kan förstöra hela upplevelsen. Men det här är något annorlunda. Som en slags avstamp i svenskt ursprung, vemod; en slags svensk chanson-tradition som ingen känt till förutom Pär, en slags utspel som lika gärna kunnat vara sceniskt teatralisk utan att bli poserande. Riktigt bra låtar, riktigt bra. På något sätt känns ändå det engelska uttrycket behagligt, eftersom det lika gärna skulle kunna förpassas till en i visans tecken förglömd gränd om det blott vore för det svenska. För nu känns det ändå fräscht och tillfredsställande choséfritt.

Magnus Sjöberg

RICH BOY*Rich Boy*

ZONE 4/UNIVERSAL

Ibland står man där som ett fån. Helt förbisprungen och oförstående. Man är en trögfattad, reaktionär pensionär i en ungdoms pigga kropp. När alla lovord och all hype över Rich Boys singel *Throw Some D's* kom var jag precis sådan. Oförstående och skakandes på huvudet. Med detta album i handen bultar min konservativa ådra allt starkare. Rich Boy är dussinsmörja vars singel kommit i en läglig tid då hiphopen såvitt han är bekant med den står på knäna. "Den enes död...".

På pappret skulle man kunna läsa in någon form av kvalitet i att Rich Boy på albumet trots allt visar upp två sidor; grottmannens leende och älskog,

men sedan faktiskt även lite ljuv kärlek. Tyvärr kan inte jag köpa dessa krystat bajsnödiga tvärkast från *Touch That A** On the Regular* till *And I Love You* (som i sin kontext faktiskt är riktigt tung). Låt oss nu alla avslutningsvis bedja för att *Throw Some D's* var Rock Boys enda 15 minuter av fame.

Erik Hjortek

ROCKETS TO RUIN

Love Drugs Rebellion

ALABAMA/DEAD FROG

Skitig avskalad rock'n'roll från Atlanta i USA. Ni vet hur det låter, jag vet hur det låter och Rockets To Ruin vet exakt hur det låter. Lite The Cult, lite Mötley Crue, lite Wildhearts och så kryddar vi med gamla Kiss. Det svänger, gitarrerna är höga, basen mullrar och nästan alla låtar går i samma mid-tempo, sången är tuff och texterna dumma – vi har hört det så många gånger förut och det är definitivt inte dåligt. Det är bra som fan, men jag har svårt efter ett tag att skilja låtarna från varandra och ingen sticker ut. Men de ser tuffa ut och det låter tufft och de spelar säkert skiten ur oss alla när de väl står på scenen. Synd bara på bristen på låtar.

Mathias Skeppstedt

PAUL RODGERS

Live in Glasgow

EAGLE/PLAYGROUND

Man skulle kunna påstå att Paul Rodgers faktiskt är mer känd än sitt eget namn. Många har säkert hört honom utan att lägga namnet på minnet, såväl i grupper som Bad Company och Free som i soundtracken till filmer som *Top Gun*, *American Beauty* och nu senast i den modiga rollen som ersättare till Freddy Mercury i Queen. Hela 30 CD har han på sitt samvete. Vem har inte diggat till gamla rockklassiker som *All Right Now* eller *Can't Get Enough of Your Love*?

På liveskivan från Glasgow finns 17 låtar från hela Rodgers karriär men den känns ändå oavbruten. Han river i med rösten likadant, och nästan oavbrutet, låt ut och låt in. En livekonsert kräver ju alltid att stämningen hålls uppe på ett annat sätt än en skiva, men mina öron stänger av ungefär halvvägs. Hans prestation blir här enformig och bleknar i skuggan av flertalet mer karaktärsstarka efterföljare. Visst sköter han sitt jobb förbannat bra i sitt anletes svett och rösten är stark, men han får ändå ingen guldstjärna av mig. Det hettar inte till. Möjligen är det kombandet som inte riktigt bär upp honom till hans rätta nivå. Originalsättningen är alltid bäst. På *Top Gun*-soundtracket var han tuff värre med låtar nästan lika snygga som Tom Cruise. Ibland går det bara inte att återvinna gamla hits som en gång glänste av ren rockighetssvårta.

Mathilda Dahlgren

TOM ROSS

Reach in this Dream

MUJAZI/IMPORT

Det är en rätt trevlig bekantskap, Tom Ross. Lite grann påminns jag om Willy Schwarz och hans eminenta platta *Live for the Moment*. Precis som där finns här, om än i mindre och mer subtilare mån, de berikande indiska inslagen. Det finns ett anslag som tyder på att Tom lärt mycket om världens musik men utan att införliva för mycket i sin egen. Det finns små saker som avslöjar, små monotona inslag, små influenser av de indiska och afrikanska idiom han måste plockat upp på sina vistelser där. Det finns små jazziga inslag och rent globala rytmer. Allt sammanfogat i det egna, som hamnar i en slags hybrid av multiinfluenser, utan att kännas som mosaik. Det som drar ner helhetsintrycket en smula är att det hela känns lite för enhetligt, det är sällan något bryter av, något som gör att man kommer utanför den eventuella trans som annars infinner sig. Och ska man snacka trans, bör man kanske låta det hypnotiska och det indiska låta ta mer överhand. Nu kan man uppskatta allt, men inte låta det ta över en själv, som riktigt bra plattor kan.

Magnus Sjöberg

SAMAEAL

Solar Soul

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Schweizarna har hängt med rätt länge i undergroundrörelsen och har man något sänar troget följt

de hårdare blaskornas bevakning är säkert Samael ett bekant namn.

Började som svartmetallakt men sadlade om när Xy bytte trumstockarna mot keyboards. Bombastiskt och mäktigt är ord som passar vid en beskrivning. Svårt att inte jämföra med Rammstein, Deathstars och till viss del Marilyn Manson.

Österländska vibbarna i *Quasar Wave* är angenäma och med en så fläskig produktion känns skivan som helhet rätt snygg. Samtidigt blir det väl pretentiöst, allvarligt och faktiskt tråkigt mellan varven.

Roger Bengtsson

SEAR

Lamentations of Destruction

DYNAMIC ARTS/BORDER

Jag har lyssnat på detta album om och om igen utan att fångas upp i snärjorna av döds- och svartmetall. En stor anledning till det är att finska Sear påfallande ofta nöjer sig med alltför enkla riff och mangel utan finesse. Låtarna *Hate & Scorn*, *Crowned With Horns* och *Fire & Death* är typexempel på den sortens raka väg där allt som gäller är att röja för allt vad tygen håller. När bandet viker av från det hållet, som i sorgliga *Pedon Käsky* och melodiska *The Burning* lyckas de beröra mycket bättre.

Till nästa platta vill jag ha genialare melodier och en känsla av marscherande mörka finska tallar i riffen.

Torbjörn Hallgren

SEVENTRIBE

Aggro Necesse Est

ALABAMA/DEAD FROG

Seventribe lirar det jag kallar lekfullt galen metal. Sången ligger på gränsen mellan Exorcisten-besatt och spyende sumobrottare. Instrumenteringen är hård som fan och gitarrerna körs antagligen genom de fetaste Mesa Boogie-grejkerna som pengar kan köpa. Allt detta tycker jag är intressant och bra, men till en viss gräns.

Snart klickar förutsägbarheten in och jag börjar leta efter melodier bakom de hårda ensträngsriffen.

Mikael Barani

ROSCOE SHELTON

Save Me

SPV/PLAYGROUND

Han gick bort i cancer 2002, amerikanen Roscoe Shelton, men nu har man givit ut några av hans sista låtar tillsammans med några av hans äldre höjdpunkter. Han nådde inte utanför USA under sin livstid, men fanns med i skuggan av vänner som till exempel de berömda soulsångarna Sam Cooke och Otis Redding på 50-60-talet.

Man blir på gott humör när man hör det lättsamma inledningsspåret *Who Do You Think You Are*. Den har ett sväng som nästan lutar åt schlagerhållet. I övrigt är det mestadels traditionellt stillsamma soulbluesballader med viss förankring i gospeltraditionen, och samtidigt med modernt sound, som präglar skivan. Gitarrspelet känns ömt och ödmjukt, som vore det en kvinna som hanterades och det harmonieras väl med den glödande sången som samtidigt utstrålar trygghet. Shelton vaggar in en i en lugn och rofylld stämning, trivs man där är skivan utmärkt. Men om man blir otålig och vill ha lite råare drag är det bara *Heat Up the Oven* och avslutande duetten *He's Cool, She's Hot* med Mary-Ann Brandon som får det att riktigt skönt skaka om i känslorna, även om det blåser till lite extra då och då vid några fler tillfällen i det utdragna lågtrycket.

Mathilda Dahlgren

SMASHED

Famous Smashed Songs

DELICIOUS GOLDFISH

Famous Smashed Songs inleds helt strålände med en melodicaslinga som sätter sig som ett vältuggat tuggummi, och jag tänker på generationer av blyga popband. Sedan är idyllen krossad och det som kunnat vara en sockersöt skiva som gjort det lätt för sig visar upp en annan sida. Melodin får sällskap av sång i Andreas Mattson-klass, och genast blir Smashed mer svärfångade i ord. Kanske kommer man närmast sanningen genom att likna dem vid en helig hybrid av Popsicle och Brainpool.

Jag brukar beskärma mig över för långa skivor, men i Smasheds fall känns det snarast som att det är det omvända som är problemet. Det är mycket

falsksång, indiegitarrer och gråtande vargar som är inklämda på 32 minuter, snyggt paketerade och ambitiösa, men alltför få.

Emma Rastbäck

PATTI SMITH

Twelve

SONYBMG

Det finns ju några artister som i princip skulle kunna göra vad som helst som faller dem in och ändå komma undan med det. Just därför att det alltid funnits en inneboende stolthet i allt de företagit sig, just därför att det funnits en så stor integritet och kvalitet i det de gjort.

Patti Smith är en av dem. Även om jag är svag för covers som görs med finesse och någon idé bakom, kan jag tycka att coverplattor lätt blir pinsamma och trötta. Men när Patti Smith gör tolv covers på platta är det ungefär som man tror. Det är helt okej. Även om några coverval är lite överraskande. Tears for Fears *Everybody Wants to Rule the World* (som alltid får mig att tänka på den underbara filmen *Peter's Friends...*), Paul Simons *The Boy in the Bubble* och Beatles *Within You, Without You*. Några av låtarna ges en nästan ny dimension, andra kläs i annan dräkt, andra följer originalens struktur till punkt och pricka. Inga bottenapp, men egentligen heller ingen riktigt minnesvärd stund, även om Jefferson Airplanes *White Rabbit* låter lovande riktigt länge. Inte omistligt, men en timme väl värd nyttja.

Magnus Sjöberg

SOUNDANCE

Music for Movements

GAC

Soundance är precis vad det låter som. Ett ljudlandskap för rörelse. För det hörs, som att det imaginärt med musiken finns ett mål för just det; dans, rörelse. Fast ofta kan det också bli att hela jazzgenren faller in i det introverta, som att inget utanför existerar, som att rörelsen blott blir en obligatorisk punkt i musiken, och det egna, vara det elektroniskt, analogt eller bara exekverande, blir det allenarådande. Det hämmar i alla fall mitt lyssnande, det hämmar i alla fall min upplevelse. Och tyvärr leder det till att hela upplevelsen blir alienerande, även om rörelsen finns kvar i stycken. Ledsen, plattans titel leder mig, men det är svårt att komma undan den dansanta och rytmiska referensen. Och däri ligger också plattans problem.

Magnus Sjöberg

STATIC X

Cannibal

REPRISE/WARNER

Tyvärr jag ser igenom er skit. När Wayne Static och hans med musikanter försöker ta omvägen via Young Gods för att låta muskelrock å la NIN blir det bara Rednex av det hela. Skit stavas alltid skit här i Sverige. Utom kanske i vissa amerikaniserade hushåll där man kort och gott säger shit!

Per Lundberg GB

JONATAN STENSON

Jonatan Stenson

PBB/CDA

Jonatan har förut mest gjort sig känd som duktig gitarrist bakom Mikael Rickfors och Roffe Wikström, men nu är det dags att prova sina egna vingar. Det handlar om tryggt rocklunk med inslag av soul och blues. Kanske inget nyskapande på något sätt, men han är en duktig hantverkare. Röstmässigt påminner han mycket om Stefan Sundström med en liten touch av Mats Ronander. Den sistnämnde gästas för övrigt som munspeleare på *Linda mig*.

Texterna handlar uteslutande om kärlek på ett lite vardagsromantiskt sätt, smaka på en titel som *Vitt vin och råkor*. Rent personligen så tycker jag att Jonatan Stenson verkar lite så där härligt halvrisig som man vill att en äkta rockpoet ska vara. Kanske skulle man dock ha plockat bort några låtar från den här skivan, 15 låtar på samma tema och i samma stil känns lite väl mastigt. Men det här är en debut som lovar gott inför framtiden och borde kunna tilltala fans av Sundström och Wikström. Bästa spår: *Kommer inte över dig*.

Thomas Rödin

FREDRIK STÅHL*Start Making Sense*

FRUKT RECORDS

Start Making Sense är subtil elektronisk pop där Depeche Mode verkar vara en av de största inspirationskällorna. Två svaga spår inleder denna debut-EP och det är inte förrän i *Free Will Standing Still* och *When People Go to Work I Go to Bed* som jag vill anstränga öronen. Och där känns det som att Fredrik är i sitt esse. Men det räcker inte riktigt. Helheten är för lam och intrycket blir därefter.

Linda Hansson

TARWATER*Spider Smile*

MORR MUSIC/DOTSHOPSE

Tarwaters märkliga electronica går mer och mer mot något nästan konventionellt och folkligt, känns det som. Det episka har alltid funnits där, nu känns det också som att Tarwater hittat melodierna att föra allt vidare till ytterligare en nivå. Även om pratsången fortfarande är lite väl mycket speglande av tysk musikkultur, vilken den vara må. Nästan lite känsla av pop och hitkänsla, om det inte vore för arrangemangen. Men de är fortfarande komplexa, polyrytmiska och nästan vackra emellanåt, bara man låter sig fjärras från vissa av klanger. Allt dessutom krönt av en cover av Virgin Prunes (Ah, Virgin Prunes...) *Sweet Home Under White Clouds* från den eklektiska *If I Die, I Die....* Intressant.

Magnus Sjöberg

THE ACADEMY IS...*Santi*

ATLANTIC/WARNER

The Academy Is... har under våren namedroppats på alla möjliga listor över artister man bör hålla utkik efter under 2007. Efter att ha lyssnat igenom *Santi* ett antal gånger så börjar jag nästan undra om det är nåt fel på mina öron. För jag kan verkligen inte tycka att det här är det minsta spännande och jag har svårt att förstå vad det är folk har fallit för. Man lånar friskt från alla håll och respektgivande namn som Strokes, Police och Queen passerar revy, men årligt talat har det här gjorts så många gånger tidigare och dessutom mycket bättre. Sångaren William Becket har en schysst röst och visst finns det skickliga musiker i bandet, men vad hjälper det när musiken låter som en blandning av Sum 41 och The Rasmus. Låtar som från början säkert var tänkt att vara riktigt rockiga har filats i kanterna och mesats ner till radioskvalmsmusik. Går du i första ring på gymnasiet och fullkomligt älskar emo-musik så är det här skivan för dig. Själv så avstår jag helst.

Thomas Rödin

ASHLEY TISDALE*Headstrong*

WARNER

Tuggummipoppande Ashley är inte riktigt mogen att utmana Beyoncé och Nelly Furtado om den vuxna radio-r'n'b-kronan ännu, och kanske inser hon det själv. För *Headstrong* har växtvärk och känns rejält valpig. Precis som Britney gjorde i början. Och då hjälper inte några försök till sensuella poser i bookletten.

Gary Landström

TRAVIS*The Boy With No Name*

IMV/SONYBMG

Storsäljande träkmånsarna i pojkkpopbandet Travis är tillbaka med sitt femte album och jag kan inte påstå att mitt intresse är på topp. Dåligt läge för bandet alltså. Och deras förutsägbara känslolopop å la 2007 överraskar heller inte.

Sämst är de när tempot dras upp, som i *Selfish Jean*. Då låter de som ett idefattigt coverband på väg in i väggen. Inledande balladen *3 Times and You Lose* är dock bättre, där lyckas Fran Healy och gänget beröra mer. Singelspåret *Closer* låter dock som en sämre variant av Coldplay. Och det är faktiskt vad Travis är; en tristare och mer ospännande variant av Coldplay. Och alla kanske inte tycker att Coldplay är fantastiskt inspirerande heller...

Gary Landström

TRELLDOM*Tilm minne...*

REGAIN/SOUND POLLUTION

Norska trion Treldom skyndar långsamt och bjussar på tredje plattan nio år efter föregångaren *Til et annet*. Gorgoroth-vrålaren Gaahl vrålar även här och, inte så överraskande kanske, är det svartmetall för hela slanten.

Precis som omslaget, där de trenne gossarna promenerar uppför en snöklädd kulle, ger musiken ett kallt och isande rätt intryck. Detta funkalar alldes ypperligt i upptemponummer som *By My Will* och *Vinternatt* men för ett oinövat öra som undertecknads är trummorna annars väl dominerande och musiken är några snäpp primitivare än jag njuter av.

Roger Bengtsson

TWISTED BLACK*Street Fame*

TVT/BONNIERAMIGO

Tommy "Twisted Black" Burns har lagom till releasen av denna riktigt tajta gangsterplatta fått livstid för att ha langat crack. Men så har han också åkt in och ut på anstalt sen han var 13 år. Och i Texas lägger domstolarna inte fingrarna emellan... Så nog har Twisted Black skaffat sig street fame i överflöd. Trist att han inte kan njuta framgångarna av att plattan är ett starkt storstadskokument med integritet och karisma.

Beatsen är strama och på pricken medan mick-leveransererna kommer mellan spända tandradar. Coola *Bout That* är en favorit som påminner om vad Dr Dre brukade göra medan *Coldest Summer Ever* är en gangsterhistoria som speglar hopplösheten i gatans våldsamma logik. Vi får väl se om Twisted Black släpper någon mer musik. Vore slöseri annars.

Gary Landström

TYP TRE*Slow Down*

CG RECORDINGS

Det går ju inte att ta miste på att Grethe Rottböll är konsert- och operasångerska. Det var dock ändå som författare av böcker till barn och unga jag känner henne bäst, även om hennes böcker i mångt och mycket rör sig i den musikaliska sfären. Men det är inte Grethes röst som gör Typ Tre intressanta; det är snarare försöket att skapa något genreöverskridande där pop, rock, blues, jazz, folk och klassiskt tillsammans ska berika det sakrala uttryck som inspelning i en kyrka kan ge. Jag gillar intentionen.

Nu är det dock så att genrerna kämpar inbördes istället för att mötas och beblandas, det är snarare så att ytterligheterna markeras, vilket tyvärr inte bidrar till den harmoni man vill uppnå. Sedan är det inte heller alltid helt lyckat att en skolad konsertsångerska och lekfullt piano eller rockgitarr möts. Inte alltid.

Magnus Sjöberg

UNSRAW*Spiral Circle*

CLJ/BORDER

Känner mig som ett enda stort frågetecken. Detta japanska band förvirrar mig verkligen. Ur askan av Core The Child som la ned sin verksamhet för ett år sedan steg Unsraw fram. Och det är en säregen blandning musik de nu släpper ifrån sig. Heavy, industri och extrem metal. I en salig röra. Ingen låt lik den andra. Med sång på japanska blir det ännu mer spännande. Spår tre – 9 – har en helt fantastisk vacker schlagerrefräng. Påfrestande om du tror dig ha köpt en heavy metal-platta. Underbart om du gillar musik som lämnar ramarna och lägger genreindelning åt sidan.

Per Lundberg GB

UN-X-PECTED PLEASURE*Informal Talking*

KOPASETIC/CDA

Visst finns hos Un-X-Pected Pleasure en dynamik och ett rätt brett spektra av uttryckssätt som på något sätt är nödvändig för att det i jazzsammanhang inte bara ska bli excesser i skicklighet. För det finns det gott om. Och visst kan det emellanåt bränna till och svänga och beröra, men ofta känner jag mig lakonisk inför utförandet, inför låtarna. De finns där, och ofta känns det som att de vill ut ur det hårt hållna fria. Men på något sätt känns det ibland som att det hela hamnar i en återvändsgränd. Som att

man egentligen känt känslan förr, utan att hänfalla till deja vu. Som att det inte förmår engagera, dynamiken till trots.

Magnus Sjöberg

VANILLA FUDGE*Out Through the in Door*

ESCAPI MUSIC

Amerikanska Vanilla Fudge hade sin storhetstid runt slutet av 60-talet där covers i en, vad som brukar beskrivas, psykedelisk inramning fick en och annan att höja på ögonbrynen.

Dagens upplaga, bestående av Carmine Appice, Tim Bogert, Mark Stein och Vince Martell är samma som den ursprungliga, återförenades för några år sen och den fyndigt betitlade *Out Through the in Door* är det senaste tillskottet till diskografin.

Kännare av Led Zeppelin märker säkert anspänningen på *In Through the Out Door* (1979) och en närmre check på låtlistan förtydligar denna koppling. I själva verket är samtliga tolv låtar hämtade från den bluesbaserade hårdrockens kanske främsta band, Led Zeppelin, och urvalet sträcker sig över hela karriären.

Ingen tvekan om att det är riktigt bra låtar och medlemmarna i Vanilla Fudge kan ju uppenbarligen lira så en del utflykter från originalversionerna dyker upp. Samtidigt har jag svårt att riktigt förstå vitsen med en skiva av denna karaktär. Vill man höra Zeppelin-låtar är ju det rimliga att man plockar fram en av deras skivor istället när deras versioner är bättre än de efterapande.

Roger Bengtsson

ANDREAS VIBERG*Sweet Sophisticated Mind*

TALKING MUSIC

Jag behöver den frusna fågeln som bor i Kristofer Åströms röst. Behöver det vilsna, karga, skadeskjutna för att bli berörd, i varje fall när det kommer till singer/songwriter-genren som Andreas Viberg tillhör.

Ingen av låtarna på *Sweet Sophisticated Mind* berör mig, de slår inte rot, och kan därför inte heller växa sig till en plats i mitt hjärta. De sveper ut mot öppna sommarfönster i lättsmälta Patrik Isaksson-toner, för att sedan galoppa mot horisonten i klumpiga västerboats.

Jag följer inte med på Andreas sing-a-long-ritt.

Camilla Hansson

DALE WATSON*From the Cradle to the Grave*

HYENA/ROOTSY

Dale Watson har alltid varit kompromisslös. Åtminstone från och med albumdebuten 1995 då han dök upp som en envis och oberoende själ som ratade hitlistorna och enbart var intresserad av att syssla med riktig countrymusik. Sedan dess har amerikanen spelat in över ett dussin album, skaffat sig en liten men engagerad fanskara och ständigt lutat sig mot genrens ledstjärnor, portalfigurer som Waylon Jennings och Johnny Cash.

Just den sistnämnde har faktiskt en del att göra med det här albumet. Åtminstone känslomässigt. Watson lånade nämligen en stuga som ägts av Cash där han både skrev och spelade in de tio låtarna. Och visst låter det lite Cash emellanåt. Inte minst i öppningsspåret *Justice for All* och titellåten *From the Cradle to the Grave*. Men det handlar inte om något plagiat även om Watson inte direkt förnyar countrymusiken utan mer ser till så att den fortsätter att hålla sig på rätt köl. Men sådant förlåter man lätt någon som kan skriva en kanonlåt som *It's Not Over Now*.

Robert Lagerström